

MinisterievanPropaganda.org

70 JAAR LEUGENS BEDROG EN REGIME CHANGES

RIK MIN

Een analyse van de Koude Oorlog

1948 Palestina
1953 Perzië
1954 Korea
1956 Hongarije
1959 Cuba
1961 Vietnam
1963 Indonesië
1964 Congo
1967 Jordanië
1968 Praag
1969 Cambodja
1973 Laos
1973 Chili
1976 Libanon
1980 Nicaragua
1983 Libanon
1979 Afghanistan
1986 Tripoli
1987 Iran
1989 Panama

1989 Polen
1989 DDR
1989 Roemenië
1991 Moskou

1991 Joegoslavië
1991 Koeweit
1991 Irak
1994 Bosnië
1995 Srebrenica
1999 Kosovo
1999 Tsjetsjenië
2001 Servië
2002 Jemen
2003 Irak
2003 Koeweit
2007 Somalië
2008 Soedan
2009 Jemen
2011 Libië
2011 Syrië
2011 Somalië
2012 Jemen
2013 Oekraïne
2016 Turkije
2017 Syrië

70 JAAR LEUGENS, BEDROG EN REGIME CHANGES

Een analyse van de Koude Oorlog

✓ oov Gyl.
M. Kammgr.
Rik Min

Eerste editie, 2008

Tweede, aangepaste editie, 2012

Derde, aangepaste editie, 2017

De eerste twee edities verschenen als e-book en zijn nog te vinden op internet.

Copyright © 2017 Rik Min, Enschede

Tekstredactie Cocky Rietman, Enschede

Opmaak en druk BoekenGilde, Enschede

ISBN: 978-94-6323-095-7

www.RikMin.nl

www.BoekenGilde.nl

**70 JAAR
LEUGENS
BEDROG
EN
REGIME
CHANGES**

RIK MIN

**Een analyse van
de Koude Oorlog**

Inhoud

Voorwoord	7
Inleiding	13
1 Introductie	19
2 De verschillende fases in de Koude Oorlog	35
3 Honderd jaar leugens, misleiding en bedrog	49
4 Uitlokken en demoniseren	65
5 Nationalisme als wapen tegen links	87
6 De permanente oorlogen in de Arabische wereld	97
7 De aanval op de eenheidsstaat Joegoslavië	115
8 Aanval op de vroegere Sovjet-Unie	139
9 Aanval op de latere Sovjet-Unie en het uiteenvallen ervan	153
10 De Tweede Koude Oorlog	161
11 Epiloog	169

Voorwoord

I

Waarom hebben de progressieve bewegingen en veel socialistische landen in 1990 die enorme nederlaag geleden? Sinds kort weten we pas hoe de Verenigde Staten van Amerika en het Pentagon al die jaren eraan voorafgaand, de Koude Oorlog gevoerd hebben. De kern van deze enorme nederlaag voor de progressieve beweging in de wereld, is gelegen in het uitgekiende beleid van het Pentagon om in de Koude Oorlog wereldwijd alle leiders van links systematisch, mede via leugens in de media, te demoniseren en hun goede bedoelingen bewust verkeerd voor het voetlicht te brengen. Zeventig jaar lang was dit de basis van het beleid waarmee links werd ingedamd en systematisch met leugens en bedrog kapotgemaakt. Medialeugens en nepnieuws werken – en dat zal dit boek aantonen – naar twee of drie kanten. Bij elke regime change werd en wordt de verdeeldheid bij links groter en groter. Dat begon met de leugens van en over Israël in 1948, en werd vervolgd in 1956, en vooral rond 1990, met de val van de Sovjet-Unie ('socialisme1.0'). De verdeeldheid bij links ging daarna (gewoon) verder, vooral bij de kwestie Joegoslavië en de kwestie Syrië. 'Ongevaarlijk links' (de sociaaldemocraten) werd groter; 'gevaarlijk links' (de communisten) werd kleiner.

Het demoniseren – en het kweken van haat bij de bevolking – begon voor het grote publiek met Soekarno en Lumumba, daarna volgden Martin Luther King, Cuba, Angola, Portugal, Italië, Nicaragua en recentelijk nog Congo, via leugens en uiteindelijk moord op Laurent-Désiré Kabila. Maar de belangrijkste en succesvolste demonisering de laatste zestig jaar was toch die van Stalin, dat proces is nog steeds

aan de gang. Stalin en zijn politiek worden tot op de dag van vandaag in een verkeerd daglicht gezet. Leugens over de Sovjet-Unie, Stalins bedoelingen met het pact dat hij sloot met Hitler in 1939, en de zuiveringen die net voor het begin van de oorlog, in de periode 1937-1938, in het rode leger zijn doorgevoerd, worden tot op de dag van vandaag herhaald en nog eens herhaald zonder dat er betrouwbaar bronnenonderzoek wordt gedaan. Zijn daden worden als misdaden neergezet, terwijl de zuivering van 1937-1938 was ingezet om het Rode Leger en de wapenindustrie betrouwbaar te maken voor de onafwendbare strijd tegen de nazihordes, die onmiskenbaar op de jonge Sovjetstaat afstormden. De urgentie om het nazisme te overleven werd door velen in het Westen niet begrepen. De zuiveringen die toen essentieel waren, werden door de westerse media steeds maar weer en systematisch verkeerd uitgelegd, en daarom door de westerse burgers niet begrepen. Waarom werden deze zuiveringen niet begrepen? Was de spraakmakende gemeenschap bang voor de waarheid? De waarheid van het gelijk van het socialisme? De waarheid dat Hitler het primair had voorzien op de Sovjet-Unie en de communisten, meer nog dan op de joden? De waarheid dat juist de Sovjet-Unie uiteindelijk de vrijheid van Europa en de burgerlijke vrijheden in West- en Oost-Europa heeft gered? Is men bang dat de communisten rond 1935-1939 toch gelijk hadden? Dat hun strijd voor een betere wereld in Europa succesvol is geweest? Hun analyses tot de beste van de wereld behoren, en communisten – als het zo doorgaat met de wereldcrisis van het kapitaal, de werkloosheid, de oorlogsdreigingen – weer gelijk zullen krijgen met hun marxistische analyses? Net als in 1929, 1939 en 1945?

Sinds kort kennen we de grote lijnen waarlangs onze tegenstanders de Koude Oorlog hebben gespeeld. Er komen steeds meer details boven water, pionnen uit het verleden publiceren met veel trots hun memoires. Doordat ze vaak dom of kortzichtig zijn, beseffen deze

rechtse mensen niet dat hun linkse tegenstanders nog niet allemaal dood, vermoord of stom zijn, en dat hun idealen en hun aanhangers nog overal in de wereld leven. Wij kunnen deze snoeverijen goed gebruiken om een ander en een veel beter zicht op de ware geschiedenis van het imperialisme en zijn walgelijke zelfzuchtige streken te krijgen.

II

Communisten analyseren de wereld vanuit een dialectisch-materialistisch gezichtspunt. Je kunt de Koude Oorlog niet begrijpen zonder dat je weet hoe de wereld in elkaar zit. Alleen al de miljonairs en miljardairs in Nederland die samen altijd en eeuwig – via hun lobbykanalen – de NAVO of de Verenigde Staten zullen blijven dwingen hun bezittingen, hun fabrieken of hun afzetgebied veilig te stellen.¹ In het ultieme geval zal de bezittende klasse in Nederland, Europa en de Verenigde Staten altijd leiders van bevrijdingsbewegingen, socialistische landen of communistische partijen uit de weg ruimen, hetzij via demonisering hetzij via liquidatie. De rijken in de wereld bezitten samen meer dan alle landen samen bezitten. De Koude Oorlog is dus niet zozeer een logisch gevolg van de machtsverhoudingen in de wereld maar van de bezitsverhoudingen in handen van private personen. Het aantal miljonairs werd in 2005 wereldwijd op 8,3 miljoen geschat. Zij bezaten toen met elkaar 30.800 miljard dollar (*NRC Handelsblad*, 9 juni 2005). Intussen, in 2017, is dit bezit door het neoliberalisme tot ongekennde hoogten gestegen. De media berichtten in 2017 dat de 85 rijkste mensen ter wereld evenveel geld hebben als de helft van de wereldbevolking. Lees het boek van Piketty over het vermogen van 'de 1%', 'de 0.1%' en 'de 0.01%'.

Die hoeveelheid geld en/of bezittingen zullen ze niet zomaar afstaan aan een socialistische samenleving in wording. De gewone werkende bevolking die het van zijn loon moet hebben, heeft wel behoefte aan

een socialistische samenleving. Zie daar het spanningsveld waarin de permanente (hete) oorlogen en de steeds maar voortdurende koude oorlog geplaatst moeten worden.²

III

De inwoners van de 10 rijkste landen hebben het ten opzichte van de 250 andere landen in de wereld in principe redelijk, en zullen in meerderheid dus altijd kiezen voor het bestaande systeem, het kapitalisme. In het bestaande systeem van parlementaire democratie is het vaak voldoende om slechts 51% van de bevolking tevreden te houden, de overige 49% kunnen heel vaak gewoon barsten. En dat die groep mensen tevreden is, is te vergelijken met dorpingen die in de middeleeuwen bij een kasteel van een roofridder in de buurt woonden. Die dachten onbewust of bewust: als onze roofridder maar meer rooft dan de andere roofridders, zullen wij niet klagen. De meerderheid van de mensen klaagt vaak niet omdat ze niet verder kijkt of zich machteloos voelt. Dit boek laat zien dat het kapitalisme altijd probeert zoveel mensen als noodzakelijk en nodig is met geld, gunsten of diensten te winnen voor zijn rooftochten en voor uitbuiting van andere volkeren en andere arbeiders.

IV

Revoluties zijn uit de tijd, zeggen sommigen (VVDers). Anderen zeggen: revoluties helpen niet (PvdA'ers). Als je telt hoeveel contrarevoluties en *regime changes* er (met steun van VVD en PvdA) sinds het vallen van de Muur zijn geweest (vanaf 1990 ongeveer 1 per jaar), kun je stellen dat revoluties juist niet uit de tijd zijn, en zeker kunnen slagen.³ Een omwenteling in de richting van een socialistische maatschappij – d.w.z. een revolutie – is dus altijd mogelijk. Voor een maatschappij waar de mens voorop staat en niet de winst.

V

Dit boek is een aanklacht tegen mijn generatiegenoten, die het op beslissende momenten lieten afweten, en tegen de jongere generaties, die zich lieten afschepen met kraaltjes en spiegeltjes en niks van Marx wilden lezen. Dit boek bevat meningen; meningen van een Nederlandse communist. Mensen die daar niet tegen kunnen, kunnen dit boek beter niet kopen of lezen.

VI

Ik geef in dit boek zeer regelmatig af op links en op de middenklasse. Iemand die zich aangevallen voelt als individu moet weten dat mijn aanvallen niet op een persoon gericht zijn, en dat de ware schuldigen, de uitvoerders, veel meer uit de hogere klasse en de rechtse partijen komen. Maar het is wel zo dat ik in deze analyse, die nu eenmaal over schuld gaat, de vuile streken en de blindheid van mijn linkse broeders vaak zwaarder laat wegen dan de concrete misdaden van de 'echte' uitvoerders van alle ellende waarin de klasse van niet-bezitters zich bevindt.

Rik Min (Bergen NH, 1946)

Enschede, 2005-2017

Met dank aan Cocky, Corry en Geki

Noten

1. In 2006 waren er 102.600 miljonairs in Nederland, die samen 253 miljard euro bezaten. In 2017 heeft al 1,3% van de Nederlandse huishoudens een vermogen van meer dan 1 miljoen euro.

2. De 'Eerste Koude Oorlog' was van 1946 tot 1991; de 'Tweede Koude Oorlog', zoals we die hier definiëren, is de koude oorlog die sinds de val van de Muurmuur, de communisten en andere progressieve mensen nog steeds blijft demoniseren, saboteren, verdrijven en/of vermoorden.

3. De contrarevoluties en regime changes die hier bedoeld worden, zijn in willekeurige volgorde: Polen (Lech Walesa, 1980), Roemenië (Timisoara), Berlijn (1989), Sovjet-Unie (Jeltsin), Tsjecho-Slowakije (Havel), China (Tiananmenplein), Kroatië (tegen 'de Serven'), Bosnië (tegen 'de Serven'), Kosovo (tegen 'de Serven'), Estland, Letland, Litouwen (tegen 'de Russen'), Servië (Kostunica), Irak (tegen Saddam), Libanon (tegen Syrië), Georgië, Oekraïne (Joesjtsjenko tegen Janoekovitsj), Libië en Syrië. Sommige faalden, de meeste slaagden vooralsnog. De contrarevoluties in onder meer Afghanistan (1979), Ethiopië, Panama, Nicaragua (tegen de sandinisten) zijn van een andere orde – gewelddadiger en opener – en worden hier, afgezien van Afghanistan, buiten bespreking gelaten.

Inleiding

De context waarbinnen dit boek te begrijpen is en gelezen moet worden

I

Dit boek gaat uit van een bepaalde context en van bepaalde veronderstellingen bij de lezer. We leven in een klassenmaatschappij die een heel grote en onverzoenlijke tegenstelling kent. Alle andere tegenstellingen tussen mensen en volkeren, zoals de man/vrouw-verhoudingen, de consument/producent/vervuiler-verhoudingen, de homo/hetero-verhoudingen, de verhoudingen tussen verschillende religies en de verhoudingen tussen verschillende nationaliteiten, zijn in principe te overbruggen. Voor de tegenstelling tussen de werkende klasse en de bezittende klasse geldt dat niet. Deze klassentegenstelling, de hoofdtegenstelling, zet alle andere tegenstellingen tussen mensen in de schaduw. Immers, de bezittende klasse zal nooit haar bezit of de opbrengst van haar bezit afstaan aan de arbeiders die die rijkdom voortbrengen. De verliezende partij in deze dagelijkse strijd om de opbrengst of de meerwaarde, verliest ook echt zijn macht en het bezit van de productiemiddelen en/of aandelen. Het is dus niet niks, waar het om gaat in (deze) strijd tussen twee klassen. Het gaat in deze strijd en in deze koude oorlog dus niet om regeringen en staten, maar overal ter wereld om de bezittende klasse tegenover de werkende klasse.

II

Er zijn in de wereld als het ware twee grote experimenten gaande: het kapitalisme en het socialisme, A en B. Het ene, A, is een maatschappijvorm van een groot aantal landen, waarbij alles feitelijk op zijn beloop wordt gelaten, die als vrij natuurlijk overkomt en

waarbij het recht van de sterkste als een natuurverschijnsel wordt gezien: het **kapitalisme**.

Het andere experiment, B, is gaande in andere delen van de wereld waar na lang beraad is besloten een poging te ondernemen om met alle mogelijke technische en wetenschappelijke kennis, een tegenkracht te vormen tegen die van de anarchie (van het kapitaal) en de natuurkrachten (de vrije markt): het **socialisme**.

Daarnaast zijn er twee kleinere experimenten gaande. In Zweden (A'), waar sociaaldemocraten verwoede pogingen doen om neutraal te blijven, niet deel te nemen aan oorlogen en van alle ellende van het kapitalisme nog iets te maken. En anderzijds China (B'), dat verwoede pogingen doet bepaalde positieve dingen van het 'vrije' ondernemingsgewijze productiesysteem van het Westen te incorporeren. Dit boek gaat op deze zaken niet echt in, maar analyseert de gebeurtenissen in de Koude Oorlog wel vanuit deze experimenten waar wij allen, 6 tot 7 miljard wereldburgers, dagelijks bij betrokken zijn. De uitkomst van deze vier wetenschappelijke experimenten bepaalt onze toekomst: eeuwigdurend oorlog en crisis óf een redelijk niveau van welvaart en vrede voor iedereen.

III

Er zijn momenteel in Nederland niet zozeer twee tegenover elkaar staande klassen – 'de bourgeoisie' en 'het proletariaat' – die onverzoenlijk zijn, maar drie 'klassen' die al 400 jaar met elkaar in schijnbaar evenwicht zijn:

- de klasse die niet hoeft te werken: de bourgeoisie, de 'bezittende' klasse, c.q. de aandeelhoudersklasse;
- de werkende klasse, inclusief een deel van de kleine zelfstandigen en de (kleine) middenstand;

- de middenklasse, mensen die naast hun werk ook vaak nog arbeidsloos inkomen hebben uit bijvoorbeeld aandelen, inclusief een ander deel van de kleine zelfstandigen en de middenstand.

De middenklasse is in Nederland al 400 jaar de speelbal van de bezittende klasse. Terwijl de werkende klasse, de arbeidersklasse, feitelijk degenen zijn die uitgebuit worden. De middenklasse wordt ook uitgebuit, maar op een andere manier, meer vrijwillig. De aanval van de bourgeoisie – de leugens en de misleiding waarvan in dit boek sprake is – is voornamelijk op de middenklasse en de met haar verbonden intellectuelen gericht. Daaruit blijkt dat de werkende klasse zowel als de middenklasse (steeds) de gevangenen van het systeem zijn. De middenklasse heeft zelfs meer te verliezen dan de arbeidersklasse. Daarom weet het kapitalisme zich in Nederland zo goed te handhaven. De middenklasse zit met gouden draden aan het systeem vast. Ze zullen hun privileges niet snel opgeven. De wereld kan wat hen betreft in elkaar storten, dan nog zullen zij en de echte bourgeoisie hun belangen en hun positie niet opgeven. De Koude Oorlog maakt dat Nederland één van de trouwste bondgenoten van de kliek in het Pentagon (de restanten van de kliek van generaal Gehlen) is, die deze koude en hete oorlogen – tegen de communisten – voert.

IV

De bezittende klasse, de kapitalistenklasse, de aandeelhoudersklasse, en dus ook delen van de middenklasse staan in het kapitalistische systeem al een kleine 500 jaar onverzoenlijk tegenover de werkende klasse.¹ Eerst in de Venetiaanse tijd, toen in de Hollandse tijd, toen in de Britse tijd en nu in de tijd van de Verenigde Staten van Amerika, de USA. De oorlogen, ook de koude oorlogen, zijn een essentieel onderdeel voor de kapitalistenklasse om de macht niet af te hoeven staan en om de macht regelmatig te bevestigen.²

V

De inkomsten van Nederland bedragen circa 253 miljard euro per jaar. De inkomsten van de 100.000 rijkste Nederlanders bedragen ongeveer evenveel. Hieraan is te zien dat niet 'Nederland' rijk is, maar de bezittende klasse in Nederland is rijk! De bezittende klasse, de klasse van het 'private kapitaal', is namelijk gigantisch rijk, de schatkist eigenlijk niet. De regeringen van Nederland vertikken het al tientallen jaren om de schatkist met die rijkdom – van de rijkste klasse – te vullen.

De militaire uitgaven van de USA in Irak en Afghanistan belopen tientallen honderden miljarden dollars per jaar.¹ De uitgaven voor Libië en Syrië zijn dan niet meegerekend. In dat licht moet de waanzin van de Koude Oorlog en de angst voor het communisme gezien worden. De militaire uitgaven dienen immers om het gemeenschappelijke imperialistisch-kapitalistische systeem van Nederland en de met Nederland bevriende landen, te bestendigen. De belangen waar het in de Koude Oorlog om gaat zijn voor de kapitalisten heel reëel en een mogelijk verlies van de Koude Oorlog is voor deze klasse dan ook enorm. Daarom dwingt de bezittende klasse elke regering in een kapitalistisch land zoals het onze een superleger op poten te zetten en dat af en toe daadwerkelijk in te zetten.

VI

De staatsschuld van de Verenigde Staten van Amerika was anno 2016 19.000 miljard dollar. Dit bedrag is onvoorstelbaar hoog en tevens volslagen onvoorstelbaar of het wel allemaal 'gedekt' is. Rond 1989 dacht niemand dat de Sovjet-Unie 'op zijn knieën zou gaan liggen' en 'zich gewonnen zou geven'. Velen – ik ook – dachten juist dat de Verenigde Staten ieder moment de last van de Koude Oorlog te veel zou zijn. Velen dachten serieus aan het 'naderende failliet' van de USA. Sommigen telden al de dagen tot de financiële instorting daar zou zijn. In zijn 60 jaar lange poging de Sovjet-Unie op de knieën

te krijgen en de Sovjetburgers te misleiden zou de polsstok van de USA te kort en de sloot te breed zijn'. Het voeren van een Koude Oorlog was leven boven zijn stand. De Koude Oorlog werd echter op het nippertje gewonnen en de winnaar nam alles: *the winner takes it all*.

Duidelijk is wel dat de burger in West-Europa en de USA deze oorlog nu met terugwerkende kracht aan het betalen is. Want het was wel degelijk een brug te ver voor het kapitalistische systeem. De kwestie is en blijft: komt het kapitalistische systeem erbovenop en komen wij, de bevolking, erbovenop?

VII

Ik ging er in 2005 al van uit – en heb daar toen al vaak over gepubliceerd – dat er een grote economische crisis in Nederland en in West-Europa zou komen. Groter dan alle crises in de periode 1975-2000 bij elkaar. De huizenmarkt zal in elkaar storten en is intussen deels al ingestort.⁴ Inmiddels is dat in 2007 ook daadwerkelijk gebeurd. Ook zou er deflatie komen. Een echte economische crisis, enigszins vergelijkbaar met de economische malaise in Japan van de afgelopen jaren en Argentinië van 15 jaar geleden, toen de hele middenklasse binnen twee weken al haar spaargeld zag verdampen. In een dergelijk tijdsgewricht zullen de leugens waarop alles de afgelopen 30 tot 60 jaar gebaseerd was, waarschijnlijk breed bekend worden. Wat gaat de bevolking dan doen? Kiest men dan een sterke leider (om de schade te minimaliseren) of een populist of kiest men een weg richting socialisme?

Enschede, eerste versie 2006, geüpdatet in 2007 en 2008. Laatste versie 2017.

Noten

1. Het feodale tijdperk verdween 500 jaar geleden langzamerhand. In sommige delen van de wereld bestaat het echter nog. In de feodale tijd was grond 'het kapitaal'. Nu is 'kapitaal' het kapitaal. Boeren en pachters betaalden toen zogenoemde 'grondrente' aan de bezittende klasse. Dit in tegenstelling tot het begrip 'rente', die de kapitaal bezittende klasse nu opstrijkt over haar kapitaal. De feodale tijd werd in Europa feitelijk afgesloten door de Franse Revolutie en daarna door de Nederlandse en de Bataafse Revolutie.
2. De defensiebegroting van de Verenigde Staten bedroeg in 2014 511 miljard dollar.
3. De Venetiaanse tijd liep van begin 15e tot eind 16e eeuw, de Hollandse tijd liep van de late 16e tot de late 18e eeuw, de Britse tijd liep van het midden van de 18e eeuw tot het begin van de 20e eeuw), de Noord-Amerikaanse tijd loopt van de late 19e eeuw tot op heden.
4. Eric Mecking, *Deflatie in aantocht. De historische achtergronden van de kredietcrisis. Waarom huizen- en aandelenmarkten in zullen storten*. Amsterdam: Metz & Schilt 2007/2008.

1 Introductie

De Koude Oorlog is de meest gemene oorlog ooit. Duizenden legale regeringen, bevrijdingsbewegingen en progressieve leiders zijn om zeep geholpen. Het ergste van deze oorlog is dat ze met 'medeweten' van de burgerij in West-Europa en de Verenigde Staten werd en wordt gevoerd. De burgerij wordt misleid, dag in dag uit. Daarbij spelen de media bewust en onbewust een grote rol. Media en speciaal opgeleide journalisten liegen het grote publiek massaal voor.¹ De politici in het Pentagon creëren 'de waarheid', die de media dan moeten zien te verkopen. De rol van de zogenaamde 'linkse' media vind ik daarin de meest kwalijke. En deze koude oorlog gaat door, ook na de val van de Muur.

Sinds kort kennen we de grote lijnen waarlangs onze tegenstanders de Eerste Koude Oorlog hebben gevoerd. Van de Tweede Koude Oorlog kennen we ze ook. Niet alleen komen er steeds meer details boven tafel, maar vele pionnen uit het verleden publiceren met veel trots ook hun memoires. Doordat ze vaak dom of kortzichtig zijn, beseffen deze rechtse mensen niet dat hun linkse tegenstanders nog niet allemaal dood of vermoord zijn en dat hun idealen en hun aanhangers nog overal in de wereld levend zijn. Die onthullingen zijn door mij dan ook gretig verwerkt in dit boek.

De laatste fase van de Koude Oorlog begon – voor ons, voor mij – in 1979, toen Brzezinski een val opstelde voor de Sovjet-Unie en deze ten uitvoer bracht.² Brzezinski was minister onder Jimmy Carter. In deze periode waren de socialistische landen en communistische partijen internationaal zeer sterk, net als de internationale vredesbeweging. In

Moskou en elders werden indrukwekkende internationale congressen gehouden met communistische partijen uit bijna alle landen van de wereld. Deze wereldwijde politieke macht was een doorn in het oog van het leiders van het kapitalisme en het USA-imperialisme, allemaal zetelend in het Pentagon. Tussen de Republikeinen en Democraten was geen feitelijk verschil. Het anticommunisme in beide partijen is de laatste 100 jaar nooit verstomd. Men rook nu opnieuw een mooie kans.³ Dat deze kans succesvol zou zijn was niet helemaal verwacht, maar als je analyseert hoe men het aanpakte was het logisch dat de Sovjet-Unie weinig kans had. Het operationele doel van het Pentagon was de slag om de publieke opinie. Demonisering was het middel. Men wist al geruime tijd dat liegen, leugens en demonisering ongeëvenaarde krachten zijn waar links geen antwoord op had. Met dit middel had men het imago van Stalin en de Sovjet-Unie al danig weten te ondermijnen. Je moest sterk in je schoenen staan om het op te nemen voor de in principe goede bedoelingen van Stalin en de Sovjet-Unie. Maar leg deze politiek van goede bedoelingen maar eens uit aan mensen die dag en nacht worden misleid.

Afghanistan was nog een gewoon beschaafd land. Vrouwen liepen er ongesluierd over straat en velen gingen gewoon naar de universiteit. Ook arbeidersvrouwen. Kaboel was een gewone stad, waar je alles kon kopen, ook westerse goederen. De progressieve regering van Taraki (later de regering van Kamel), was door een volksbevrijdingsbeweging aan de macht gekomen. Deze regering sloot een vriendschapsverdrag en een verdrag van wederzijdse bijstand met de Sovjet-Unie. Breznev was toen aan de macht. Deze progressieve ontwikkeling werd – zoals eigenlijk gebruikelijk gedurende de hele Koude Oorlog – door moord en op extreem listige wijze door het Pentagon in de kiem gesmoord.

1979: monsterverbond van Brzezinski met reactionaire moslims

Op het hoogtepunt van de macht van het communisme begon tevens de laatste fase van de Koude Oorlog. In 1979 om precies te zijn, toen de communistische partij van de Sovjet-Unie in de val liep, die voor ze was opgezet door Brzezinski, Jimmy Carter en het Pentagon: Afghanistan. Op het hoogtepunt van de communistische beweging, rond 1975, was de economische en politieke roem van de Sovjet-Unie zoals bekend heel sterk. Rond 1979 gold dit ook voor de vredesbeweging tegen de atoombewapening van West-Europa. Er werden in Moskou indrukwekkende internationale congressen gehouden met communistische partijen uit 160 landen.⁴ Er was een onvoorstelbare technische en wetenschappelijke vooruitgang. En de politieke successen van de Sovjet-Unie en China en de bevrijding van Vietnam en delen van Afrika spraken ook velen in Europa aan. In deze periode was de woede van het grootkapitaal en hun leiders, het USA-imperialisme, zetelend in het Pentagon, enorm.

Het Pentagon besloot er nog een schepje bovenop te doen in het vuile spel van de koude, heimelijke oorlog tegen de socialistische landen en de bevrijdingsbewegingen. Rond 1979 werd door mensen uit het Pentagon een concreet plan gesmeed om de Sovjet-Unie in een val te laten lopen.³ Als de Sovjet-Unie in deze val zou trappen, konden de media het communisme gemakkelijk zwart maken, zoals ze dat in 1956, met betrekking tot Boedapest, en 1968, met betrekking tot Praag, ook gelukt was. Dit keer lukte het zelfs beter, en met meer gevolgen dan verwacht. De uitvinder van dit sluwe spel was Zbigniew Brzezinski.^{6,3} Hij was nota bene lid van de regering van Jimmy Carter; beiden prominente leden van de Democratische Partij. De val die werd opgezet was Kaboel, Afghanistan. In Afghanistan hadden de communisten enige tijd daarvoor op democratische wijze de macht weten te krijgen. Dat stak. Men begon – als vanouds, maar nu nog smeriger – snode plannen te smeden om de publieke opinie om

het verkeerde been hebt gezet, de bal weer terug te krijgen. De USA hebben dat gedaan door Bin Laden, een tijdelijke bondgenoot, de bal toe te spelen. De Sovjet-Unie stond machteloos tegen dit tijdelijke bondgenootschap. Links in West-Europa en de Sovjet-Unie werden hierdoor volkomen verrast. De oorlog verhardde zich en werd door moslimfanatici en de groep rondom Bin Laden meedogenloos gevoerd. De reputatie van de Sovjet-Unie als vredebrenger werd verziekt. Dat had een enorm imagoprobleem tot gevolg, zowel voor de Sovjet-Unie als voor de communistische partijen in Oost- en West-Europa.

Veel mensen konden schaapherders en moslims maar moeilijk afvallen. De media konden van deze groepen in Nederland gemakkelijk 'zielige, achtergestelde martelaren voor de goede zaak' maken. De communisten in Nederland en elders in Europa hadden hier geen antwoord op.

De USA heeft er door dit kortetermijndenken op de lange termijn twee problemen bij gekregen. Ten eerste het probleem dat ze 'de bal' van Bin Laden weer terug zullen krijgen, ten tweede het probleem dat links vroeg of laat wel weer zal gaan samenwerken met de moslimwereld. Bin Laden heeft namelijk net zo'n grote afkeer van de spelletjes van de USA gekregen als links al had. De groepen rond Bin Laden zullen zich ongetwijfeld blijven keren tegen hun eigen oprichters, het Pentagon. Carter, Reagan, Clinton, Bush sr. en Bush jr. hebben hun hand duidelijk overspeeld door blind anticomunisme. Links in de wereld moet nu zorgen dat zij een een-tweetje terug met de moslimwereld aangaat. Dan kunnen de anti-imperialistische beweging en andere linkse mensen het Pentagon klemzetten en de bevolking weer voor zich winnen, ook de bevolking van de moslimwereld.

In dit boek geef ik een beschrijving van wat ik hier noem 'de uitlokkingstheorie' en een beschrijving van hoe dat verder

in zijn werk gaat en hoe het uitwerkt in wat ik hier noem 'de demoniseringstheorie'. Vanaf 1946, maar eigenlijk al vanaf 1918 en zeker vanaf 1979, heeft men de Sovjet-Unie in een – steeds weer opnieuw gegraven – valkuil willen laten lopen (1956, 1979, 1989, etc.). Met China wilden ze dat kunstje rond de Olympische Spelen in Peking ook weer uithalen. Het is dan namelijk niet moeilijk om de voorspelbare reactie (jezelf of je vrienden te verdedigen), als demonisch neer te zetten in de pers. Men deed dat met dissidenten en men doet dat nog steeds met dissidenten. De demoniseringstheorie is het mechanisme om reëel bestaande oplossingen in landen uit de hoofden en de harten van de massa te ausradieren. Fascisme dus. Het eerste stadium van fascisme is namelijk leugens verkopen als waarheden, en die via de media rondbazuinen. Vooral grote leugens. Grote leugens over de doelstellingen van progressieve mensen, progressieve leiders, socialisten, communisten en socialistische landen zoals de Sovjet-Unie (toen), Cuba, Congo, Venezuela en China (nu).

Hoe begon de Koude Oorlog?

De Koude Oorlog is niet door Churchill in Fulda in 1946 begonnen, maar in mei 1945, toen president Truman van de USA de gehele, grotendeels nog intacte geheime dienst van Hitler overnam en meer dan 1000 man in het geheim naar Washington overbracht.⁹ Deze geheime dienst stond onder leiding van generaal Reinhard Gehlen en was gespecialiseerd in Oost-Europa en het observeren en infiltreren van progressieve, socialistische en vooral communistische organisaties.¹⁰ Gehlens manschappen wisten alles van de organisatie van communisten en waren getraind in het opsporen en uitschakelen van communistische voormannen. Gelukkig waren de communisten in de Sovjet-Unie al vanaf 1918, en zeker sinds de burgeroorlog van 1920-1923, op hun hoede voor verklaarde vijanden van de Sovjetstaat. Dat uitschakelen van communisten werd vanaf 1933-1941 en daarna,

fysiek en ter plaatse in de Sovjet-Unie gedaan, maar vooral ook door onzinverhalen over communisten en hun werkwijzen rond te strooien. Demonisering van communisten en van communistische leiders, met name van Stalin, daar waren de fascistische meesters in. Al vanaf 1933, bij het aan de macht komen en al ver daarvoor, wisten Hitler en Goebbels al dat het vertellen en rondbazuinen van grote leugens in een democratie beter is om de macht te krijgen en te houden, dan het rondbazuinen van kleine leugens. De toestanden rondom het Niet-aanvalsverdrag dat Stalin met Hitler sloot, werden zowel door bijna alle West-Europese leiders alsmede ook door Hitlers geheime diensten gecreëerd.¹¹ De demonisering was in die periode net zo hevig als later in de koudste dagen van de Koude Oorlog.

De periode 1945-1954 was voor de Sovjet-Unie glorieus. Alles liep op rolletjes. De wetenschap en de industrie was op een voor die tijd en die omstandigheden op een hoogtepunt aangekomen: ruimtevaart, atoomindustrie, grote rendabele landbouwcoöperaties, etc. Na de tragedies, de zuiveringen van 1937 en de zware verliezen in de Tweede Wereldoorlog, kon men in deze periode uiteindelijk wel 800 miljoen mensen in de vaart der volkeren omhoogstuwten en in 1948 nog eens 1200 miljoen Chinezen bevrijden. West-Europa is immers door Stalin van het fascisme bevrijd. De burgerlijke vrijheid in West-Europa hebben we aan Stalin, de communistische partij en de heldhaftige volkeren van de socialistische Sovjetrepublieken te danken. Laat voor de huidige generaties duidelijk zijn dat dit allemaal een succes van het socialisme/communisme was.

Deze nazi's hebben in de periode 1945-1960, in Washington, in het Witte Huis, en met name in het Pentagon, de kiem gelegd voor het anticomunistische klimaat dat leidde tot het vallen van de Muur. Een klimaat dat, zoals iedereen inmiddels kan zien en weten, tot op

de dag van vandaag onverminderd doorgaat. Kijk maar naar Cuba, Noord-Korea, en hoe ze met China allerlei handelsoorlogen voeren en Chinese producten boycotten.

Aangezien het kapitalisme de verklaarde doodsvijand van het communisme en van socialistische maatschappijen is, waren deze nazi's zeer gewilde aangevers aangaande alles waar de Amerikaanse kapitalisten óók in geïnteresseerd waren. Gedurende al die jaren na de Tweede Wereldoorlog hebben deze 'Duitse hulptroepen' van Hitler het Pentagon geholpen in de strijd tegen het communisme en bij het ondermijnen van de communistische partijen in Oost-Europa. De methode die ze hanteerden was nieuw: niet met wapens vechten maar met psychologische wapens uit de communicatie wetenschappen. Zo kreeg men de Sovjet-Unie uiteindelijk op de knieën. Er ontstond gaandeweg een nieuw soort oorlogvoering: een psychologische oorlogvoering om de harten en hoofden van de bevolking op hol te laten slaan, om de bevolking afkerig te krijgen van het socialisme.

Hitler ronselde in 1942 al duizenden moslims voor anticomunistische doeleinden. De Groene Amsterdammer onthulde in februari 2011 in een klein en onopvallend berichtje dat de nazi's in 1942 een nieuwe dimensie aan het anticomunisme gaven 'door 150.000 moslims uit gebieden in de Kaukasus te werven en op te leiden'. Zie daarvoor ook Ian Johnson, A Mosque in Munich, 2010. 'Hen werd onafhankelijkheid beloofd.' Na de oorlog kregen duizenden asiel in West-Duitsland – in München en omgeving – alwaar ze de strijd tegen het communisme en de Sovjet-Unie konden voortzetten. (En dat deden ze dan ook.) Zowerkt dat dus! De fanatiekste moslims opleiden en gebruiken. En dat al meer dan 60 jaar. Duidelijker kan niet bewezen worden hoe de Koude Oorlog tegen de communisten en andere progressieve

groepen gewerkt heeft. De worst die de gerekruteerde mensen voorgehouden krijgen is onafhankelijkheid, en waarschijnlijk na een goede afloop, een moslimstaat.

Dit patroon zien we vooral in de periode 1979-2010 overal. Het verklaart de oorlogen in Afghanistan, Joegoslavië, Kroatië en in Kosovo, maar ook het vallen van de Muur. Steeds maar weer, door zelfstandigheid te beloven, door eenheidsstaten – zoals eerst de Sovjet-Unie en later Joegoslavië – in het liefst een zo groot mogelijk aantal kleinere staatjes uiteen te laten vallen. Hierbij werd steeds de oude leus van Hitler uit Mein Kampf gebruikt dat de betreffende staten 'volkerengevangenen waren'.

Eind 2011 werd dit bevestigd door Arie Elshout in de Volkskrant. Er was die week in de USA een geheim rapport gelekt van de hand van het ministerie van Justitie. The New York Times wist daar de hand op te leggen, en publiceerde het op 14 november 2011. In de Koude Oorlog tegen de Sovjet-Unie waren oud-nazi's ingezet bij inlichtingenwerk. 'Een in 1979 speciaal opgezet geheim bureau (Office of Special Investigations; OSI) regelde het uitzetten van ex-nazi's.' Naast de naam van de hierboven genoemde nazigeneraal Gehlen, vallen in dit rapport de namen van de oud-nazi Otto von Bolschwing en de oud-nazi-wetenschapper Arthur L. Rudolph. Rudolph deed in 1983 in Washington nog 'inlichtingenwerk in Oost-Europa', aldus Arie Elshout in de Volkskrant van 15 november 2010.

**Achteraf gezien waren Boedapest en Praag ook opgezette valkuilen.
Die valkuilen mislukten grotendeels**

Achteraf gezien waren Boedapest en Praag ook voor de Sovjet-Unie opgezette valkuilen. En als daar één begrip op van toepassing is, is dat het begrip 'uitlokking'. De bewijsvoering hiervan is moeilijk. Links had het mechanisme nog niet helemaal door. De valkuilen die door

uitlokking ontstonden, werkten in ieder geval wel en misten hun uitwerking op de publieke opinie niet. De westerse communistische partijen hadden dat mechanisme van uitlokken toen niet door. Zelfs achteraf begreep men niet hoe de hazen gelopen hadden. Hoewel Paul de Groot (CPN) het wel aanvoelde, maar zich rond 1967 toch – tegen zijn intuïtie in – gedwongen voelde zijn mening over ‘de inval’ aan te passen.

Achteraf heeft hij daar veel spijt van gehad, maar toen was het te laat. De glijpartij van de CPN was begonnen. Want zo werkt dat mechanisme van uitlokking en provoceren. Het gevolg is tot op de dag van vandaag te merken: er is in Nederland bijna geen goede oppositie meer, ook niet in de vakbonden.

Het grootste deel van alle heimelijke acties in de Koude Oorlog, zoals het uitlokken van geweld en de gewone demoniseringscampagnes om communistische partijen en hun leiders in een kwaad daglicht te stellen, is nog niet beschreven; is onbekend en/of geheim. De waarheid over de oorzaken en het aanstichten door uit het Westen aangestuurde anticomunisten, aangaande de opstand in Hongarije, Boedapest, 1956, en Tsjechoslowakije, Praag, 1967, komt maar mondjesmaat boven tafel.¹¹ In China zijn rondom de Olympische Spelen van 2008, al deze methoden van uitlokking, provoceren en aanwakken van tegenstellingen wederom gebruikt.

Het overnemen van een groot deel van Hitlers geheime dienst en de onvoorstelbaar smerige verwikkelingen in de jaren vijftig, zestig en zeventig zijn vrij onbekend bij het grote publiek.¹⁰ Deze groep mensen van generaal Gehlen zat in de jaren vijftig al vanuit het Pentagon richting Oost-Europa te wroeten en te stoken. Uit de koker van deze mensen kwamen de politieke en psychologische manipulaties die in Berlijn in 1953, in Boedapest in 1956 en in Praag in 1967 dan ook redelijk voorspelbaar tot uitbarsting kwamen. Ik ga er met

terugwerkende kracht van uit dat, aangezien wat we nu weten over Kaboel en het demoniseren van communistische en socialistische leiders, de Russen toen ook al geprovoceerd werden. En in de valkuil werden gelokt; de valkuil van het binnenvallen van een land en daarbij onschuldige burgers doden. In Bosnië en Tsjetsjenië vinden dezelfde soort provocaties plaats. De voorspelbare reactie is zodanig dat je leiders als Poetin en Milosevic er in de westerse media heerlijk zwart mee kunt maken. Het westerse publiek – zo menen deze aanstichters – denkt toch niet verder dan hun neus lang is. Tot op heden is dat ook zo.

Er waren in 1956 en 1967 verdragen met respectievelijk Boedapest en Praag, net als later met Kaboel, om de linkse regering te steunen in het geval van een aanval vanuit het Westen of in het geval van een contrarevolutie. Aangaande Hongarije en Tsjecho-Slowakije zijn er op Jalta en in Potsdam rond 1944 en 1945 afspraken gemaakt. Stalin heeft zich altijd aan deze internationaal overeengekomen afspraken met Roosevelt, Truman en Churchill gehouden, en bijvoorbeeld nooit Griekenland opgeëist. De USA deden dat wel, zij eisten Griekenland op als kapitalistisch land. De ene rechtse staatsgreep volgde op de andere. De USA pleegden haast elk jaar wel ergens een staatsgreep. Stalin heeft in die periode, om zijn goede wil te tonen, zelfs drie vierde van Berlijn teruggegeven. Dit gebaar van Stalin bleek contraproductief: het Westen en de anticomunistische kliek werden er alleen maar brutaler door. Deze regels en de verdragen die de SU heeft gesloten, gelden plotseling niet als de USA ergens ter wereld, zich met soortgelijke zaken bemoeien, zoals bijvoorbeeld in Chili met Pinochet en in Indonesië met Soeharto. Dat maakt de positie van de SU en de communistische beweging nu met terugwerkende kracht ook zo sterk. Zeker achteraf, nu de Verenigde Staten, zonder mandaat en verdrag, Saddam Hoessein met allerlei leugens en verdachtmakingen, uit Irak heeft weten te verdrijven en Irak heeft

vertrapt. Ongelooflijk, want met terugwerkende kracht heeft hierdoor de Sovjet-Unie eigenlijk (ook) het recht gekregen om de progressieve Hongaren, de progressieve Afghanen en de progressieve Tsjechen te helpen bij het voorkomen van een toen dreigende terugval naar het kapitalisme. Er waren immers officiële vriendschapsverdragen en democratisch gesloten verdragen voor wederzijdse bijstand tussen vele Oost-Europese landen en de Sovjet-Unie. Met terugwerkende kracht hoeft de Sovjet-Unie zich op het punt van volkenrecht en staatsrecht dus niet te verantwoorden.

Enschede, 2004, geüpdatet 2008 en 2011. Laatste versie 2017.

Noten

1. De demonisering van het communisme kent (in dit betoog) vier periodes. De eerste is de demonisering van voor de Tweede Wereldoorlog, incl. de hysterie rond het Niet-aanvalsverdrag met Hitler. De tweede is de periode van Stalin na WO II. De derde is de periode na 1953, met Boedapest 1956, Praag 1967, etc. De vierde is vanaf 1979, Kaboel/Afghanistan. De demonisering van Stalin, die tot op de dag van vandaag doorgaat in de media, met name in *de Volkskrant* en bij de VARA en de VPRO, is het belangrijkste succes geweest van het kapitalisme.
2. De 'Eerste Koude Oorlog' strekt zich uit van 1946 tot 1991, de 'Tweede Koude Oorlog' (benaming van mij) begon in 1991 en loopt tot op heden door. Deze nieuwe oorlog, de Tweede Koude Oorlog, kenmerkt zich door een moeilijk bevechtbare, slimme, heimelijke, steeds maar doorlopende demoniseringscampagne tegen communisten, hun bewegingen, hun partijen, hun ideologisch wereldbeeld, tegen bevrijdingsbewegingen en tegen progressieve personen overal ter wereld. Dit ondanks het feit dat de Sovjet-Unie als tegenstander is weggevallen. Men is bang dat als zou er maar één communist overblijven dat die te zijner tijd de zaak weer op zou kunnen starten. Voor ons communisten is de 'koude oorlog' dus nog steeds

niet voorbij, hoewel de officiële Koude Oorlog, de Eerste dus, in 1991 eindigde. Dit boek beschrijft tientallen van die regime changes.

3. Zie Zbigniew Brzezinski, 'How I and Jimmy Carter started the Mujahideen', interview in *Le Nouvel Observateur*, 15-21 januari 2003, p. 76. Deze truc van uitlokking is vaker toegepast. We weten al geruime tijd dat ook de Eerste Golfoorlog is uitgelokt door een bewust opgezette val voor Saddam Hoessein. Saddam Hoessein heeft niet ingezien dat hij daarna in de westerse media voor de westerse burgerij publicitair kon worden afgemaakt en uiteindelijk afgeserveerd.
4. In 1975, communisten uit meer dan 160 landen kwamen toen regelmatig bijeen. (De congresboeken zijn in mijn bezit.)
5. Ludo Martens, *Een andere kijk op Stalin*. Antwerpen: Uitgeverij EPO 1994.
6. Bronnen: *Target* (1999-2002), *Solidair* (2000-2003) en vanaf het begin: *Manifest*.
7. Deze jonge nieuwe leiding van de CPN bestond uit Gijs Schreuder en Elsbeth Etty, plus wat meelopers.
8. Bin Laden en Saoedi-Arabië. Zie ook de documentaire van Michael Moore, *Fahrenheit 9/11*. Filmer Moore en schrijver Unger proberen via film en boek de herverkiezing van Bush te torpederen. Ze krijgen vreemd genoeg volop steun om een mediacampagne op te zetten. Dat moet te denken geven. Ik ben bang dat ze met deze aanval op Bush een dubbele agenda hebben. De Israëllobby en de zionistische beweging willen – na gedane zaken met Bush – inmiddels best graag een democratische president. Bush is in hun ogen toch te slap, hij begint (voorzichtige) kritiek op Israël te uiten. Dat gaat Israël al te ver. De democraten in de USA zijn – net als de sociaaldemocraten in Europa – soms zelfs beter te manipuleren richting een joodse staat (zionisme; *slegs vir joden*) en een Palestijnse staat bestaande uit 2 absurde bantoestans (*slegs vir Palestijnen*). Daarom beginnen ze hun kaarten (maar) op Kerry te zetten. Overigens won Bush jr. toen wel de verkiezingen.

Recent moest Hollywood zelfs een film maken om de waarheid dan maar te onthullen en om tegelijkertijd veel dingen te kunnen verdraaien in *Charlie Wilson's war* met Tom Hanks en Julia Roberts (januari 2008). Ze geven in ieder geval het belangrijkste toe, namelijk dat de CIA rond 1979 in Afghanistan de motor was achter alle ondemocratische, anticommunistische smeerlapperij om de Sovjet-Unie te demoniseren. Jim Woolsey, voormalig directeur van de CIA, zei rond deze film zelfs dat 'zonder deze democraat en deze acties zou de geschiedenis er vreselijk anders uit hebben gezien en was de Muur waarschijnlijk niet gevallen'. Precies de strekking van mijn boek. Dat de film meer verhult dan openbaart, blijkt uit het slot waar de hoofdrolspelers zeggen dat de USA zelfs nog te weinig voor de opstandelingen – de moedjahedien – hebben gedaan.

9. Churchill in Fulda, USA, 1946. Zie o.a. Ludo Martens, *Een andere kijk op Stalin*. Antwerpen: Uitgeverij EPO 1994. Zie ook Michael Sayers & Albert E. Kahn, *De grote samenzwering*, voorwoord van mr. G.J. van Heuven Goedhart. Amsterdam: Republiek der Letteren 1946. (In mijn bezit.)

Van Heuven Goedhart was minister van Justitie en hoofdredacteur van *Het Parool*.

10. Tussen de 1000 tot 5000 kaderleden van m.n. Duitse spionagediensten van luitenant-generaal Reinhard Gehlen werden eind 1945, begin 1946, in het geheim naar de USA overgebracht, is de schatting. Zie Ludo Martens, *Een andere kijk op Stalin*. Antwerpen: Uitgeverij EPO 1994, p. 195, 293.
11. Het verraad van Chroesjtsjov aan Stalin in 1953 en dat van Gorbatsjov aan de communistische partij, in 1991, moeten we hier los van zien. Dat is de binnenlandse dimensie van het hier betoogde. Dit artikel gaat voornamelijk over de buitenlandse dimensie en de druk die leidde tot binnenlandse destabilisatie. *First things first*. Oorzaak van het verval blijft de bewuste demonisering vanuit het Pentagon, waardoor niemand meer voor het communisme en een socialistische maatschappij durfde op te komen, ten slotte ook niet meer in de Sovjet-Unie zelf.

12. Het woord demonisering is door de massa van de Nederlanders als breed begrepen begrip pas (her)ontdekt tijdens de opkomst van Pim Fortuyn. Daarvoor was het begrip al van toepassing op Soekarno, Lumumba, Mandela en Arafat. Fortuyn vond dat hij 'door links en de linkse media' – nota bene – 'gedemoniseerd werd'. Niets bleek achteraf minder waar. Demon betekent duivel, demoniseren is dus iemand voorstellen als de duivel zelf. Zoals communisten en socialistische landen door sommigen als het ultieme kwaad worden gezien.

2 De verschillende fases in de Koude Oorlog

De Koude Oorlog, zoals de Nederlandse geschiedenisboekjes niet altijd vertellen, kent vele verschillende fases, heeft vele gedaantes maar vooral net zoveel doden en gewonden als de Tweede Wereldoorlog. Misschien wel meer, als je alleen al kijkt naar de uitzichtloze situatie waarin Afrika zich momenteel bevindt. Koude oorlogen kenmerken zich door verbaal geweld, tegenwoordig voornamelijk in de media, vroeger in de kerken en binnen bepaalde zuilen.

De Eerste Koude Oorlog, 1945-1991, is de Koude Oorlog zoals we die uit de Nederlandse geschiedenisboekjes kennen. Die geschiedenisboekjes zeggen dat de Koude Oorlog in 1946 begon en in 1991 eindigde met 'het vallen van de Muur'. Communisten weten wel beter: de koude oorlog tegen communisten, socialisten en andere progressieve mensen is nog steeds niet opgehouden. Ik noem de Tweede Koude Oorlog de koude oorlog vanaf 1991 die nog steeds aan de gang is. Binnen de Tweede Koude Oorlog vallen de Joegoslavië-oorlogen met hun smerige leugens en de Irakoorlogen met hun intens smerige leugens. De leugens van die oorlogen beginnen zo te stinken dat je gaat denken dat andere, eerdere, beter verstopte leugens ook nog wel voor de dag zullen komen. De Eerste Koude Oorlog kent veel geniepige inmengingen in andermans aangelegenheden. De Tweede Koude Oorlog ook, maar met dat verschil dat men er een gerechtvaardigd tintje aan geeft met het 'brengen van democratie' en het voor een tribunaal brengen van de opgepakte leiders.

De hedendaagse medialeugens verschillen echter niet veel van de leugens die de katholieke kerk generaties lang vertelde over de ontwikkelingen in Oost-Europa.

De Eerste Koude Oorlog begint opmerkelijk genoeg na een korte, maar heftige en innige samenwerking van twee jaar van president Roosevelt en Stalin, de leider van het tot dan toe enige socialistische land, de Sovjet-Unie. De leider van het land waar de arbeiders de baas zijn werkte samen met de leider van het land waar het kapitaal de baas is. De samenwerking was opmerkelijk en beide leiders wilden er echt wat van maken: namelijk Hitler en het fascisme verslaan.¹ De dood van Roosevelt was een klap voor de Sovjet-Unie, want zijn opvolger Truman bleek, direct vanaf zijn aantreden, een verschrikkelijke anticommunist. Hij draaide alles terug wat Roosevelt en Stalin bereikt hadden.

De Eerste Koude Oorlog startte eigenlijk al in de periode 1932-1935, na een periode van bloedige agressie van zes landen tegen de bolsjewistische revolutie. Die militaire inmenging werd door de Sovjet-Unie echter glansrijk gewonnen. Niemand weet dat nog, maar toen al had Churchill als leider van deze zes verschillende westerse legers, miljoenen slachtoffers op zijn geweten, slachtoffers die later allemaal aan Stalin werden toegeschreven. Churchill bleek bij de dood van Roosevelt en bij de opkomst van Truman terug te vallen in zijn rol van communistenvreter.

Ik laat in dit boek de Koude Oorlog beginnen met de hysterische aanvallen op de Sovjet-Unie toen de Sovjet-Unie zich in de periode 1932-1935 onder zeer grote internationale druk in zijn eentje klaar probeerde te maken voor de aanval die Hitler op de Sovjet-Unie aan het voorbereiden was. Hitlers *Mein Kampf* is daar 100% duidelijk over: 'mijn doel is de Sovjet-Unie', 'daar zal ik het judeo-bolsjewisme

uitroeien.' Stalin wist dat uitroeien bij Hitler ook echt uitroeien betekende. Hij kende de haat van het Westen en hij herkende de haat die Hitler in *Mein Kampf* tentoonspredde. De volkeren in het Oosten waren volgens Hitler *Untermenschen*.

Daarom begin ik met de gebeurtenissen in de periode 1936-1937, de periode die bekendstaat als de periode van de zuiveringen in het Rode Leger.

1936-1937, de processen tegen de top van het Rode Leger

De moord op de tweede man van de communistische partij van de Sovjet-Unie, Kirov, aan de vooravond van de Tweede Wereldoorlog in 1934, veroorzaakte een enorme schokgolf in het immense land. Door deze schokgolf werden Stalin en de andere leiders van de Sovjet-Unie in één klap doordrongen van de gevaren die de jonge staat bedreigden. De rechtszaak tegen de aanhangers van Zinovjev, Radek, Pjatakow, Sokolnikov, en op de achtergrond Trotski, is zeer goed en uitgebreid gedocumenteerd.² De Sovjet-Unie wist zich al vanaf de moord op Kirov en later, vanaf de processen in 1937 definitief bedreigd door alle westerse landen en vooral door Hitler-Duitsland. De leiders van de Sovjet-Unie waren diep doordrongen van het belang van een goed en betrouwbaar kader, zowel in de fabrieken als in het Rode Leger. Saboteurs werden in deze fase voor de inval van de Hitlerstroepen als landverraders beschouwd. De westerse politici en de westerse pers schreeuwden dan altijd moord en brand over de rechtsgang. De minutieuze verslagen laten echter geen spaan heel van deze westerse visie op deze processen en andere processen die in die tijd speelden. De bronnen die ter beschikking staan, zijn zeer duidelijk: er waren mensen en groepen die samenspannen met Hitler-Duitsland. De zuivering in het partijapparaat en in het Rode Leger was, naar later bleek, essentieel voor het voortbestaan van de Sovjet-Unie. Maar dat niet alleen, zonder deze processen had het Rode Leger Hitler nooit

van zijn grondgebied kunnen verjagen, laat staan verslaan en Europa kunnen bevrijden.

Dankzij deze zuiveringen is het Rode Leger in staat geweest als één blok, als één geheel, te strijden tegen de Hitlers troepen. Hitlers troepen stonden voor 1937 al klaar om de Sovjet-Unie onder de voet te lopen: om het communisme en Stalin te verslaan. Lees *Mein Kampf* maar, sla maar een willekeurige pagina op. In *Mein Kampf* spat de haat tegen communisten en de 'judeo-bolsjewieken', zoals hij de joden noemde, van elke bladzijde af. Hitler was daar vóór 1930 al volstrekt duidelijk over, iedereen wist dat: Churchill, Chamberlain, Colijn, etc. En Stalin wist het als geen ander. De zuiveringen in het partijapparaat, in de fabrieken en in het officierscorps van het Rode Leger was daarom ook essentieel. Dat bleek al spoedig. Zonder de 'zuiveringen' van 1937 zou Hitler nooit verslagen zijn.³

Geen enkele periode uit de geschiedenis van de Sovjet-Unie heeft echter zoveel haatgevoelens opgewekt bij de burgerij in de westerse wereld als de zuiveringen in het Rode leger in de periode 1937-1938.⁴ Mede omdat het plan van de anticomunisten in de westerse wereld daarmee in duigen viel. Vooral toen Stalin ook nog eens, door het Niet-aanvalsverdrag te sluiten, tijd wist te rekken. Toen waren de rapen in het westerse kamp helemaal gaar. Een niet-aflatende stemmingmakerij maakte het de communisten en de communistische partijen in het westen wel heel moeilijk zich staande te houden in het mediageweld van leugens over de bedoelingen van de Sovjet-Unie.

1938-1942, het Niet-aanvalsverdrag

Na het verraad van München, waar de wereld werd verdeeld volgens de ideeën van Duitsland, Frankrijk en Engeland, wist Stalin dat Frankrijk en Engeland Hitler wilden inzetten tegen de Sovjet-Unie. Stalin sloot toen dat gebeurde maar het zogeheten Niet-aanvalsverdrag met de

nazi's. Dat verdrag gaf hem ongeveer een jaar uitstel tot de uiteindelijke onvermijdelijke confrontatie.⁴ Het verdrag werd weggehoond door de regeringen en de rechtse media in de westerse wereld. Logisch, want hun plan om Hitler oostwaarts te sturen en zelf buiten schot te blijven, viel in duigen. Achteraf gezien was het Niet-aanvalsverdrag een meesterzet van Stalin. De Sovjet-Unie had nu de mogelijkheid om haar oorlogsindustrie naar het Oosten te verplaatsen en diep in Siberië tanks en andere wapens te produceren. Gedurende de hele oorlog bleek dit een strategie van onschatbare waarde. Van hieruit kon uiteindelijk Europa van het fascisme worden bevrijd.

1943-1945, de samenwerking van Stalin en Roosevelt

De samenwerking van Stalin en Roosevelt was op het hoogtepunt van de oorlog perfect. Roosevelt bleek ten langen leste wel degelijk een 'liberaal', een 'vrijheidszoeker', maar vooral natuurlijk een pragmaticus. Hij overwon zijn angst voor de communisten en koos tegen de enige echte vijand: het fascisme. Hij waardeerde de niet-aflatende veerkracht van de bevolking in de Sovjet-Unie en de standvastigheid van het Rode Leger. De samenwerking van de SU en de USA duurde slechts tot de dood van Roosevelt. Van de ene op de andere dag was het feitelijk over en uit. Toen de opvolger van Roosevelt, Truman, een 'Democraat' nota bene, de atoombom op Japan gooide, kwam er een abrupt einde aan de vruchtbare samenwerking. Sinds Truman is het nooit meer goed gekomen tussen de SU en de USA, daar zorgde de kliek die vanaf dat moment in het Pentagon aan de macht was gekomen, wel voor. Nooit zou de SU zelfs meer een minuut de tijd krijgen om zich op een nette manier te verdedigen tegen alle aantijgingen, leugens en demoniseringscampagnes. Zelfs links in Europa liet zich stap voor stap inpakken. De Koude Oorlog was een psychologische oorlog die om de hoofden van de mensen ging, niet om land.

1944-1946, de samenzwering van Churchill en Truman

Churchill en Truman begonnen in 1945 al met een samenzwering tegen de Sovjet-Unie, en met name tegen de communisten en hun partij.⁵ Alles wat de Sovjet-Unie deed, werd in de pers als het ware omgedraaid.

De regering van Stalin heeft de in 1945 gevangengenomen Duitsers (o.a. van *Legergruppe 4*) naar gevangenissen en werkkampen in Siberië gebracht. Deze gevangengenomen Duitsers zijn daar tot 1955 vastgehouden. Dat deze vangenneming zo lang heeft geduurd, ligt voornamelijk aan het feit dat elke vorm van wiedergutmachung van de schade die de Sovjet-Unie in de Tweede Wereldoorlog had geleden, door de achtereenvolgende Duitse regeringen werd geweigerd. Daarom hield de Sovjet-Unie deze kriegsgevangenen vast en liet hen zwaar werk doen in Siberië en elders. Deze Duitsers werden in het Westen altijd als 'de miljoenen slachtoffers van Stalin' beschouwd, maar waren in feite natuurlijk slachtoffers van de Duitse halsstarrigheid die de Sovjet-Unie geen wederopbouw gunde. Volgens mij heeft de Sovjet-Unie deze gevangenen uiteindelijk uit menselijkheid vrijgelaten, maar ook omdat men het continu gezeur van het Westen en de westerse regeringen zat was.

Het Westen is er echter alleen maar brutaler van geworden. Net zoals het Westen steeds brutaler werd toen Stalin na de Tweede Wereldoorlog driekwart van Berlijn aan het Westen gaf, als blijk van goede wil. Niets hielp echter om de machtshonger van kapitalisme en imperialisme te stillen. Het kapitalisme wenst immers van elk land een volledige overgave en onderwerping aan 'het' systeem. Na de dood van Stalin begon men zelfs nog brutaler te worden, men voelde dat de communisten feitelijk 'te lief' en te goedgelovig waren. Men begon de Sovjet-Unie uit de tent te lokken.

Hongarije 1956 en Tsjecho-Slowakije 1968

Achteraf gezien waren de gebeurtenissen in Boedapest in 1956 en in Praag in 1968 uitlokkingen. Het bleken echte vooropgezette valkuilen voor de Sovjet-Unie te zijn. Men wilde de Sovjet-Unie met haar troepen 'binnen laten vallen' en 'schermutselingen met de bevolking' uit laten lokken om dan het publiek in West en Oost te kunnen zeggen: zie je wel, communisten zijn agressors en moordenaars.⁶

De Sovjet-Unie had vriendschapsverdragen met Praag en Boedapest – zoals Nederland die had met de Verenigde Staten. Toch betwistten het Pentagon en iedereen die daaromheen hing, het recht van de bevolking te kiezen voor die vriendschapsverdragen, en men betwistte hen vooral het socialistische systeem. Hoewel de middenklasse van Hongarije en Tsjecho-Slowakije sterk aan invloed had verloren, legde zij zich ook deels niet neer bij het feit dat de communistische partijen in Hongarije en Tsjecho-Slowakije Oost-Europa niet kapitalistischer wilden laten worden. De eigenaren van bedrijven en ondernemers werden gewoon loonafhankelijke managers of loonafhankelijke leidinggevendenden. Iedereen was/werd dus gewoon loonafhankelijk employee. Dat is socialisme. De winsten en de meerwaarde van de bedrijven vloeiden naar de overheid en de overheid verdeelde deze winsten en meerwaarde over de gezondheidszorg, volkshuisvesting, het onderwijs, onderzoek, etc. Bepaalde delen van de middenklasse en de kapitalisten van overzee hebben hierin al die tijd zitten stoken. Vaticaanstad en de reactionaire regeringen in het Westen wisten wel hoe ze stap voor stap de socialistische landen konden ondermijnen. Ze hadden in de periode 1918-1924 de Sovjet-Unie immers ook militair ondermijnd en de schuld van de hongersnoden in de schoenen van Lenin geschoven. Ook hadden ze nog ervaringen in 1936-1939 in Spanje opgedaan: revoluties – via tweespalt – ondermijnen. En dat gebeurde dus, toen op een gegeven moment de progressieve regeringen en de communistische partijen in landen als in Hongarije

en in Tsjecho-Slowakije zo zwaar onder druk werden gezet en de hulp van de Sovjet-Unie inriepen, barstte de bom. Het patroon was eigenlijk steeds en overal, zowel in 1956 als in 1968, hetzelfde: de reactie van de leidinggevende kringen en de middenklasse in West-Europa en de USA werd er keer op keer nog anticommunistischer van. Het aanzien van de Sovjet-Unie en het aanzien van het communisme werden er iedere keer iets meer mee afgebroken. Logisch, mensen zien niet graag geweld, en zeker niet van communisten. Maar de communisten hadden geen keus. De communisten zelf hadden keer op keer geen goed antwoord op de ondermijning van hun gezag en vooral niet op de leugens die er over hen en hun bedoelingen werden rondgestrooid. Het bleken ware tijdbommen. Het kapitalisme bleek keer op keer gemener, geraffineerder en meedogenlozer dan de communisten (van toen) dachten. Dat bleek al spoedig overal in de wereld waar de invloed van communisten ondanks alles, toch doorbrak.

In 1954 ging Stalin dood. Chroesjtsjov deed na de dood van Stalin een greep naar de macht. Het socialisme was toen al met veel bloed, zweet en tranen opgebouwd. Chroesjtsjov kwam dus in een gespreid bedje terecht. Hij was niet de goede man als leider van de communistische partij. Het steeg Chroesjtsjov naar de bol. Zoals hij tegen Nixon tekeering op de wereldtentoonstelling in de USA over 'ijskasten gemaakt in het socialistische systeem zijn beter dan die in het kapitalisme', was onnozel. Wat hij met zijn schoen deed – op tafel slaan – in de algemene vergadering van de Verenigde Naties was gênant. In 1956 viel Chroesjtsjov met tanks Hongarije binnen. Stalin zou dat waarschijnlijk nooit zo gedaan hebben.

1965, Jakarta

In 1965 pleegde Soeharto een overval op het Indonesische volk via een misleidingcampagne die zijn weerga (toen nog) niet kende. Hij heeft de communisten met zijn geraffineerde coup in de val gelokt, hierbij zijn tussen de 500.000 en 1 miljoen onschuldige communisten en sympathisanten afgeslacht. Dertig jaar lang hebben vooraanstaande politici, en met name sociaaldemocraten als Pronk en Giebels (Giebels was in de jaren zeventig Kamerlid voor de PvdA), meegeholpen de werkelijkheid te verdoezelen. Generaal Soeharto lokte vijf vooraanstaande communisten mee naar zijn kantoor, schoot hen dood en vertelde de wereld dat zij een revolutie aan het uitvoeren waren. Niets is minder waar, want om een revolutie uit te voeren zal de massa gemobiliseerd moeten zijn, en dat was zij niet. Voordat de bevolking en de communistische partij van de schrik waren gekomen, was zittend president Soekarno al afgezet en waren tienduizenden onschuldigen vermoord.

1979, Afghanistan

Afghanistan is een verhaal apart. Als de Verenigde Staten zich er niet mee hadden ingelaten, was Afghanistan nu een welvarend land. En dan was het nu in Afrika, qua uitbuiting en neokolonialisme, en in Europa, aangaande de verdeeldheid van links, niet zo'n puinhoop geweest. Het imagoverlies van het communisme en socialisme is zeer ernstig onder de burgers in West-Europa en elders in de wereld. En dat komt door de bemoeienis van de USA met Afghanistan.

1980-1991

De demonisering van het communisme werpt vanaf 1979 uiteindelijk de gewenste vruchten af. De meerderheid van de bevolking trapt in de periode 1946-1966 in de meeste anticomunistische praatjes. Tussen 1980 en 1991 trapt men zelfs in linkse en communistische kringen keer op keer in allerlei schijnwaarheden over de ware

bedoelingen van de Sovjet-Unie. Het Pentagon werd gaandeweg de Koude Oorlog steeds brutaler. Steeds brutalere acties worden op touw gezet, Israël gaat er ook een steeds grotere rol in spelen. Steeds meer regeringen en bevrijdingsbewegingen worden systematisch en met de ene leugencampagne nog mooier dan de andere, om zeep geholpen. Tegelijkertijd worden afscheidingsbewegingen in de Sovjet-Unie en Joegoslavië gesteund. Ook verschijnen er vreemde, gewelddadige, linkse, 'communistische' of 'anarchistische' groepjes mensen in het straatbeeld, opvallend genoeg allemaal met dezelfde bivakmutsen of baseballpetjes op. Provocateurs? In ieder geval is het hun doel om demonstranten en communisten bij demonstraties, op straat, uit de tent te lokken en tot geweld aan te zetten.

Komt er een keer een einde aan deze brutaliteit of ziet er iemand een kentering?

1991 tot 2001

PvdA- en GroenLinks-achtig links steunt, blijkbaar zonder dat ze het zelf beseffen, overal ter wereld afscheidingsbewegingen. Communisten zijn de enigen die de valkuil zien: de 'eigen volk eerst'-valkuil, namelijk. GroenLinks is zelfs bereid mee te doen met afscheidingsbewegingen in Joegoslavië. GroenLinks loopt samen met de PvdA en het IKV voorop om de Bosnische moslims te steunen. Waarschijnlijk om de moslims niet tegen de schenen te schoppen. Hierdoor valt Joegoslavië uiteen. Precies wat Duitsland en de USA willen. GroenLinks en de PvdA zijn in de val getrapt: ze denken dat 'moslims' toch wel zielig zijn.

De Palestijnen (ook moslims immers) worden 'ook onderdrukt' door de Israëliërs. Geef hen wat terug: 'een Palestijnse staat'. PvdA- en GroenLinks-achtig links steunen die aparte staat voor de Palestijnen. Dat dit precies is wat de reactionairen willen, ontgaat hen geheel.

De valkuil waarin ze door het steunen van afscheidingsbewegingen en moslim-extremisme zijn gevallen kan door mij niet zichtbaarder gemaakt worden. Hoe moeten deze linkse mensen zich losmaken van die verkeerde ideeën? Na de moord op Theo van Gogh wordt het sommigen iets duidelijker dat moslim-extremisme toch bestreden moet worden en afscheidingsbewegingen niet deugen. Hoewel dit voor sommige 'linksen' in Nederland nog steeds niet duidelijk is.

2001 tot heden

Links, sociaaldemocratisch 'links', is momenteel tot op het bot verdeeld. De communisten zijn dat gelukkig niet, zeker niet in Europees verband. Communisten krijgen wel wat moeilijker een poot aan de grond bij de misleide meerderheid van de bevolking. Dat komt door wat ik de Tweede Koude Oorlog noem, en door al die systematische leugens, misleiding en bedrog in de Eerste Koude Oorlog.

Voor al de leugens in de Tweede Koude Oorlog (wat voornamelijk een psychologische oorlog tegen de communisten was), en die vooral Israël zich meer dan ooit ging permitteren, worden elk jaar stuitender en gevaarlijker voor de wereldvrede. Leugens – medialeugens – worden totaal niet meer geschuwd. Het lijkt wel of de zionisten en Israël op ramkoers liggen, gericht tegen 'heel links'. Denk aan wat er niet allemaal afgelogen werd en nog steeds wordt over Irak, Iran, Syrië, Libië, Hamas, etc. Alles wordt opgeofferd om die ene, op racisme gebaseerde 'joodse staat' overeind te houden en alle regime changes – die daarmee te maken hebben – goed te praten. Enerzijds wordt het radicalisme bij Palestijnen voor dat doel bewust aangewakkerd. Hamas komt geheel in de ban van het moslim-extremisme en IS. Anderzijds worden miljarden gebruikt om Palestijnse leiders corrupt te maken. Voor een deel lukt dat. Fatah trapt erin. Linkse mensen die al jaren in het Nederlands Palestina Komitee met Arabieren samenwerken vinden dat joden zowel als Palestijnen geen eigen staat

hoeven te hebben en dat alle godsdiensten vredig bij elkaar samen in het Heilige Land kunnen blijven wonen. Ze staan lijnrecht tegenover sociaaldemocratische 'linksen' die overal, zonder na te denken, moslims steunen, in Bosnië en Tsjetsjenië, en zelfs hun extremisme en terrorisme goedpraten. Dat soort linkse mensen durft de joodse staat Israël – waarbinnen uitsluitend rechten voor joden gelden – niet te bekritisieren. Dit omdat anders hun visie op afscheiden en afscheidingsbewegingen op de helling moet. Immers, de zionistische beweging is zelf ook een afscheidingsbeweging!

Waarom doen sommige linkse mensen dat?

De waarheid waarom mensen niet willen doordenken, is heel simpel: áls je ervan uitgaat dat een staat alléén voor joden normaal is, en geen racisme, zoals het dat in werkelijkheid wél is, dán moge het duidelijk zijn dat de visie op af mogen scheiden onhoudbaar is. Immers, op welk kenmerk van een volk baseert men zich? Het is per definitie 'eigen volk eerst', en dat is en blijft racisme. Wat is een volk en wie behoort er toe? Wie of wat zijn Friezen? Of Limburgers? Dat bepalen levert oeverloze discussies op. Zinloos. Linkse mensen die denken dat 'elk volk een eigen staat moet hebben', zijn niet goed wijs. Dit soort mensen moet eindelijk beseffen dat moeizaam opgebouwde eenheidsstaten, zoals Indonesië, België, Zwitserland, Spanje, Irak, Turkije, het ter ziele gegane Joegoslavië en de Sovjet-Unie, China, maar zelfs ook Nederland, niet met geweld in delen opgedeeld moeten worden. Eens zal dat moeten ophouden. Dit op straffe van eeuwigdurende verdere splitsingen, enorme volkswoede, haat, eeuwigdurende oorlog, eeuwigdurende ellende, verkrachtingen, moord en doodslag, en – het allerbelangrijkste – het creëren van voortdurend nieuwe minderheden, die dan weer achtergesteld worden.⁷

Enschede, 2006, geüpdatet 2008 en 2011. Laatste versie 2017.

Noten

1. Dat er sprake was van oprechtheid is van vele kanten betoogd. Roosevelt was diep onder de indruk van de miljoenen slachtoffers die de titanenstrijd op het grondgebied van de Sovjet-Unie had gekost en van het leiderschap van Stalin. Terwijl Stalin later zijn goede wil aan de westerse wereld toonde door drie sectoren van Berlijn aan respectievelijk de Amerikanen, de Britten en de Fransen af te staan. Dat heeft Stalin geweten: een aantal maanden later, in de Berlijnscrisis – onder het regime van Truman – werd zijn vertrouwen in de westerse leiders enorm geschaad. Hij wist vanaf dat moment dat ze hem en de Sovjet-Unie nog steeds naar het leven zouden staan.
2. Het volledige verslag van het proces tegen de trotskisten Zinovjev, Radek, Pjatakow, Sokolnikov e.a., gehouden in Moskou van 23 tot 30 januari 1937. Amsterdam: Pegasus 1937. Dit boek is de Nederlandse vertaling van het verslag, het is – uit een nalatenschap – in mijn bezit.
3. Velen weten dat; weinigen zeggen het. Rond 1945 en 1946 zei bijna iedereen het. De vraag rest dan: wat zou er veranderd moeten zijn aan het communisme, dat de mensen (opeens) zo anders denken?
4. Ludo Martens, *Een andere kijk op Stalin*. Antwerpen: EPO 1994, p. 139-141.
5. Lees het boek *De grote samenzwering* van Michael Sayers & Albert E. Kahn uit 1946, met een voorwoord van Mr. G. J. van Heuven Goedhart, een bekende naoorlogse Nederlandse sociaaldemocraat en oud-minister van justitie. En hoofdredacteur van *Het Parool*, nota bene. Er is een herdruk gepubliceerd door uitgeverij EPO, Antwerpen. Het boek is in mijn bezit.

6. Puur projectie (van de Verenigde Staten), zou men vanuit de psychologie kunnen en moeten zeggen.
7. Zoals in Bosnië (met de niet-moslims) en in Kosovo (met de niet-Albanezen). In de 18e of 19e eeuw was afscheiden misschien zinvol, maar sinds we de Helsinki-akkoorden (1975) hierover hebben gehad, staat afscheiden bij de meeste mensen, bij mij en bij staats- en volkenkundigen, gelijk aan het beramen van moord of massamoord en samenzwering tegen de staat. Volkomen zinloos, volkomen achterhaald en dus: linea recta leidend tot oorlogsmisdaden en misdaden tegen de menselijkheid. Vreemd genoeg precies omgekeerde aan de visie van de mensen die momenteel de Kroatische- en moslimvisie bij het Joegoslaviëtribunaal tegen beter weten in steeds maar blijven verdedigen. Laat staan dat ze de legitimiteit van dat tribunaal in twijfel trekken.

3 Honderd jaar leugens, misleiding en bedrog

Al meer dan 100 jaar wordt de bevolking van West-Europa en de Verenigde Staten misleid en overspoeld met leugens over de bedoelingen van vrijheidsstrijders, socialisten en communisten. Nepnieuws noemen we dat tegenwoordig. Het begon in de jaren vijftig van de vorige eeuw met het zwartmaken van de bedoelingen van Soekarno en Lumumba, en het eindigt maar niet. Men gaat maar door met het belasteren van Arafat, Kabila en Castro.

De oorlog tegen Saddam en de oorlogen tegen Joegoslavië lieten zien dat het demoniseren van tegenstanders werkt. Tegen Stalin en de Sovjet-Unie werkte het ook.¹ Misleiding heeft vele gezichten: halve waarheden, hele leugens, bedrog, uitlokking, omkoping, chantage, communisten bestrijden door andere vormen van communisme te steunen, etc. In de afgelopen 70 jaar hebben communisten er veel van aan den lijve ondervonden en kunnen registreren.

Eens waren landen als Roemenië en Afghanistan gewone landen. Het Pentagon heeft echter nooit gewild dat die landen socialistisch bleven. Het heeft ze jaar in jaar uit systematisch ondermijnd. Zoveel miljarden als er jaarlijks in de oorlogen in Irak en Afghanistan werden gestopt, zoveel geld werd er jaar in jaar uit gebruikt om het moreel van de bevolking in Oost-Europa te slopen.

Het is inmiddels aantoonbaar bewezen dat het Pentagon de laatste dertig jaar groepen in de moslimwereld gebruikt heeft door ze op te zetten en in te zetten tegen de communisten. Net zoals ze bewegingen als de Jezus-, Bhagwan-, Maharishi- en Hare Krishnabeweging in de

jaren zestig voornamelijk op universiteiten 'inzetten' tegen de in haar ogen 'opstandige linkse jeugd' en de 'groeierende invloed van communistische partijen bij intellectuelen'.

Derhalve is het Pentagon verantwoordelijk voor de ellende in de wereld: onder meer voor de achterlijke taliban in Afghanistan en voor de puinhoop in Afrika. Met zijn steun aan dit soort reactionaire bewegingen heeft het Pentagon overal ter wereld de vooruitgang willen smoren. De USA heeft aantoonbaar de taliban voortgebracht, het reactionaire regime-Mobutu, het moorddadige regime-Soeharto en ga zo maar door. Ellende voor meer dan 3 miljard mensen. En dat allemaal om een kleine kliek van grote bezitters de macht in de wereld te kunnen laten behouden.

Niet met wapens, maar met psychologie en communicatiewetenschappen

De Koude Oorlog is niet – en wordt niet – met wapens gevoerd, maar met psychologen, communicatiewetenschappers, sociologen en fanatieke Bijbelgroepen. Strijdmiddelen hierbij zijn merkkleding, lifestyles, modes, images, sterrendom en Hollywoodfilms. De rol van ingenieurs en natuurkundigen is hooguit nog de klassieke rol: om de druk op de ketel te houden – via de gewone wapenwedloop. Moderne oorlogvoering is niet de verovering van een stuk grond, maar het veroveren van de hoofden en de harten van de mensen. En dus ook van zijn koopkracht.² Zoals men dat hier in het westen met mensen doet, doet men dat met de hoofden en de harten van de mensen in het Oosten ook, dat gaat in één moeite door. Het doel: overal op slinkse, speelse wijze het kapitalisme vestigen. Zo zijn de Sovjet-Unie, de DDR, Polen en Hongarije op de knieën gedwongen. Er is sprake van een nieuw soort kolonisatie dus. Oost-Europa is nu één groot wingewest voor westerse producten. Lokale producten zijn er één voor één een kopje kleiner gemaakt.

De grootste misleiding – brainwashing van het overgrote deel van het westerse publiek en kleine groepen van het lokale publiek – heeft plaatsgevonden rondom de bedoelingen van Milosevic, de president van de toenmalige eenheidsstaat Joegoslavië. Milosevic wilde als president van Joegoslavië, de staat Joegoslavië bijeen houden. Dat is immers de taak van een president. Ook in ander landen is dat de taak van een president. In Nederland is dat de taak van de koningin en de minister-president, of ze nu Kok of Balkenende zouden heten...

Rondom de belegering en de inname van Srebrenica komen de leugens tot op de dag van vandaag nog steeds op bijna alle voorpagina's en in bijna alle tv-journaals voor. 'De Serviërs in Srebrenica werden bewust, willens en wetens geprovoceerd', schrijven de journalisten B. Rijs en F. Westerman in de derde druk van hun boek *Srebrenica: het zwartste scenario*.⁴ Zij vonden papieren bewijzen dat moslimsoldaten van het Tweede Bosnische legerkorps in Tuzla, majoor Ramiz Becirovic, het bevel kregen om 'met terreurdaden paniek te zaaien' onder de Servische bevolking en in Servische dorpen buiten Srebrenica.

Op 11 juli 1995 weigerde de legerleiding om de moslimmannen te hulp te schieten die door de bergen Tuzla probeerden te bereiken. De lezers en kijkers van de westerse media hebben deze informatie tot op de dag van vandaag verdrongen voor een tegenovergestelde 'waarheid' over 'de moslims'. PvdA'ers en GroenLinkers waren toentertijd bijna niet te overtuigen van het feit dat de 'schurken' de schuld niet hadden maar juist hun 'vrienden' wel eens de boosdoeners zouden konden zijn. Tot op de dag van vandaag nodigen vele gemeentebesturen in Nederland nog steeds groepen 'Bosnische moslims' en Kosovaren uit om op folkloredagen 'gezellig' te komen volksdansen, ook in Enschede. Wat men voor oorlogshiters in huis haalde, beseffen de meeste – ook linkse – gemeentebesturen gewoon niet. Joegoslaven in Nederland weten wel beter.

Dat er zoveel misleiding mogelijk is, heeft te maken met de kwaliteit en het niveau van het geschiedenisonderwijs en de maatschappijleer op scholen. Het begint al op de universiteiten, waar toekomstige leraren onzin wordt verteld over Marx en over communisten.

Misleiding zie je op allerlei fronten. Het gebeurt via quasilinkse bewegingen. Via de milieubeweging, de krakersbeweging, de vrouwenbewegingen, Keer het Tij, etc. Die bewegingen zijn 'eendimensionaal'. De activisten voelen zich lekker vrij, want ze hoeven geen discussies met hun vijanden te voeren over andere zaken, zoals communisme, Stalin, de politieke lijn van Moskou, om maar wat dwarsstraten te noemen. Deze bewegingen hebben dus succes, maar ze lopen vroeg of laat altijd tegen de grens op die het kapitalisme trekt. Die grens durven deze activisten niet over. Zelfs de anti- of anders-globalisten niet. Ze durven niet over oplossingen te praten, bijvoorbeeld over socialisme. Wel over 'internationaal socialisme', maar wat ze daar mee bedoelen is onduidelijk. Hooguit bedoelen ze een soort internationale solidariteit. Dat is dus geen socialisme.

Het succes van eendimensionale bewegingen is de laatste twintig jaar groot geweest, maar het nadenken over een socialistische maatschappij is er eerder door afgenomen dan toegenomen. Activisten die te lang in dit soort eendimensionale bewegingen hebben gezeten, zijn tegen de tijd dat ze kinderen krijgen niet gemakkelijk meer te winnen voor het socialisme, laat staan voor een communistische partij.

Over een andere vorm van misleiding gesproken: sommige Nederlanders geloven zelfs dat Nederland al socialistisch is en dat de PvdA 'de socialisten' zijn. Die misleiding begint feitelijk al op school. Weer anderen beweren rustig dat Nederland – wat hen

betreft – af is. Dat we naar buiten toe feitelijk een roofstaat zijn, de trouwste bondgenoot van het kapitalistische systeem, onderdeel zijn van het wereldimperialisme en dat de geproduceerde meerwaarde van de werkende klasse – *all over the world* – rechtstreeks naar de bankkluizen van de bezittende klasse vloeit, hebben weinig van die linkse broeders en zusters door.

Mensen die nog steeds niet doorhebben dat de armoede in de wereld veroorzaakt wordt door kapitalistische wetmatigheden. Mensen die maar niet doorhebben dat Afrika kapot gemaakt is door de goede leiders te liquideren en slechte te steunen. Mensen die niet doorhebben dat alle informatie rondom het socialistische land Cuba en Castro gekleurd is en dat de bevolking van Cuba het fijn vindt om op Cuba te wonen. Mensen die nog steeds niet doorhebben dat het moorden en de doodslag in Joegoslavië, Srebrenica en Kosovo niet van Milosevic kwam. Mensen die niet doorhebben dat Israël al zestig jaar – willens en wetens – het hele Midden-Oosten in vlam zet, en (met zijn bondgenoten) het Midden-Oosten liever in vlam laat staan dan de Palestijnen gewone burgers te maken, met gewone burgerrechten. Mensen die dat niet inzien kunnen dit boek beter niet verder lezen, want die begrijpen niets (meer).

Dat ik niet de enige ben die zo denkt bleek op 21 juni 2005, toen zich net een aantal Britse, 'pro-moslimachtige' zelfmoordenaars in de metro had opgeblazen. De burgemeester van Londen, Ken Livingstone, bijgenaamd 'rode Ken', vertelde de toegestroomde en opeens hogelijk verbaasde mediamensen dat 'de Amerikanen in de jaren tachtig Osama Bin Laden gerekruteerd en gesteund hadden, hem geholpen hadden met doden en hem opgezet hadden tegen de Russen in Afghanistan'. Ken Livingstone vertelde er nog bij dat 'ze er blijkbaar niet over nagedacht hadden dat hij zich misschien tegen zijn

schepper zou gaan keren'. Bijna alle media en bijna alle Britse politici namen hem deze uitspraken – die hij natuurlijk niet had mogen doen – zeer kwalijk. Hoe de wereld echt in elkaar steekt, hoor je immers niet aan het gepeupel te vertellen.⁶

In 2004 verscheen het boek *Regeert de leugen?* van Cees J. Hamelink. Hij vertelt al in zijn voorwoord iets dat karakteristiek is voor wat ik wil aantonen, namelijk dat nota bene de VARA probeerde het boek tegen te houden, dit omdat men daar de titel als merk claimde: 'de leugen regeert'. Men had deze drie woorden 'bij het Benelux-merkenbureau laten deponeren'.⁷ Hoe komt het dat dergelijk gedrag juist bij een omroep als de VARA voorkomt? Zit er meer achter die onnozele claim? Natuurlijk, juist de VARA, *de Volkskrant* en de VPRO zitten midden in het circuit van de medialeugens tegen communisten en bevrijdingsbewegingen. De VARA, de VPRO en *de Volkskrant* hebben in de Koude Oorlog bewust of onbewust de taak op zich genomen links op het verkeerde been te zetten. De andere media zouden de rest van Nederland wel op het verkeerde politieke been zetten.

Het boek van Hamelink staat vol voorbeelden van leugens die door de media voor waar aan het publiek zijn doorgegeven. Helaas geeft Hamelink geen duidelijke overall-analyse, maar de droge opsomming van allerlei medialeugens is voor de meeste lezers overtuigend genoeg. Regeringen liegen en de media praten regeringen na en zoeken hun leugens zelden verder uit. Dat is het patroon dat Hamelink schetst.⁷

De regeringen van de Verenigde Staten logen bijvoorbeeld dat ze al jaren al het mogelijke hadden gedaan om Osama Bin Laden te pakken. In 1996 bood de Soedanese minister van Defensie aan Osama Bin Laden aan de USA uit te leveren. Zijn uitlevering werd door de USA geweigerd en men liet hem naar Afghanistan vertrekken. Hamelink:

‘Merkwaardig, want men had Osama Bin Laden in 1995 al officieel in staat van beschuldiging gesteld.’

De media logen systematisch over de zogenaamde ‘beroemde’ toespraak van Milosevic in 1989. Tegelijkertijd zaten Izetbegovic van de Bosnische moslims en Tudjman van de Kroaten al volledig op de nationalistische toer. Milosevic sprak namens de Joegoslaven over het bewaren van de eenheid van Joegoslavië en de gelijke rechten voor elke bevolkingsgroep, Izetbegovic en Tudjman spraken uitsluitend over afscheiden en de rechten van hun eigen groep (Hamelink, p. 35): eigen volk eerst. Maar dat is tien jaar uit de media gehouden. De NAVO en de EU wilden die discussie niet.

Zo gaat het boek van Hamelink met zijn voorbeelden van politieke manipulatie en medialeugens een tijdje door. Prof. Cees J. Hamelink is één van de weinigen in Nederland die misleiding en bedrog als zodanig aan de orde durft te stellen. Jammer genoeg laat hij het bij constatering.

Het misleiden van linkse mensen (in West-Europa)

Rechtse mensen denken belang te hebben bij het kapitalisme. Linkse mensen hebben nu eenmaal iets verder gekeken en geconstateerd dat de werkende mens in het kapitalisme op de lange duur niet veel meer te winnen heeft. Dus is het misleiden van rechtse mensen niet per se nodig, maar het misleiden van linkse mensen wel. Hoewel de hele werkende klasse feitelijk misleid wordt, rechtse zowel als linkse mensen, en zoals in een piramidespel alle rijkdom slechts naar een handjevol mensen vloeit, denken rechtse mensen rechts omdat ze menen dat ze belang hebben bij dit systeem. De werkende klasse, de mensen die door de aard van hun werk gevoelig zijn – of moeten zijn – voor linkse analyses en linkse partijen, hebben in principe geen belang bij dit systeem. Het misleiden van linkse mensen dient

natuurlijk subtieler te gebeuren. En dat gebeurt dan ook: zeer subtiel, kan men wel stellen. Het is van belang om voor alle groepen in de samenleving de juiste gevoeligheid te vinden, een lange adem te hebben en veel geld. Grotere leugens worden zelfs eerder geloofd dan kleinere leugens. Er zijn leugens, grote zowel als kleine, die al 120, 90, 60 of 30 jaar lang verteld worden en nog trappen hele volksstammen binnen linkse en rechtse kringen in Nederland er keer op keer in.⁸

De meeste PvdA'ers en GroenLinkers willen om te beginnen al niet meer denken in termen van links of rechts.⁹ Hoewel dat een aangepaast idee is, maakt dit het wel heel gemakkelijk om mensen met dat soort ideeën te belazeren. Maar gelukkig zijn er binnen links ook nog communisten, die kun je niet zo gemakkelijk van hun stuk brengen. In de vakbond zijn zij traditioneel de mensen die de anderen met hun argumenten en feitenkennis op sleeptouw kunnen nemen. De SP is een geval apart. Die springt – electoraal gezien – in het gat dat Wim Kok en Wouter Bos hebben achtergelaten toen ze naar rechts opschoven. Daarmee zal de SP vroeg of laat geheel sociaaldemocratisch worden. Ze is het feitelijk al.¹⁰ De SP doet nog wel iets voor de onderkant van de samenleving, maar ze willen niet meer vechten voor een socialistische maatschappij. De marxistische principes die de SP had, zijn al jaren geleden officieel op twee achtereenvolgende congressen overboord gegooid (*NRC Handelsblad*, 20 december 1999).

Heel erg in opkomst zijn boeken die Stalin met Hitler vergelijken, en zogenaamd politieke boeken die China in een verkeerd daglicht willen zetten. Al voor en vooral tijdens de Olympische Spelen van 2008, heeft China heel wat voor haar kiezen gekregen. Honderden, duizenden journalisten stortten zich op China en de Chinese communistische partij. Mao wordt nu al, in de pers en in de Raad van Europa, voorgesteld als erger dan Stalin en erger dan Hitler.

Men voert campagne tegen de communisten, tegen socialistische samenlevingen en tegen China in het bijzonder. Veel trucs worden uit de kast gehaald, het is zaak deze trucs te herkennen. Ze zijn erg subtiel en zetten de (Nederlandse) bevolking haast onmerkbaar tegen China op, zoals ze – tijdens de Olympische Spelen in de Sovjet-Unie – de Nederlandse bevolking ook tegen Moskou heeft opgezet. Uiteindelijk gingen de Nederlanders niet. Dat was natuurlijk een schandaal. In Atlanta in de Verenigde Staten, hebben de socialistische landen en de communistische partijen in de wereld de Olympische Spelen toch ook niet geboycot?

Maar de allergrootste trucs zijn de trucs die de Israëliërs al 70 jaar tot in de finesses beheersen: het marginaliseren van de Israëlische Arabieren en het elimineren van de Palestijnse bevrijdingsbewegingen. Groepen mensen tegen elkaar opzetten door via de media misleidend woordgebruik te genereren en keer op keer misleidende bedoelingen te verspreiden. Uitlokking en demonisering zijn daarbij de technieken, met verwarring bij het grote publiek als resultaat. Deze Israëlische methoden zijn in de jaren zestig door het Pentagon overgenomen en werden op grote schaal door de neoconservatieven van de regering Bush gebruikt. De Israëlische leiders hebben het in de Koude Oorlog voor elkaar gekregen dat de aandacht van het grote publiek compleet afgeleid is van de zaak waar het om gaat. Niet alleen de zaak waar het de zionisten om gaat – het handhaven van een joodse staat – maar ook de zaak waar het op wereldniveau om gaat: het ondermijnen van de legitimiteit van bevrijdingsbewegingen en het demoniseren van linkse of progressieve leiders.

Zoals iedereen weet gebruiken bevrijdingsbewegingen weliswaar geweld, maar zullen bevrijdingsbewegingen nooit terreur tegen de bevolking van hun land toepassen. Het ANC en de PLO hebben nooit terreur tegen de eigen bevolking gebruikt en ook nooit tegen

blanken of joden, laat staan zelfmoordcommando's ingezet in cafés, restaurants of marktplaatsen. Dat bijna niemand in Nederland de PLO of het ANC op dit punt gelooft of geloofd heeft, komt door de massamedia. De massamedia hebben nu eenmaal een bijna-monopolie op het nieuws.¹³ Wat er gebeurt, is dat slimme psychologen en communicatiedeskundigen een zodanige waarheid construeren bij de massa dat de cirkel in hun hoofden als het ware vierkant wordt gemaakt. Wat wit is wordt zwart gemaakt, wat zwart is wit. Men komt dan niet meer uit 'de' waarheid. De burger verliest de zaak waar het om gaat uit het oog.

Hoe men links steeds in zijn eigen staart laat bijten

Linkse mensen hebben (hadden) een paar principes: het milieu, de vrouwenemancipatie, tolerantie naar minderheden, geen ruzie willen maken, leven en laten leven, geen geweld gebruiken, etc. Rechtse mensen en rechtse groeperingen weten linkse discussianten haarfijn op de klippen te laten lopen en zo hun eigen belangen in mistgordijnen te hullen. De politiek van het Pentagon is een soort schaakspel, een poging tot omsingeling van links, zodat links ideologisch in het debat en voor het grote publiek geen kant meer op kan. Het meest eenvoudige voorbeeld is de PLO. De PLO-leiders zijn rond het jaar 2000 bij de Oslo-akkoorden subtiel in de rol van politieman gedrongen om 'het terrorisme' van Hamas in te dammen. (Ze kregen hier miljarden dollars voor uit de USA en de EU, niet uit Israël; en iedereen weet dat geld nu eenmaal corrumpeert.)

In het Pentagon weet men dat burgerlijk links niet een, twee, drie de moslims in Palestina zal afvallen. Links werkt al 10, 20, 30 tot 70 jaar samen met de Arabische moslims. De communistische partijen waren in deze regio soms sterk. Nu minder. Toch is er – van buiten de regio – een zodanige situatie gecreëerd dat de moslims tegen links ageren. De moslims noemen links – en niet alleen de communisten –

plotseling 'niet-gelovigen'. Dat is in al die jaren van samenwerking en samen strijden daar nog nooit tegen communisten gezegd. Het is ook niet waar. Het is een voorbeeld van een tegenstelling die van buitenaf is aangewakkerd.

Iedereen weet dat communisten niks zien in terrorisme, moslim-extremisme en zeker niet in bommen plaatsen in prullenbakken op marktplaatsen of bij restaurants. Communisten liquideren weliswaar personen en bezetters – zoals Hanny Schaft deed in de Tweede Wereldoorlog – maar wel altijd alleen personen en bezetters die direct betrokken zijn bij de strijd voor de bevrijding van het land. Binnen Israël zijn acties tegen de achterstelling en onderdrukking van Arabieren, christenen, druzen, kortom van alle niet-joden, altijd doorgegaan, net als in Zuid-Afrika tijdens de Apartheid. Deze strijd werd 70 jaar lang verkeerd uitgelegd in de pers. Sterker nog: de Arabieren werden als gediscrimineerde minderheid/meerderheid verzwegen of ze werden zowel binnen als buiten Israël gedemoniseerd, als het niet anders kon. Arafat was jaren 'een terrorist'; later kreeg hij de Nobelprijs voor de Vrede.

Links is rond de dood van Theo van Gogh in de ideologische problemen gekomen. Dat kwam doordat binnen links rond 1997 een stroming van multiculturalisme ontstond (rond Rabbae), die plotseling vond dat elke moslim haast per definitie goed was. Vreemd genoeg waren dat vaak mensen die nooit iets gedaan hadden voor de Palestijnse zaak en de Palestijnse bevrijdingsbeweging. Er ontstond binnen links verwarring over geloof. Was geloven nu opium van het volk, achterlijk of niet achterlijk? Niemand durfde Pim Fortuyn te corrigeren dat hij onzin uitkraamde over achterlijke Arabieren. Fortuyn bleek katholiek te zijn. Hij beschuldigde dus de verkeerde groep. Was dat dom of opzet? Door de verwarring binnen links ging de VVD met de items van geloof, bijzondere scholen, islamitische scholen, scheiding van

kerk en staat, de verlichting, e.d. aan de haal.¹⁴ De hele negentiende-eeuwse discussie over scheiding van kerk en staat werd door links, en vooral door mensen rondom Ed van Tijn (PvdA), de Anne Frankstichting, Ab Harrewijn (GL) en Anja Meulenbelt (SP) zeer dom en kortzichtig gespeeld. Links liet zich hiermee ideologisch schaakmat zetten. Links liet zich in zijn eigen staart bijten. Er ontstond een onontwarbare ideologische kluwen. De zionisten Ronnie Naftaniel en rabbijn Soetendorp stonden er altijd lachend naar te kijken. De pro-Israëllobby had en heeft dit soort links in Nederland grotendeels weten uit te schakelen. En dat allemaal vanwege de verwarring over moslim-extremisme en over: is een geloof achterlijk? Is jood-zijn een religieuze zaak? Is zionisme apartheid? Wat zijn 'de' bezette gebieden en wie moet worden bevrijd, waarvan en waarom?

Rondom Joegoslavië ontstond ook een zeer langdurige verwarring: over afscheidingsbewegingen nee, bevrijdingsbewegingen ja. Ook dit kwam door een geraffineerde campagne met medialeugens. Ook deze campagne werd centraal geredigeerd. Links had net zo'n beetje de moslims uitgevonden en durfde daardoor het moslim-extremisme niet te bekritisieren bij hun gewelddadige acties in Bosnië, Srebrenica en Kosovo. Net zoals Pax Christi de Kroatische strijd tegen de eenheidsstaat Joegoslavië door dik en dun steunde, nota bene samen met de Nederlandse fascistten die mankracht leverden aan de Kroatische strijd tegen Milosevic. Zoals de zoon van Jan Cremer, die in die periode in de *Nieuwe Revu* openlijk vertelde dat hij samen met andere Nederlandse fascistten, die in Joegoslavië met de Kroatiërs vochten, eigenhandig 'meer dan 50 Serviërs had doodgeschoten'. Hoofddredacties, maar ook journalisten waarvan je dat niet verwachtte, durfden niet buiten de vanbuiten opgelegde patronen te denken en te schrijven. Dat Milosevic zijn land bij elkaar wilden houden, werd vanaf het begin van de Joegoslavië-oorlogen niet als optie in het denken meegenomen.

Binnen links is praten over de achterlijkheid van geloven en het geloof in een God plotseling niet meer in. In de jaren zestig was het heel normaal het daarover te hebben. Waarom nu die angst om over het rare van het geloven in een God te praten? Het lijkt wel chantage. En dat is het natuurlijk ook: links wordt gechanteerd en laat zich chanteren. Het is lafheid van een partij. Men wil blijkbaar geen stemmen verliezen. Het liedje van Robert Long over de kerk en de boeken van Maarten 't Hart over God, lijken voor de huidige generatie linkse mensen opeens geen relevante ijkpunten meer. De liberalen in Nederland gedragen zich op deze punten heel wat minder laf dan veel linksen in Nederland. Hoe kan dat allemaal? Waarom laat links zich zo op het verkeerde been zetten?

De kern van de zaak is dat het Pentagon en de pro-Israëllobby een zeer ingewikkelde werkelijkheid hebben geschapen met uitzaaiingen tot in de kleinste hoeken van deze aardbol en die is op elk moment van de dag in actie te zien. Nieuws wordt geboren, tegennieuws wordt in de wieg gesmoord. Deze werkelijkheid is zodanig met nepnieuws omkleed en wordt zodanig met leugens en bedrog op de spits gedreven, dat men bijna niet meer terug kan krabbelen zonder gezichtsverlies. De reactionaire fascistische leiders van de Arabische volkeren, zoals in Egypte (Moebarak) en Saoedi-Arabië hebben een monsterverbond gesloten met Washington. En Washington heeft op zijn beurt een monsterverbond gesloten met de joodse staat. De ene club heeft olie en toegang tot alle energieprijzen en Israël is een soort onzinkbaar vliegdekschip in deze plas met olie. Het Pentagon en de Israëlische regeringen zijn sinds de Suezcrisis in 1956 twee handen op één buik. Feitelijk was dat al veel eerder zo, maar dan met Groot-Brittannië er nog bij. In dit hele monsterverbond doen Republikeinen en Democraten niet voor elkaar onder. De zogenaamde arbeiderspartij in Israël en de Likud ook niet. Alles is erop gericht om de communisten en de socialistische landen geen invloed meer te

geven, geen vierkante millimeter in de wereld en geen seconde in het nieuws.

Het een-tweetje uit 1979, van het Pentagon met de radicale moslims, zal moeten worden omgevormd tot een een-tweetje tussen de moslimwereld en de socialistische wereld. *We are on our way now.*

Enschede, 2004, geüpdatet 2006 en 2011. Laatste versie 2017.

Noten

1. Ludo Martens, *Een andere kijk op Stalin*. Antwerpen: Uitgeverij EPO 1994.
2. Een progressieve Afrikaan zei het tegen een journalist eens als volgt: 'Wij hadden aanvankelijk ons land en onze grondstoffen, jullie hadden slechts bijbels. Nu hebben wij jullie bijbels en jullie ons land en onze grondstoffen.'
3. Men moet verslaafd worden aan de dingen die de sterren van het witte doek ook doen of kopen. Verslaafd worden aan hun lifestyle, de laatste mobieltjes, dure lingerie, dure drankjes en/of de mooiste pc's, maar ook hun geweld. En dat allemaal maar gewoon vinden.
4. Bericht in *NRC Handelsblad*, 6 mei 1997 en in *De Twentsche Courant Tubantia*, 6 mei 1997. De papieren bewijzen zijn – zoals bleek – gedateerd op 20 juni 1995.
5. Wie versloeg het nazisme? Nederlanders denken niet meer verder dan hun neus lang is. De Sovjet-Unie heeft veruit de grootste inspanning geleverd en betaalde de hoogste tol – 27 miljoen doden – om het nazileger te overwinnen. In vergelijking daarmee: de USA heeft 300.000 doden te betreuren gehad.
6. Zowel in *de Volkskrant* als in *de Telegraaf* van 21 juni 2005.

7. Cees J. Hamelink, *Regeert de leugen? Mediaplichtigheid aan leugen en bedrog*. Amsterdam: Boom 2004.

8. De leugen dat het communisme de dood 'van 85 tot wel 95 miljoen mensen op zijn geweten heeft'. De Raad van Europa op 26 januari 2006; '20 miljoen in de SJ en 65 miljoen in China', *NRC Handelsblad*, 26 januari 2006. Het getal waar een zekere Feddema 15 jaar geleden in *Intermediair* mee kwam over Stalins 65 tot 70 miljoen slachtoffers is hier plotseling niet meer meegenomen (dat was ook wel erg idioot, maar het stond wel zwart op wit in een blad voor Nederlandse studenten. Niemand reageerde toen, behalve ik. Men zou dan op een getal van 130 miljoen slachtoffers kunnen komen. De leugen regeert. Per jaar gaan er immers wél dergelijke aantallen kinderen en volwassenen dood vanwege het imperialisme. Het imperialisme dat immers geen vooruitgang of bevrijding van landen toestaat. Iedereen die dat daar toelaat is dus medeplichtig aan opzettelijke doodslag (moord, oorlogsmisdaad, genocide). Enfin, het is zo simpel de communisten overal de schuld van te geven. Churchill is bijvoorbeeld juist de man die van 1920 tot 1925 de hongersnoden in de Sovjet-Unie op zijn geweten heeft. Hij was de opdrachtgever van de vier jaar durende geheime oorlog van zes kapitalistische landen tegen de jonge Sovjetstaat.

9. Binnen links zijn er heel veel mensen die zeggen dat Nederland wat hen betreft 'af' is. Nog een beetje van dit en een beetje van dat, en dan is het wel goed. Oorlogen en crises kunnen hier niet meer voorkomen want 'we hebben de knapste koppen in dienst om dat te voorkomen'. Dit zijn meestal ook de mensen die zeggen dat er tussen links en rechts geen verschil meer is.

10. Op hun congres in Zwolle heeft de SP het marxisme-leninisme op de schroothoop van de geschiedenis gegooid. In die tijd heeft de SP het streven 'Nederland socialistisch te maken' ook opgegeven. Jan Marijnissen heeft zich daarvoor en daarna met regelmaat zeer laatdunkend uitgelaten over het nog steeds 'streven naar een socialistische maatschappij' (hij noemt dat in navolging van vele Nederlandse media 'links radicaal') en helemaal laatdunkend is hij over

communisten, d.w.z. de NCPN, die hij zelden of nooit bij naam noemt, 'die daar nog naar zeggen te streven'.

11. Stéphane Courtois, Robert Laffont e.a., *Zwartboek van het communisme: misdaden, terreur, onderdrukking*. Amsterdam: De Arbeiderspers 1997.

Alan Bullock, *Hitler en Stalin; parallelle levens*. Amsterdam: De Arbeiderspers 1991 (2e ed. 2001).

12. *Solidair*, 19 oktober 2005: de roman *Wilde zwanen* van de Brits-Chinese schrijfster Jung Chang.

Solidair, 19 oktober 2005: het boek *Mao, het onbekende verhaal* van de Brits-Chinese schrijfster Jung Chang.

13. Nijmegen, 27 oktober 2005, congres over de rol van de media. Daar werd een film gedraaid met een vergelijking tussen het NOS-journaal en het RTL-nieuws aangaande de berichtgeving over het Midden-Oosten en Israël. Een van de aanwezigen was ex-premier Dries van Agt. Anderen: Conny Mus, Jan Keulen, Anja Meulenbelt, NPK, GL, SP, NCPN en ondergetekende. Ondergetekende heeft daar opmerkingen gemaakt en vragen gesteld over bovengenoemd thema.

14. Utrecht, 28 oktober 2005: Sceptis, een congres over o.a. moslimfundamentalisme. Sprekers prof. Jansen en prof. Cliteur. Domstad Hogeschool. Er waren 300 aanwezigen, waaronder ik. Ik heb daar vragen gesteld over de in dit boek geopperde theorie.

4 Uitlokken en demoniseren

De afgelopen vijftig jaar hebben de rechtse kranten en hun fascistische handlangers, zoals die diep in de spelonken van het Pentagon zetelen, diverse grote en kleine wereldconflicten uitgelokt. Het uitlokken van personen, van acties en van democratisch gekozen regeringen, was gedurende de koude oorlog een van de meest beproefde aanvalsmethodes tegen haast alle progressieve, socialistische en/of communistische krachten in de gehele wereld. Geweld uitlokken, zodat men de publieke opinie met nepnieuws rijp kan maken met geweld een persoon of een groep uit te schakelen. Hiervan zijn voorbeelden te over. Aan het begin van de Koude Oorlog was er het Tonkin-incident en aan het eind van de Koude Oorlog werd Saddam Hoessein op slinkse wijze Koeweit binnen gelokt.

Van alle leugens en bedrog gedurende de Koude Oorlog is demonisering de langst geheim gebleven methode geweest. Het begon met het belachelijk maken van Soekarno, daarna is de methode veelvuldig openlijk of geniepig toegepast. Het begrip demonisering zelf – iemand als duivel (demon) afschilderen – is pas in brede kringen bekend geraakt toen Pim Fortuyn opkwam en hij naar zijn zeggen 'door links en rechts' gedemoniseerd begon te worden. Hier laten wij met terugwerkende kracht zien welke rampzalige uitwerking deze methode van zwartmaken in de pers had op communisten en leiders van bevrijdingsbewegingen.

Uitlokking

Soms heeft de CIA met medeweten van de Amerikaanse president dingen uitgelokt, soms zonder medeweten van de Amerikaanse

president. Soms met de gehele CIA, soms alleen met kleine rabiante groepen daarbinnen. Zo hebben de rechtse en fascistische krachten binnen de Verenigde Staten willens en wetens mensen opgeleid en/of wapens gegeven, in hun niet aflatende ijver communisten of socialisten te ondermijnen. Sommige mensen en bewegingen keerden zich – daarna – vaak tegen hun broodheer. Denk bijvoorbeeld aan Noriega, Saddam Hoessein en Bin Laden. In Israël gebeurde dit met de Hamasbeweging, die werd opgericht of beter gezegd: die kreeg veel steun vanuit rechts-zionistische hoek om een tegenwicht te vormen tegen de PLO. Dit om het Arafat, en de linkse Palestijnse beweging, zo moeilijk mogelijk te maken, en het gezag van de PLO te ondermijnen.

Robert Fisk schrijft er in *De grote beschavingsoorlog* op p. 524-525 het volgende over:

‘Het was niet moeilijk te begrijpen waarom zowel de Israëliërs als Arafat een geheim akkoord wilden.

De Israëlische bezetting begon hoe langer hoe meedogenlozer te worden en de steeds sterker wordende religieuze Palestijnse milities, vooral de Hamasbeweging, boezemden zowel de Israëliërs als de Palestijnse leiding angst in. Jarenlang had Israël Hamas aangemoedigd bij het bouwen van moskeeën en het organiseren van sociale dienstverlening als rivaal van de ‘terroristische’ PLO en het leiderschap van de verbannen ‘superterrorist’ Arafat.

Net zoals Amerika zelf Osama bin Laden en Saddam Hoessein in het zadel had geholpen, zo koesterde Israël Hamas en de Hamasleiding, die bestond uit imams en strijders die overtuigd waren van hun eigen gelijk, en die nu Palestina – héél Palestina – opeisten voor de Palestijnen.

Uiteindelijk is Arafat aan de vergetelheid ontrukkt door de macht van deze islamitische rivalen onder de Palestijnen en de mate waarin ze Israël wisten te treffen in de bezette gebieden.

Zonder de oppositie van Hamas en de islamitische jihad zou Israël geen enkele aandrang hebben gehad zich terug te trekken. Als deze bewegingen er niet waren geweest – met hun compromisloze panislamistische eisen die Arafats ambities verre overtroffen – zouden de Israëliërs er weinig belang bij hebben gehad de PLO te erkennen, of een flintertje Palestina terug te geven aan Arafat.'

Het hele boek van Fisk, maar vooral dit ene fragment, laat een aantal dingen goed zien.

Radicaliseren

Het eerste dat Israël heeft gedaan is de Palestijnen zichzelf voorbij laten lopen, radicaliseren.¹ Israël kon de Palestijnse bevrijdingsbewegingen in het Westen dan beter afschilderen als een bende terroristen of jodenhaters. En de mensen in het Westen die het opnemen voor de Palestijnse bevrijdingsstrijd uitschelden voor antisemiet.² Israël en de USA zijn zover gegaan dat ze in het begin de oprichting van Hamas gesteund hebben. Dat was bedoeld om Arafat en de PLO in de hoek te kunnen drijven. Er zijn bewijzen dat de FBI extremisten van Hamas met geld gesteund heeft.³ Tegelijkertijd hebben Israël en de Amerikaanse regering Arafat in zijn wanhoop zover gedreven dat hij bij het Camp Davidakkoord en bij de Oslo-akkoorden geen kant meer op kon. Arafat 'erkende' daar zogenaamd de 'joodse staat Israël' en hij 'gaf' daarbij zogenaamd 'het recht op terugkeer op'. (Hij erkende alleen maar dat er joden wonen in Israël.) Ook kreeg hij van de Amerikanen toen honderden miljoenen dollars – jaarlijks – voor de opbouw van 'zijn' veiligheidsorganisatie.

Bij terugkeer in zijn land beseftte Arafat dat hij 'erin gestonken' was. Die honderden miljoenen dollars corrumpeerden hem en zijn organisatie zodanig dat Israël en de USA hem konden chanteren en zeggen dat Arafat en zijn organisatie corrupt was. Arafat zat in de tang. Hij begreep, op het eind van zijn leven, dat het onvermijdelijk was veel en veel langer dan iedereen ooit had gedacht, te blijven vechten voor zijn land en hun recht. De moslim-Arabieren hadden dat echter al veel eerder begrepen.⁴

Tergen

Het tweede mechanisme, dat regelmatig in alle pracht en glorie te zien is, is je vijand net zolang tergen tot hij wel terug moet slaan. Dat is een subtiele vorm van uitlokking, waarbij de schade wordt ingecalculeerd. Van dat laatste is het beste voorbeeld de Palestijnse strijd. De Palestijnen zijn decennia lang zodanig getergd dat ze uiteindelijk met zelfmoordcommando's Israëlische restaurants binnenlopen en klanten en henzelf opblazen. Als links ergens in een bevrijdingsbeweging geëlimineerd is, gaat uiteindelijk een rechtse beweging de legitieme rechten van een volk ophalen, en rechts gebruikt nu eenmaal grovere methoden dan links. Dat zien we bijvoorbeeld bij de Palestijnse zaak: zelfmoordenaars.

Deze twee soorten terreur spelen beide een rol aangaande de in gang gezette oorlog tegen Bin Laden en de taliban (een beweging die door de USA zelf aan de macht is gebracht). Een typisch geval van uitlokking en van iemand (lees: Bin Laden) die zich tegen zijn broodheren keert. Een goed Nederlands spreekwoord zegt dan: als een hond vals is, is dat de schuld van het baasje.

Als je een beweging eenmaal in de tang hebt, kun je de publieke opinie met dat enkele feit – en door het jarenlang te herhalen – enorm manipuleren en dus op het verkeerde been zetten, zodanig

dat de massa – bij gebrek aan goede informatie – partij kiest voor ‘het redelijke’; en dat is dan vaak de kant van ‘de USA’ en ‘het Westen’. Het publiek denkt eenvoudig: die ander heeft geweld gebruikt en het Westen niet. Men ziet vaak niet meer dat het geweld uitgelokt is. Dit is gebeurd met de Sovjet-Unie in Afghanistan, met de Palestijnen, met het Iraakse verzet, en met de taliban rond 2000 toen die Boeddhabeelden gingen vernietigen.

Het Tonkin-incident (zoals dat in december 2001 gelukkig nog eens op de Nederlandse televisie goed te zien was), is het bekendste uitgelokte incident. Met de medialeugen dat Noord-Vietnam Amerikaanse oorlogsschepen zou hebben aangevallen in de baai van Tonkin, in Vietnamese wateren, startte rond 1960 een campagne om Ho Chi Minh en de Vietnamese communisten zwart te maken. De methode van leugens en halve waarheden was in deze concrete zaak direct een enorm succes in de publieke opinie. Zowel op korte termijn als op lange termijn steunde de publieke opinie daarom de Amerikanen in Vietnam. Een schande natuurlijk, maar dat is hét kenmerk van de hele Koude Oorlog geweest: nepnieuws. De oorlog werd door de media en de slapende meerderheid heel wat jaren getolereerd en gesteund. Tientallen jaren later was de haat onder de bevolking aangaande Ho Chi Min en de Vietcong in de westerse samenlevingen nog steeds grotendeels gebaseerd op een volkomen verkeerde voorstelling van zaken.

Demoniseren

In de Koude Oorlog gebeurde dat met het creëren van blinde haat tegen Soekarno en later tegen Yasser Arafat, om er maar eens twee te noemen. Beide vrijheidsstrijders werden in het begin als duivels afgeschilderd. De publieke opinie werd tientallen jaren misleid. Bij Arafat ging het door tot zijn dood. Naderhand moest men het beeld dat men van beide vrijheidsstrijders had wel bijstellen en kregen

deze leiders de macht en de onderhandelingspositie die ze met hun bevrijdingsbewegingen ook hadden verdiend.

In de Golfoorlog kon men al deze kunstjes van list, leugens en bedrog via de media moeiteloos herhalen. Men wist rond 1990 dat Saddam Hoessein een macho-achtige figuur was. Men had hem en zijn leger regelmatig bewapend en van inlichtingen voorzien zodat hij de strijd aan kon gaan met Iran, het ook alweer duivelse land van ayatollah Khomeini. Men had Saddam Hoessein, via April Glaspie, een belangrijke Amerikaan met contacten in de oliewereld, ingefluisterd 'dat de Amerikanen hem niet zouden straffen', als 'hij onverhoopt Koeweit zou binnenvallen en annexeren'.⁵ Glaspie gaf Saddam Hoessein hiermee een vrijbrief. Dat is pure uitlokking. Men wist dat een macho als Saddam Hoessein dan Koeweit zouden invallen. Het Pentagon had zo een excuus om alles in die regio te doen wat ze wilde doen, bijvoorbeeld legerbases in Saoedi-Arabië oprichten. De Amerikanen hadden Saddam Hoessein 10 jaar daarvoor ook al opgestookt: tegen Iran. (En Iran tegen Irak.)

Saddam Hoessein viel prompt Koeweit binnen. Zo'n macho was hij wel en zo'n ego had hij wel, dat wisten de Amerikanen natuurlijk ook wel. Ze buitten dat gegeven prima uit. Saddam vond immers dat hij recht op Koeweit had, als beloning voor zijn strijd tegen Iran. Koeweit is immers altijd al, misschien al wel 3000 jaar, een deel van Irak geweest. De Britten hebben Koeweit rond 1910 van Irak afgenomen. Hoessein vertrouwde de Amerikanen, en hun vredesapostel, hier blijkbaar op hun woord. Op de achtergrond hebben de oliemaatschappijen dit spel tussen Amerika en Irak als slimste medestander van de USA waarschijnlijk meegespeeld.

Elke analyse van de wereld zoals die er na 11 september 2001 uitziet, dient er rekening mee te houden dat Bin Laden net zoals Noriega van

Panama en Saddam Hoessein van Irak door de Amerikaanse geheime dienst geïnformeerd, bewapend en opgeleid was. Bijvoorbeeld het extreem gewelddadige van de acties van Bin Laden hebben veel aanslagplegers in hun trainings- en opleidingstijd geleerd. Kortom, zoveel gewelddadigheid heeft dit soort mannen geleerd van de CIA.

Waar een hedendaagse politieke analyse altijd rekening mee moet houden is dat de geheime dienst van de Verenigde Staten via uitlokking, mediamanipulatie en chantage werkt. Uitlokking is de minst bekende van de drie. Inmiddels is uitlokking wel heel duidelijk te herkennen als patroon in 50 jaar Koude Oorlog. We kennen in de recente geschiedenis van het moderne westerse fascisme tientallen 'Tonkin-incidenten'. Bij dit soort incidenten kan men achteraf altijd zeggen dat niemand iets wist en dat niemand het gepland of gedaan heeft. De daders worden met geld of andere middelen tot zwijgen gedwongen. De hele Irak-Iranoorlog werd 10 jaar lang aan de gang gehouden door de CIA. Men gaf de ene partij zo nu en dan informatie over de andere partij. Dit spel ging door tot beide partijen verzwakt waren. Twee vliegen in één klap elimineren. Dat was de bedoeling en het is ook bijna volledig gelukt. Saddam had het op een gegeven moment echter wel door. Milosevic later – en in ander verband – ook.

Creëren van verwarring

Er is nog een vijfde punt. De gedrevenheid van de terroristen die de WTC-torens vernietigden en de gedrevenheid van de Baader-Meinhofgroep heeft overeenkomsten. De één beroept zich op de strijd van de Palestijnen voor gerechtigheid, de ander beroept zich op de arbeidersklasse en gerechtigheid. De steun die men krijgt uit sommige hoeken is (alweer) vreemd en naïef. Terreur heeft echter niks met 'de' islam te maken en ook niet met de arbeidersklasse. Immers – en dat is mijn betoog – dit soort daden wordt uitgelokt door de bezittende klasse. De bezittende klasse – het imperialisme –

weet dat hun schraapzucht acties uitlokt, ze weten die acties om te buigen in megawinst, media-manipulatie en dus in politieke macht om de wereld nog meer uit te kunnen buiten. De bezittende klasse is de klasse die momenteel alles te verliezen heeft en niet kan winnen.

Op 5 november 2001 stelde een columnist in *NRC Handelsblad* (Dulfer sr.) dat Deutsche Bank voorkennis had over de acties op 11 september. Met name Buzzy Krongard werd genoemd, een man gelieerd aan CIA-directeur George Tenet. Op de beurs waren er voor 11 september vreemde, grote transacties gaande. Voorkennis en dus een (rechts?) complot? Het hoeft niet, het kan ook voorkennis zijn van 'een gebeurtenis' op zich; zonder dat men de daders kende. Men had wel de tip dat een gebouw zou instorten. Enfin, de tijd zal het leren.

Linkse mensen – en met name communisten – moeten altijd waakzaam blijven en deze mechanismen leren herkennen. In de jaren zestig en zeventig liepen heel veel PSP- en PPR-achtige mensen achter de Baader-Meinhofgroep aan. De communisten niet. Marcus Bakker sprak in die jaren van 'wild geworden kleinburgers' die niet met 'hun beide benen in de arbeidersbeweging stonden', en over 'rijkeluiszoontjes'. En terecht. In 2001 bleek een van de topmensen van de Baader-Meinhofgroep zich bij de neonazi's in Duitsland te hebben genesteld. Marcus Bakker had dus gelijk met zijn wantrouwen van deze groep en haar beroep op socialistische waarden. Rechts spinde er, in die tijd, garen bij. In Italië ging het net zo, daar deinsden de fascisten er niet voor terug om o.a. een moord op de christendemocraat Aldo Moro te plegen en die misdaad links in de schoenen te schuiven. En daarmee de maatschappij op het verkeerde been te zetten, te ontregelen. De communistische partij had er in ieder geval niks mee te maken. Iets in de schoenen van de communisten of van links schuiven is de fascisten daar toen vaak gelukt. Iedereen, met name de 'eurocommunisten' in

Nederland (ook wel '*verticalen*' genoemd) traptten daar toen in en hadden er geen antwoord op. Behalve de zogenaamde '*stalinisten*' (ook wel '*horizontalen*' genoemd). De gevolgen van deze slechte analyses en halfbakken oplossingen, die brede groepen binnen links aandroegen, zijn tot op de dag van vandaag, zeer groot.

De meeste 'linkse' splintergroepen en anarchisten in Italië hadden niet door dat ze werden gemanipuleerd, uitgelokt en geprovoceerd. De communisten zijn, door dit soort spelletjes met 'links', in Italië nooit aan de bak gekomen, hoewel ze 50 jaar lang de sterkste politieke en democratische factor waren. De communisten zijn uiteindelijk aan deze fascistisch rechtse, nationale en internationale krachten ten onder gegaan. Men gaf vaak zichzelf de schuld, terwijl de schuld – later – aantoonbaar bij de fascistten, Vaticaanstad en het Pentagon blijkt te hebben gelegen en niet bij de Italiaanse communistische partij. Het fascisme en het grootkapitaal is altijd sterker en meedogenlozer dan de 'grootste linkse complotteur' denkt. Deze les is ook momenteel van bijzonder groot belang. Vandaag de dag zijn er weer hele volksstammen die niet doorhebben hoe ze door leugens, halve waarheden, hoofdredacties, persbureaus en massapsychologie worden gemanipuleerd. Ze weten niet wie wie is, doorzien niet in wiens belang iets is. Veel linkse mensen hebben minder inzicht in de drijfveren achter de mooie woorden van mensen met verkeerde bedoelingen dan de eerste de beste misdaadromanlezer. Het motief bepaalt immers de dader, een zaak is pas goed geanalyseerd als je iemands motief kent. De bezittende klasse is doodsbang alles te verliezen, is erbij gebaat zich te verdedigen ten koste van alles. Let altijd goed op wie ergens baat bij heeft, diegene kan je gedrag uitgelokt hebben.

De brandstichting door Van der Lubbe van de Rijksdag in 1933 – hoe goed ook bedoeld als signaal naar de wereld – speelde de fascistten in

de kaart en veroorzaakte dat Hitler nog meer macht kreeg in Duitsland en de bevolking publicitair zijn kant kon laten 'kiezen'.

Het moderne verborgen fascisme vanaf de periode-Truman (vanaf 1945 dus) zetelt diep in de spelonken van de geheime diensten en het Pentagon. Vlak ook Vaticaanstad en Israël niet uit, die deden volop mee met het ondermijnen van Oost-Europa. Israël speelde in elk naoorlogs conflict wel een rol. Dat begon met hun bemoeienis met de sjah van Perzië, ging door in Irak met het uit de tent lokken van Saddam richting Iran en Koeweit. Zelfs Clinton kende de verborgen doelstellingen en de verborgen financieringsbronnen van de harde, anticomunistische delen van de CIA niet, laat staan dat hij er iets aan kon doen.

Demoniseren

Een aantal malen hebben de westerse imperialisten – na het vallen van de Muur – weer iets met uitlokking geflikt: het bekendste geval van uitlokking is de Golfoorlog, het meest recente geval de Balkanoorlog. Hier is heel Nederland ingetrapt en heeft de PvdA een ongelooflijke rol gespeeld, maar helaas – opvallend genoeg – geldt dat ook voor GroenLinks, de SP en de Internationale Socialisten. Denk aan Kroatië, Bosnië, Kosovo, Sarajevo, Srebrenica en Macedonië, maar ook aan de oorlog in Somalië.⁶ Weinigen protesteerden ook tegen de totale, tien jaar durende boycot van Irak, Joegoslavië (Servië) en de boycot van Cuba. De boycot van Cuba duurt nu al meer dan 40 jaar. Al deze boycotts en/of sancties vind ik misdaden op zichzelf. Hierbij spelen leugens, uitlokking en demonisering van de leiders een primaire rol. De onwetende en misleide massa's in het Westen trappen er helaas bij elke koude oorlog weer in. De oppositie in Nederland heeft steeds net niet genoeg kracht en politieke wil om de 'feiten' te kunnen ontkennen. Duidelijk is dat al deze politieke spanningen allemaal iets gemeen hebben: namelijk het steeds maar

uitlokken van tegengeweld om de betrokken leider als een beest of duivel in de media te kunnen neerzetten. Als er dan eenmaal met geweld is 'gereageerd', dan is het keer op keer een koud kunstje voor de westerse propagandamachine om deze leider en zijn troepen nog verder te ontmenselijken (d.w.z. te 'demoniseren'). Succes bleek keer op keer verzekerd, ondanks waarschuwingen van communisten er niet in te trappen en berichten dubbel of driedubbel te checken.

Halve waarheden bleken erger dan hele leugens. De publieke opinie en daarbinnen vooral de intelligentsia en de gegoede burgerij, trappen er helaas telkens weer in. Communisten weten daar alles van. Soekarno, Arafat, Winnie Mandela, maar ook Milosevic, allemaal waren het 'schurken', 'oorlogsmisdadigers' en 'boeven' in plaats van vrijheidsstrijders. In plaats daarvan zouden ze Genscher, Kohl, en later Clinton en Blair als leugenaars en oorlogshitlers moeten herkennen.

In mijn visie op de drie meest duidelijke wereldconflicten, zijn de betreffende leiders allemaal in een val gelokt. Ik ben van mening dat de Amerikaanse buitenlandse politiek de publieke opinie in deze drie kwesties ook daadwerkelijk driemaal heeft gemanipuleerd. Ten eerste heeft er uitlokking bij de Golfoorlog plaatsgevonden.⁷

Ten tweede was er sprake van uitlokking in Bosnië, en vooral in Srebrenica. De Bosnische moslims waren meesters in het uitlokken en derhalve in het demoniseren van Milosevic. De uitvallen die de moslims onder de ogen van de VN in Srebrenica pleegden – onder de ogen van overste Karremans – moesten wel leiden tot een reactie van de opgefokte Bosnische Serviërs. Uiteindelijk hebben de Bosnische Serviërs Srebrenica ingenomen. Voor Milosevic was dit een ramp, hij was er nota bene tegen. De slechte zowel als de goede Serviërs werden in de propagandaval gelokt.⁸ De media konden hen

eenvoudig als beesten afschilderen, als 'vrouwenverkrachters' en 'moordenaars'. Terwijl de Bosnische moslims juist als beesten tekeer zijn gegaan.

Ten derde heeft uitlokking aan de wieg gestaan van het debacle van de Sovjetsteun bij de bevrijding van Afghanistan. Breznev is de Afghanen iets te enthousiast en te vlug gaan helpen. Hij begon in december 1979 de Afghaanse regering te steunen met Sovjettroepen. Er was immers een verdrag voor het geven van bijstand getekend. Maar het was uitlokking, een val opgezet door de Verenigde Staten. De pro-Sovjetregering van Afghanistan vroeg de Sovjet-Unie om steun en de Sovjet-Unie ging daarop in, niet wetende wat er zou gebeuren. Rond juli 1979 hadden Brzezinski en de CIA geheime steun gegeven aan de opposanten van de pro-Sovjetregering. Brzezinski en de Amerikaanse regering konden vanaf dat moment de Sovjet-Unie militair en psychologisch aanvallen en kapot maken. Terugvechten om de pro-Sovjetregering in het zadel te houden, zou een bloedige zaak worden en dus konden de rechtse krachten in het Pentagon – vanaf dat moment – met dat uitgelokte geweld de troepen van de Sovjet-Unie en haar communistische partij, inclusief hun leiders, blijvend demoniseren.⁹ Vanaf dat moment steunden de USA de moedjahedien steeds meer door ze telkens weer stingerraketten te geven. Die hypermoderne wapens kregen de Nederlanders toen nog niet eens.

De Sovjet-Unie ging in deze 'valkuil Afghanistan' helaas ten onder, samen met miljoenen progressieve Afghanen. De val van Afghanistan was uiteindelijk voor ons allemaal onvoorstelbaar. Vooral psychologisch konden de Verenigde Staten de Sovjet-Unie in de westerse media nu als agressief afschilderen. Het publiek trapte er massaal in, ook de meeste linkse mensen, ook GroenLinks, de SP en de maoïstische en trotskistische partijen. De media, onder leiding van

Hilterman en het ICTO, hebben de Sovjet-Unie als beesten en als een groot gevaar voor Europa af kunnen schilderen. Het demoniseren van de SU leidde uiteindelijk tot de val van de Muur.¹⁰

Tot op heden circuleert de verkeerde conclusie over de oorzaken van de val van de Muur. De communisten – zoals de Horizontalen, het HOC, de VCN, *Manifest*, *Target*, PVDA/België en NCPN – wisten wel beter, maar werden eenvoudigweg niet geloofd.

Over het Tonkin-incident zijn er bewijzen volop. In de periode 1945-1990 ging het erom een massieve publicitaire dooddooener te hebben; vanaf Truman. Als je eenmaal een 'agressor' hebt, zit je met je propaganda voor jaren goed. De persoon in kwestie is een demon. Het is met Soekarno en met Arafat gebeurd, met Lumumba en Kabila; ook met Kadaffi en Assad. De massa slikt dat.

Het Amerikaanse imperialisme en het wereldwijde kapitalistische systeem bemoeien zich permanent met zaken waarop ze volkenrechtelijk geen recht hebben zich ermee te bemoeien. Met binnenlandse aangelegenheden van andere staten en volkeren, namelijk. Staatsrechtelijk is dat niet toegestaan. Het Amerikaanse politieke apparaat bemoeit zich – namens dat wereldwijde systeem – dagelijks met elk ander land ter wereld, ook met Nederland. Het Amerikaanse volk zelf beseft dat niet. En dat komt weer omdat ze als 'tegenprestatie' een mooie levensstandaard krijgen.

Uitlokking is de meest beproefde psychologische truc van de bezittende klasse en haar handlangers, de meest reactionaire delen van de CIA. Waarvan en waarover wij zeggen dat ze schuilen 'onder in het Pentagon'. Communisten vergeten nooit dat de CIA in 1946 begonnen is met de oude spionagedienst van generaal Gehlen. 4000 man van deze Hitler-elite begonnen 'in de spelonken van het

Pentagon' de koude oorlog tegen de socialistische landen en de socialistische bewegingen.

Alleen al de manier waarop Soeharto (met behulp van de CIA) in 1965 waarschijnlijk enkele (naïeve) communistische kaderleden in de val heeft gelokt om daarna het praatje op te kunnen hangen dat de PKI, de grote en sterke communistische partij van Indonesië, 'een revolutie aan het voorbereiden was'. Uitlokking van het zuiverste water, door Soeharto en zijn kliek. Het meest waarschijnlijk is het dat er een stuk of tien communisten in een val zijn gelokt om een geweer om hun nek te hangen en toen 'zijn betrapt'.¹¹ Net als Van der Lubbe in een kroeg iets te duidelijk had verteld dat hij 'iets wilde gaan doen'. Een oplettende SS'er wist toen wel wat hem te doen stond. Het gevolg kennen we. De les die we daaruit moeten trekken is: naïviteit van linkse mensen dient gecorrigeerd te worden door een partij. Partijloze mensen kunnen gevaarlijk zijn en zelden helden worden.

Het kan best wel eens zo zijn dat de Nederlandse regering in Suriname, 'in de zaak-Bouterse' ook aan uitlokking heeft gedaan. Bouterse is immers met een stel Nederlandse militairen in Breda in opleiding geweest, lezen we in *Vrij Nederland*, 1985. (Het artikel is in mijn bezit.) Waarom? Laten we dat eens aan Bouterse en aan Docters van Leeuwen vragen. Of aan Noriega van Panama. Die heeft ook één en ander gedaan met de DEA, en hun 'war on drugs', en de CIA. Plotseling waren Noriega in Panama en Bouterse in Suriname uit de gratie. Juist op het moment dat hij zijn leven gebeterd had en de kant van zijn volk koos. Toen grepen de USA in in Panama en ontvoerden Noriega naar een plaats waar hij 'geen kwaad meer kon' en ook niet meer kon spreken. Is hier ook sprake van een tovenaarsleerling die het beter kon dan zijn leermeester, de grote tovenaars? Of was er sprake van de spreekwoordelijke hond die vals is geworden, omdat het baasje dat wou?¹²

Firewall

PvdA'ers, maar ook trotskisten, bijvoorbeeld van de *Internationale Socialisten*, hebben zich een anticomunistische, anti-Stalinstijl, anti-Castrostijl aangemeten en daarom – en daarom alleen – vinden de media en de rechtse politici de PvdA en de IS wel leuke clubs om mee te praten en om hen af en toe in hun kranten te interviewen. Daarom zijn Mandel en Gromsky wel interessant. Ze kunnen immers geen kwaad. Ze willen geen socialistische maatschappij opbouwen of – zoals die van Cuba – verdedigen. Logisch dat de linkse en rechtse media je dan wel willen interviewen. Communisten lukt het niet genoemd te worden, laat staan om op een normale manier in de media te komen. Communisten komen nog eerder – kort of smerig – in rechtse bladen, maar in *de Volkskrant*, bij de VARA of bij de VPRO lukt dat niet. De sociaaldemocratische media zijn meesters in het doodzwijgen.¹³

Ik ben in dit hoofdstuk uitgegaan van de volgende stelling:

De sociaaldemocratie speelde/speelt een doorslaggevende, verkeerde rol in de Koude Oorlog. De sociaaldemocratie is – voor het laten opbloeien van goede linkse ideeën – altijd een soort firewall aan de linkerkant van het politieke spectrum geweest. Een ondoordringbare ideologische muur in het bewustzijn van de kiezers, opgebouwd om de kiezers bewust of onbewust te verhinderen naar de communisten te kijken om bij hen de oplossingen voor de problemen te zoeken.

De kiezers mogen van de PvdA alleen maar naar rechts of naar het midden kijken. Dat is haar rol geweest gedurende de Koude Oorlog, zowel in de periode 1946-1991 en later. Alsmede in de periode tussen de twee Wereldoorlogen (1918-1942).¹⁴

De weg en de blik naar links wordt bij de bevolking – via de media en via een haast automatische dagelijkse ideologische brainwash – als het ware onzichtbaar gemaakt.

Vroeger ging men een uur per week naar de kerk om op het verkeerde spoor gezet te worden, nu kijken de mensen dagelijks tweeëneenhalf uur naar de tv. Het resultaat is hetzelfde. Het schept op zijn minst verwarring en daarom stemt men bij verkiezingen haast automatisch op rechtse- of middenpartijen.¹⁵ Ik verwijt dat de sociaaldemocratie. Het mooiste en droevigste voorbeeld is minister Pronk. Hij heeft 25 jaar lang de kans gehad Soeharto te bekritisieren voor de moord op een miljoen communisten en sympathisanten, maar heeft dat nooit gedaan.

Sociaaldemocraten zeggen meestal niet dat ze socialisten zijn, maar soms doen de media het nog wel eens per ongeluk. Vooral als het de media en rechtse politici goed uitkomt om de PvdA weer eens dwars te zitten. De zinsnede 'wij zijn geen socialisten' komt dan als in een reflex automatisch uit de mond van Kok, Pronk en Bos.

Door verdeeldheid bij links, domheid en de angst voor *stalinist* uitgescholden te worden, is de methode van uitlokking gedurende de hele Koude Oorlog zeer succesvol geweest. De laatste jaren is het succes ervan wat aan het afnemen. De PvdA heeft bijvoorbeeld een licht positieve rol kunnen spelen in de ontmaskering van Bush in Irak. Sociaaldemocraten doen ook wel eens mee met protestdemonstraties. Maar de rol van Blair en de banden tussen Blair, Kok en Bos kennende, is de verdeeldheid binnen links nog niet voorbij. Onderzocht moeten worden de uitlokking van oorlogen en de leugens over leiders van bevrijdingsbewegingen en regelrechte demonisering. Verkeerde oordelen over gestorven leiders van bevrijdingsbewegingen of van communistische partijen moeten worden herzien. Ook een minder fors oordeel over Stalin en de

leugens over 'de doden die hij allemaal op zijn geweten heeft' horen hierbij.

Sociaaldemocraten doen met demoniseringscampagnes van rechts heel vaak even hard, en soms harder, mee. De anticomunistische reflexen van de sociaaldemocraten zijn legendarisch. Aan het demoniseren van communisten en leiders van bevrijdingsbewegingen hebben ze altijd meegedaan. Zestig jaar lang kozen ze vaak bewust en soms onbewust steeds maar weer de verkeerde partij of beweging. Partijen of bewegingen die het Pentagon ook – toevallig? – koos.

Alleen met het begin van een discussie over het recht van landen om socialistisch te worden en het recht zich met vrienden samen te mogen verdedigen, kan de firewall, die tussen de communisten en de sociaaldemocraten zit, afgebroken worden.

Enschede, september 2005, geüpdatet 2008 en 2014. Laatste versie 2017.

Noten

1. Je ziet het overal: radicalisering wordt veelvuldig toegepast en uitgelokt, omdat men de burgerij in het Westen er enorm bang mee kan maken. De Palestijnen zijn geradicaliseerd, de Irakese bevolking is geradicaliseerd, de anarchisten in Nederland en bij de G7 zijn geradicaliseerd, allemaal door invloeden van buitenaf. De Hofstadgroep is van buiten geradicaliseerd, ze kregen huizen en hanggranaten. Vroeger is de vredesbeweging ook opzettelijk geradicaliseerd door anderen. Alles om groepen en bewegingen negatief in de pers te krijgen. Dat is immers de mooiste methode om van de burgerij goedkeuring te 'krijgen' om hard en smerig in te grijpen.

2. Voorbeelden van mensen die uitgescholden zijn voor antisemit of erger nog, voor 'onverbiddelijke antisemit': pater Grollenberg rond 1990, Gretta Duisenberg rond 2004, Dries van Agt rond 2005, president Chavez van Venezuela begin 2006. Zelfs ook Clinton en Bush worden regelmatig voor antisemit uitgescholden, net als Arafat. Terwijl Arafat nota bene zelf een semiet is. Het is echter een beproefd middel, vooral als je per se geen onderscheid wilt maken tussen joden en zionisten, zoals de pro-Israëllobby. Dat wil dan dus zeggen tussen anti-zionist en antisemit. Gelukkig wordt deze methode door brede lagen van de bevolking als zeer bot en absurd ervaren. Het is een chantagemiddel en een poging om elke kritiek op Israël in de pers onmogelijk te maken. Het valt typisch in de categorie die ik in dit boek bij uitstek onder leugens, bedrog en demonisering plaats.
3. *De Twentsche Courant Tubantia*, 8 oktober 2003. Dat blijkt uit dossiers over de operatie die in het bezit zijn van Associated Press (AP, Washington) en uit verklaringen van een ex-informant. Een zekere Harry Ellen, moslim in de Gazastrook, was hierbij contactpersoon. De operatie werd naar zeggen in 1999 beëindigd.
4. Naast de radicale en minder radicale moslimorganisaties Hamas, de islamitische Jihad en Hezbollah, zijn er aan de linkerkant van de samenwerkende Palestijnse bevrijdingsbewegingen natuurlijk nog het Volksfront voor de Bevrijding van Palestina, de PFLP, en de jongerenbeweging van Fatah. In het linkse kamp zijn – uit de aard van de zaak – ook veel moslims actief, maar die profileren zich niet als zodanig.
5. Er zijn bronnen die zeggen dat het niet April Glaspie was, maar mevrouw Kitpatrick, voormalig Amerikaans ambassadrice bij de Verenigde Naties, die Saddam Hoessein had ingefluisterd dat de Verenigde Staten niets zouden ondernemen als hij Koeweit zou binnenvallen. (Koeweit hoorde immers eeuwenlang bij Irak.)
6. Zie de analyse van George Ayitty, 'Ghana', in *de Volkskrant*, 17 december 1992.

7. Soms al heel vroeg. Zie o.a. de beschuldigingen van Ramsy Clark, *Trouw*, 20 september 1990, maar ook die van Nelly Wuis van de vredesbeweging Stop Wapenwedloop, in hun blad, april 1991.
8. Een enkele keer schreef *NRC Handelsblad* wel degelijk 'goed' over de goeden en 'slecht' over de echte slechten, zie bijvoorbeeld een correct bericht in *NRC* op 6 mei 1997. Maar heel vaak nam de *NRC* in de Joegoslavië-oorlogen klakkeloos de voorgekookte berichten uit de koker van het Pentagon over. Bepaalde journalisten, columnisten en schrijvers sprongen er aantoonbaar uit, bijvoorbeeld Dick Verkijk, Bart Rijs, Heikelen Verein Stuart, Elsbeth Etty, Gijs Schreuder, Laura Starink, Petra de Koning, Cees Banning en Jan Tromp. Elke keer was ook *de Volkskrant* extreem verkeerd. De publicisten Jos Klaassen en Theo Klein hebben dit overigens publiekelijk, maar met weinig concreet succes, bij de redactie van *de Volkskrant* aangekaart. Zij kopten, op pagina 5 bovenaan, nota bene over 7 kolommen: 'Volkskrant pakte Balkanoorlog verkeerd aan' en 'Er werd te zwaar geleund op de moslimregering'. (Zie *de Volkskrant*, 9 november 2002) De druk op hoofdredacties was immens groot. Dat bewijst de ondergang van het Engelse tijdschrift *LM Magazine*. Dit tijdschrift werd door de rechter en door rechtstreekse druk van het Pentagon gedwongen tot sluiting en opheffing. (Zie Rolf Hartzuiker, paginagroot nota bene in *de Volkskrant*, 23 maart 2000.) Ook Pamela Hemelrijk (1946, Bergen NH), een jeugdkennis van mij, moest het veld ruimen. Zij werd ontslagen bij het AD om haar kritiek op de hoofdredactie met hun volgzame houding. Ik heb haar, na haar ontslag, toentertijd, opgezocht en gesproken.
9. Brzezinski in *Le Nouvel Observateur*, 15 januari 1998. Zie een voetnoot in het boek van Peter Franssen en Pol De Vos, *11 september: Waarom de kapers vrij spel kregen*. Antwerpen: EPO 2002, p. 47.
10. Over uitlokking gesproken: de hele bevolking van de Sovjet-Unie is 50 jaar lang bestookt met de meest onzinnige verhalen over de rijkdom en voorspoed in het Westen. Toen de Muur viel bleek het geld niet 'uit de muur gerukt te kunnen worden'. Je moest eerst wat op de bank storten. En een Mercedes vreet al je

geld aan benzine en onderhoud op, een Trabant niet. Dat was de bevolking in het Oosten niet verteld over het 'rijke Westen'.

11. Bewijzen voor de coup van Soeharto zijn er nog niet veel, maar duidelijk is wel dat niemand van de leden en het kader van de PKI, de Indonesische communistische partij, wist dat er een revolutie 'aan de gang was'. Aangezien 'een revolutie uitroepen' het mobiliseren van de massa is, en 'de massa aantoonbaar van niks wist', kun je gevoeglijk aannemen dat er toen van een communistische revolutie of coup – zoals Soeharto over 'de gebeurtenissen' in 1965 sprak – geen sprake kan zijn geweest. Wel was er een indicatie dat er sprake is geweest van uitlokking naar beproefd CIA-concept. De sociaaldemocraten geloven nog steeds dat de communisten het wel gedaan hebben. Zie Lambert Giebels, *Soekarno, Nederlandsch onderdaan, biografie 1902-1950*. Amsterdam: Bert Bakker 1999.
12. Algemeen wordt gezegd: is een hond vals, dan ligt dat aan het baasje. Bin Laden is hier de hond, het Pentagon zijn baasje. Vals slaat hier op de gebeurtenissen van 11/9. Idem in het geval van Noriega en Bouterse. Ze kozen aanvankelijk niet, maar later allebei wel, duidelijk positie voor de bevrijding van het volk.
13. Doodzwijgen is nog erger dan mensen en bewegingen doodverklaren, wat rechts nogal eens doet.
14. De sociaaldemocraten (de PvdA voorop) hebben zowel een onjuist beeld van de rol van het kapitalisme binnen de westerse wereld, als een onjuist beeld van socialistische landen en de positie van communisten daarin. Sociaaldemocraten (PvdA'ers) doen er alles aan dat ene systeem goed te praten, het kapitalisme, en dat andere systeem, het socialisme, af te wijzen door het belachelijk te maken. Dat is eigenlijk al honderd jaar lang haar werkwijze, haar rol geweest, vooral in de Eerste Koude Oorlog, maar nu nog steeds, in de Tweede Koude Oorlog.
15. Dat het om de hoofden en harten van de mensen gaat is bewezen door het feit dat de roman *Dokter Zhivago* van Boris Pasternak in de jaren vijftig stiekem in

Nederland is gedrukt. De offsetplaten kwamen rechtstreeks uit het Pentagon. Miljoenen exemplaren van het boek werden naar de Sovjet-Unie gesmokkeld. Daar ondermijnde dit boek, met zijn zogenaamde feiten en met zijn zienswijze de visie van Stalin en het goede werk van de communistische partij.

5 Nationalisme als wapen tegen links

Nationalisme is iets uit de 19e eeuw en wordt al sinds 1948 wordt gebruikt tégen de progressieve krachten van socialisten, communisten en bevrijdingsbewegingen. Het is feitelijk een 'elgen-volk-eerst'-gedachte. Daarmee is er geen ruimte voor een normale, geïntegreerde samenleving, laat staan voor een socialistische samenleving. Juist de PvdA en GroenLinks zijn hierbij gedurende de hele Koude Oorlog speelbal van het Pentagon geweest. Door hun foute 'quasi-linkse' stellingnames werd rood-links in Europa uit elkaar gespeeld en viel uiteindelijk de Sovjet-Unie door toedoen van de Amerikaanse adviseurs van de Jeltsin-kliek letterlijk in brokstukken uiteen; een twintigtal. Ze zijn momenteel al niet meer te tellen, de opsplitsingen houden maar niet op. Zelfs de reeds opgesplitste delen worden weer gedeeld, en dat was wel te verwachten. Immers, in elke nieuwe staat ontstaan weer nieuwe minderheden, die – mogen we aannemen vanwege de blijvend toenemende armoede – ook weer onderdrukt zullen gaan worden. Velen hebben spijt van hun stellingname rond 1991, maar weinigen uiten zich erover.

De 'eigen-volk-eerst'-gedachte wordt door het imperialisme al sinds 1948 gebruikt, toen men de joden uit de hele wereld zomaar een eigen staat ging geven, midden in een gebied dat van anderen was, namelijk van de Arabische wereld. Dit type nationalisme werd toen al gebruikt tegen de progressieve krachten van communisten en bevrijdingsbewegingen. In het geval van Israël: dat land werd een uitvalsbasis voor de knechting van de Arabische massa's in de oliegebieden. Communisten en bevrijdingsbewegingen kennen een geheel ander type nationalisme: zij wensen een land – in zijn geheel

– te bevrijden van een dictator, een vreemde mogendheid of van kolonialisme. Nooit ten behoeve van één enkele groep, en ongeacht wat er aan verscheidenheid aan mensen in een land leeft. Zoals de CPN – tussen pakweg 1943 en 5 mei 1945 – achter de geallieerden en achter Wilhelmina stond.

Sinds de koude oorlogen tegen de socialistische staten en tegen bevrijdingsbewegingen, heeft het imperialisme de ontwikkeling van progressieve ideeën en landen gefrustreerd door in elke brandhaard ter plekke de aldaar wonende volkeren tegen elkaar uit te spelen.¹ Dat deed men door mensen, groepen mensen of al rudimentair bestaande afscheidingsbewegingen een eigen gebied, een land of een stukje pseudo-vrijheid te beloven. Zo kon men volkeren inzetten tegen de socialistische en communistische krachten. Immers, progressieve mensen en bewegingen van socialisten en communisten maken geen onderscheid tussen geloof, huidkleur en/of afkomst. Progressieve krachten vechten voor een onafhankelijke en liefst kapitalistenvrije staat. We hebben deze antiprogressieve strijdmethode van de imperialisten in Zuid-Afrika gezien. Daar steunden de racisten en de CIA de Zoeloes en de Inkatha. Die volkeren kregen van de blanke racisten een eigen landje en zo werden ze een imperialistische speelbal tegen Mandela en tegen de communisten. De Inkatha Vrijheidspartij vecht momenteel nog steeds tegen het ANC en president Mbeki.²

We hebben het het afgelopen decennium (en eigenlijk al veel langer) gezien in het zuiden van de Sovjet-Unie en op de Balkan: in die regio's werden alle afscheidingsbewegingen gesteund, als het de socialistische bewegingen maar kon schaden.

Bevrijdingsbewegingen zijn links

Communisten hebben overal ter wereld altijd bevrijdingsbewegingen gesteund: onder meer in Vietnam, in Angola en in Indonesië. De

geschiedenis is vol van heldhaftige allianties van linkse partijen met bevrijdingsbewegingen. De laatste tijd zien we dat sommige linkse mensen niet meer begrijpen wie of wat ze horen te steunen. Ze zijn misleid. Die misleiding zit in het keer op keer belachelijk maken van leiders van bevrijde landen: Castro, Kabila, Soekarno, Stalin maar ook Gandhi, die de eenheidsstaat India stichtte. En dan slaat de twijfel toe. Wie moet je nu steunen? Het begrip eenheidsstaat wordt niet eens meer begrepen, en door sommigen zelfs als achterhaald gezien. Men kan zich niet voorstellen dat grotere eenheden, grotere landen, voor alle groepen (etnische- zowel als geloofsgroepen) heel vruchtbaar kunnen zijn.

Afscheidingsbewegingen zijn rechts

Het is het imperialisme eindelijk gelukt de staat Joegoslavië in vijf of zes brokken uiteen te laten vallen. Dat heeft het bewerkstelligd met grove leugens en door links op het verkeerde been te zetten. De multi-etnische, multiculturele samenleving van progressieve krachten, (ex-)socialisten en (ex-)communisten, die Joegoslavië, na de val van de Sovjet-Unie, niet wilden laten opsplitsen, heeft het ten slotte af moeten leggen tegen de etnische zuiveraars. Milosevic kon zich bij vier oorlogen, vier keer, beroepen op het internationale staatsrecht en het volkenrecht en met recht van spreken zeggen dat hij zijn land niet uiteen kon en mocht laten vallen. Milosevic had in deze vier oorlogen het recht aan zijn zijde, zijn tegenstanders niet.³ Joegoslavië bestaat sinds 6 oktober 2000 niet meer. Exit Joegoslavië. Een maand daarvoor sprak iedereen op de Olympische Spelen nog van Joegoslavië; en even daarna plotseling niemand meer.⁴ De Servische staat, de staat voor Serviërs van Kostunica, zal vanaf nu in de westerse pers dan ook Servië gaan heten. Terwijl er hele volksstammen Kroaten, Kosovaren en moslims wonen. Dat hebben West-Europa en de media dus altijd gewild: een apart Servië. Milosevic niet, die was juist tegen zo'n staat alleen voor Serviërs.

Een staat alleen voor Kroaten?

Het is Amerika en de paus, 60 jaar nadat de Sovjet-Unie ten behoeve van de hele westerse wereld Hitler had verslagen, inderdaad gelukt om alles en iedereen in Zuid- en Oost-Europa voor hun karretje te spannen. Nu hebben de nationalistische Serviërs zelfs – door ongelooflijk gedram en door tien tot twintig jaar leugens over de bedoelingen van Milosevic en zijn vrouw te verkondigen – dan eindelijk ook een 'eigen' staatje gekregen: Servië (dus feitelijk alleen voor 'de Serven'). Het nationalisme dat in Servië nu aan de macht is, heeft Milosevic altijd bestreden. En het nationalisme heeft hem bestreden.

Overal in die regio zijn nu nationalisten van het zwartste soort aan de macht: in Kroatië, in Slovenië, in Bosnië, in Albanië; in Kosovo en nu dan ook in Servië (Kostunica). Milosevic is door dit soort nationalistische Serven uitgeleverd aan de Amerikanen. Het imperialisme heeft nu zijn springplank naar de olie- en gasvelden in het voormalige Oostblok compleet. Milosevic is in 1990 democratisch aan de macht gekomen. Hij was niet eens socialist, laat staan communist. Milosevic wilde Joegoslavië niet uiteen laten vallen. Daar werd hij in 1990 door de verenigde volkeren van Joegoslavië voor gekozen nota bene. Het was zijn plicht als staatshoofd om afscheidingsbewegingen te bestrijden.

Een staat alleen voor Molukkers?

Het imperialisme gebruikt bevolkingsgroepen en zet ze op tegen onwelgevallige regeringen. Vooral eenheidsstaten als de Sovjet-Unie, Indonesië en Joegoslavië hebben dit gemerkt. Het imperialisme gebruikte en gebruikt bevolkingsgroepen door ze op te roepen zich af te scheiden. Afscheidingsbewegingen worden gesteund om regeringen te destabiliseren. Na gebruik worden ze in de steek gelaten. Dat heeft het imperialistische, kapitalistische systeem altijd al gedaan en dat zal het altijd blijven doen. Dat weten we

toch uit ervaring. De Nederlanders deden het met de Molukkers, ze gebruikten de Molukkers tegen Soekarno. Soekarno wilde alle volkeren van de Indonesische archipel in de eenheidsstaat Indonesië integreren om zo een vuist te kunnen vormen tegen de koloniale machten. Tito wilde hetzelfde met Joegoslavië. De Nederlandse minister Luns probeerde zelfs op de valreep de bevolking van Nieuw-Guinea voor zijn imperialistische karretje te spannen, dat is deels nog gelukt ook. Daarom moest de Nederlandse bevolking uiteindelijk al die misleide Molukkers in Nederland toelaten. Daar werden ze door de bevolking natuurlijk niet zomaar met open armen ontvangen. De meeste Nederlanders vonden dat Soekarno gelijk had en vonden de Molukkers, net als de Indonesische bevolking een soort NSB'ers. En dat waren ze feitelijk ook. De Amerikanen deden het met de Zuid-Vietnamezen, die werden opgezet tegen de Noord-Vietnamezen. Daarom moesten West-Europa en de Verenigde Staten uiteindelijk al die misleide Vietnamese bootvluchtelingen toelaten.

Progressieve leiders uit die tijd, zoals Soekarno en Tito, vonden net als veel mensen toen dat het begrip vaderland voor etnische en regionale groepen achterlijk en achterhaald was. En dat was natuurlijk ook zo. Gezonde rivaliteit was goed, maar afscheiden en een eigen land nastreven werd uit de tijd gevonden. Na gebruik door de imperialisten werden de afscheidingsbewegingen weggeworpen en konden de strijders in hun vet gaar smoren. Dit soort vluchtelingen kon hooguit wegteren in een kamp (bijvoorbeeld in Assen) en af en toe van zich laten horen (bijvoorbeeld bij de Molukse treinkapingen). Ze werden als vluchtelingen gezien. Maar het waren rechtse vluchtelingen dus. Ze hadden een ander verleden en een andere mentaliteit dan echte vluchtelingen, vluchtelingen die waren gevlucht voor een rechts regime: voor Pinochet, voor Franco, voor Salazar, voor Soeharto, voor Mobutu, etc. Deze laatste groep, de linkse vluchtelingen, bleek Nederland bijna niet in te komen. De eerste, de rechtse vluchtelingen,

juist wel. Acties om aandacht, zoals de Molukse treinkapingen werden door de Nederlanders terecht niet als serieus beschouwd. De Nederlanders vonden wel dat de Molukkers gebruikt en misbruikt waren, net als de Papoea's, maar verder konden hun sympathie en steun nu eenmaal niet gaan.

De Nederlanders doen het nu weer, onbewust of bewust. Ze steunen zonder er veel bij na te denken allerlei afscheidingsbewegingen. De media promoten dit. Het lijkt wel of men niet leren wil. Zelfs linkse Nederlanders steunen de Tsjetsjenen, de Basken, de UCK, de Tamils en de strijders in Atjeh. Zelfs GroenLinks trapt in de praatjes van afscheidingsbewegingen. Men ziet in het algemeen niet het achterlijke van dit soort bewegingen in. Ook dat ze speelbal van die bewegingen zijn, zien ze maar niet in. Deze misleide linkse mensen willen maar niet zien dat afscheidingsbewegingen door koude oorlogshiters gesteund worden om onwelgevallige regeringen te destabiliseren.

Een staat alleen voor joden?

Het meest schokkende voorbeeld van de elk-volk-een-eigen land-politiek ('eigen volk eerst') is sinds de Tweede Wereldoorlog toch wel Israël.⁵ Nu blijkt hoe groen en links Nederland, inclusief de PvdA (en de Mient Jan Fabers), in de eigen staart aan het bijten is door achter een joodse staat (Israël, een staat alleen voor joden), te blijven staan. Groen, links Nederland is door dat standpunt (achter het zionisme blijven staan) er de laatste jaren mentaal, politiek en ideologisch toe 'gedwongen' geraakt ook een 'eigen' staat voor de Kroaten, de Slovenen, de Kosovaren (wie dat ook mogen zijn), de Nagorno-Karabachers, de Tsjetsjenen, en de Palestijnen (in een eigen 'bantoestan') normaal te vinden.^{5,6} Nu hebben de Serven dan ook – eindelijk – een eigen staat. Mooi toch?

Nee, dus. Niet dus. De tijd zal het wel leren. Dit soort nationalisme stamt uit de 19e eeuw en is de laatste vijftig jaar in de twee koude oorlogen gebruikt om communisten, socialisten en bevrijdingsbewegingen overal ter wereld – in de media zowel moreel als fysiek – kapot te maken.

Van Israël hebben de zionisten dan ook het grootste joodse getto ter wereld gemaakt. Dit schrijft onder anderen Nir Baram in zijn boek *Een land zonder grenzen: Een Israëlische schrijver reist door de bezette gebieden*. Amsterdam: De Bezige Bij 2016.

De bevolking van Zuidoost-Europa (en Azië) zal het vanaf nu weten: de knechting kan beginnen, de knechting van het internationale kapitaal, de dictatuur van de oliemultinationals, de dictatuur van het kapitalistische uitbuitingsbeest.

In 2005 heeft J.J.A. van Doorn de discussie over nationalisme – en het gebrek aan deze discussie – eindelijk principieel opgepakt.⁷ Hij was 15 jaar lang weggedrukt door Elsbeth Etty en Gijs Schreuders. Hij had zich uitgelaten over de objectiviteit van joodse journalisten. Hiermee trof hij de zaak precies waar hij getroffen hoort te worden (NRC Handelsblad, 8 oktober 2005). Ben je wat je zegt wat je bent of ben je onbewust of bewust een onderdeel van een belangengroep. Elsbeth Etty en Gijs Schreuders hebben – in de CPN-tijd – bewust of onbewust altijd op een pro-Israël-lijn pro-zionistische-lijn gezeten. Nu ze in het circuit van NRC Handelsblad zitten is dat nog zo. Ze kunnen beiden niet meer relativeren. Ze denken alleen maar – als zionist met oogkleppen op kritiekloos aan ‘zielige joden’ of ‘zielige Israëliërs’ (‘die door iedereen worden bedreigd’). Dan kun je niet objectief meer kiezen voor – bijvoorbeeld – de werkende klasse. Als je – onbewust of bewust – onderscheid maakt tussen joden

en niet-joden, dan kun je niet gemakkelijk meer kiezen voor de belangen van de gehele werkende bevolking.

Nationalisme was de ziekte van de negentiende eeuw. Moeten we de negentiende eeuw in de eenentwintigste eeuw over doen? Dat lijkt mij een angstige gedachte.

Een staat alleen voor Palestijnen?

Een staat alleen voor Palestijnen impliceert de acceptatie van (ook) een staat alleen voor joden in het Heilige Land. Dat impliceert het normaal vinden dat Indonesië uit elkaar wordt gehaald en dat Joegoslavië uiteen is gereten. Beseffen GroenLinks en de SP dat wel? De PLO is sinds jaar en dag voor één staat, het Heilige Land, waarin christenen, joden en moslims vreedzaam naast elkaar wonen. Een staat alleen voor Palestijnen is racistisch, want dan zouden daar geen joden meer mogen wonen. Een staat Kosovo, alleen voor Albanezen, impliceert immers dat Serviërs moeten opdonderen.

Het is onaanvaardbaar dat minderheden in een moderne staat gediscrimineerd of etnisch gezuiverd worden. Een staat voor slechts één volk staat haaks op de visie van communisten. Zie jezelf als wereldburger, dat ben je gewoon, het is normaal overal te kunnen werken en/of te kunnen wonen. Voor jonge mensen zeker. Immers, arbeiders hebben geen vaderland. Het kapitaal namelijk ook niet. Minderheden hebben rechten, ze kunnen en mogen niet gedeporteerd worden. Het staatsburgerschap (van Israël of het mandaatgebied Palestina) kan niemand zomaar ontnomen of betwist worden. Zelfs de indianen in de Verenigde Staten hebben rechten en worden door de wet niet gediscrimineerd. Palestijnen binnen Israël zijn tweederangs burgers. De joodse staat Israël kent wel acht verschillende soorten wetten die stuk voor stuk 'niet-joden' discrimineren. Ze mogen geen grond kopen. Ze mogen geen huis

kopen. Ze mogen niet trouwen. Niet-joden mogen niet in het leger. Daarmee krijgen ze gedurende de hun hele leven ook geen rechten die daarmee samenhangen, bijvoorbeeld het recht op kinderbijslag. Er zijn gevangenissen voor joden en andere voor niet-joden. En ga zo maar door. De Aboriginals in Australië hebben het beter en hebben meer rechten dan Palestijnen binnen Israël.⁸

Enschede, 2005-2006, geüpdatet 2008 en 2011. Laatste versie 2017.

Noten

1. De koude oorlog sinds 1945/1946 noem ik de Eerste Koude Oorlog en die vanaf 1989/1990 de Tweede Koude Oorlog.
2. Mbeki moet Inkatha als boete 'een koe betalen' (en lopend bij de koning komen brengen), *de Volkskrant*, 7 oktober 2000.
3. In Twente had men in 1989-1999 op die basis (van staats- en volkenrecht aangaande de staat Joegoslavië; hoe klein toen ook) een coalitie van NCPN, vredesgroepen en delen van GroenLinks. (En zeker niet op basis van 'het Servische volk' of 'Servië'.)
4. In Joegoslavië, zoals dat onder die naam terecht meedeed aan de Olympische Spelen van 2000, woonden minstens zes nationaliteiten: Serven, Kroaten, Slovenen, Bosniërs, Albanezen, Kosovaren. En moslims (*whatever that may be*).
5. Men wil de Palestijnen ook in een 'eigen' staat stoppen. Dat kan niets anders worden dan een bantoestan. In een uiteindelijke – stabiele – fase (over 10, 20 tot 30 jaar) zullen de joden, samen met de Palestijnen en de christenen, uiteindelijk toch in één land moeten gaan wonen (het oude mandaatgebied Palestina). Net zoals de blanke racisten nu in Zuid-Afrika met de zwarten in één land wonen.

6. De Koerden zijn ook bezig zich af te scheiden en Turkije in stukken op te delen. Dat vind ik een verkeerd streven. Het is uit de tijd om landen op te delen, de gevolgen zijn te groot. Wij kunnen de PKK (daarom en alleen daarom) niet steunen. Afscheiden lost niks op. Zeker niet voor de progressieve Turken, die lopen door de Koerdische aspiraties uiteindelijk groot gevaar. Rechts kan daardoor in Turkije meer en meer aan de touwtjes trekken. Ook is dit nationalisme in Noord-Irak al decennia door de imperialisten misbruikt tegen Saddam Hoessein. De progressieve, linkse, socialistische, communistische beweging in Turkije is hierdoor hopeloos verdeeld geraakt. Het ergste is nog dat Atatürk en Atatürks progressieve erfenis van scheiding van kerk en staat, aan rechts is overgelaten. Links is in Turkije door deze twee kwesties het hele initiatief in de vooruitgang kwijtgeraakt.

7. Zie: J.J.A. van Doorn, 'Het nationalisme is terug in Europa, met een nieuw gezicht', *NRC Handelsblad*, 8 oktober 2005.

8. De indianen in de Verenigde Staten en de Aboriginals in Australië zijn weliswaar minderheden, maar hebben wel gelijke rechten. Ze kunnen niet gedeporteerd worden. Hun staatsburgerschap kan hen niet ontnomen worden.

6 De permanente oorlogen in de Arabische wereld

Hoe de staat Israël een wig dreef in de Arabische wereld; hoe de Arabische wereld het gelag moest betalen; en hoe deze instabiliteit het imperialisme van pas kwam.

Wat is er fout met de staat Israël? Wat klopt er niet aan het zionisme? Waarom zijn Palestijnen en christenen tweede- of derderangs burgers in Israël? Waarom discrimineert men in Israël op basis van godsdienst? Wie zijn eigenlijk joden? Wie zijn Palestijn? Schrijf je joden met een kleine letter of met een hoofdletter? Wie is geïnteresseerd in hoofdletters of kleine letters of in het woordje de of het? Wie gebruikt er altijd grote woorden (zoals antisemitisme en Holocaust) en waarom? Waarom neemt het antisemitisme toe? Neemt het antisemitisme wel toe? Wie heeft ons in die val gelokt?

Het Palestijnse drama kankert maar voort en wordt elk jaar dramatischer; niet alleen voor de Palestijnen en de Arabieren, maar ook voor de wereldvrede en de rust op straat in Londen (in de metro), New York (9/11) en Madrid (in de metro).

Geen enkele beslissing van de wereldgemeenschap na de Tweede Wereldoorlog is zo fout geweest als de oprichting van een staat voor joden, de staat Israël. Niet alleen werden er zeer grote aantallen oorspronkelijke bewoners van Palestina slachtoffer van deze koloniale oplossing, ook theoretisch en volkenrechtelijk deugde er niet veel van. Het was een oplossing vanuit het koloniale

denken van eeuwen geleden. Toen men nog Noord-Amerika, Australië en Zuidelijk Afrika kon 'innemen' en de oorspronkelijke bevolkingsgroepen volledig kon negeren. In 1948 kon dat niet meer. De zionisten deden het toch. Linkse zionisten gaven er een sociaal tintje aan. Israël is (naar zionisten zeggen) een 'democratie'; maar wel 'slegs vir joden'. Dat heeft met democratie (d.w.z. gelijke rechten) niks te maken. Zionisme is (was) een oplossing die niks oplost(e) en alleen maar andere problemen creëerde. Dit soort oplossingen is niet stabiel, en deze oplossing is dan ook niet stabiel gebleken. Er is meer dan 60 jaar ellende uit voortgekomen. Voor beide partijen. Wat meespeelde was de hevige druk van mensen die de joden uit Europa weg wilden hebben. De zionistische beweging kwam met een gebied aanzetten buiten Europa. Een gebied wat zogenaamd leeg was. De Europese staten hebben toen, samen met anderen, hun schuld af willen kopen, de slachtoffers van Hitler iets willen geven. Maar wát men gaf wás niet van Europa en de VN. Men koos er niet voor een stuk grond in Europa (bijvoorbeeld in Duitsland) vrij te maken, maar men koos voor een bevolkt land, buiten Europa, een land waar al meer dan drieduizend jaar Palestijnen woonden (inclusief orthodoxe joden). Palestina werd in één klap een joodse staat; een staat alleen voor joden. Alle wetten binnen Israël spreken van joden en 'niet-joden', vanwege het begrip joodse staat waar de zionisten zo op hameren. Een internationaal unicum. Zuid-Afrika en Rhodesië waren de laatste landen waarin afzonderlijke groepen in de grondwet waren opgenomen. De wet op het land, de wet op de terugkeer, de Palestijnen of Palestijnse Arabieren, inclusief de vluchtelingen, bestonden vanaf die dag gewoon niet meer.¹ Lekker goedkoop, het geweten van Europa en de VN was gesust, en het imperialisme had – belangrijk om de olie, om de olieprijsen te kunnen manipuleren – een waakhond en vazal in de Arabische wereld: de joodse staat Israël. Maar goedkoop bleek duurkoop. De volkeren in de regio hebben daardoor wel – tot op de dag van vandaag – oorlog

met elkaar. Het kost de wereldgemeenschap in ieder geval al 60 à 70 jaar geld als water.

1948: de grootste fout van de VN – over de rug van de Arabieren

De wereldgemeenschap heeft in 1947/1948 iets laten passeren waar de Arabische landen niet in gekend en fel tegen waren. Omdat die landen nogal rechtse regimes hadden, werden zij niet serieus genomen. Rechtse, maar ook linkse Palestijnen werden toen – en ook later nog – door velen in de steek gelaten. Omdat rechtse Arabische leiders eerder hun afkeer over dit onrecht uitspraken, dachten de meeste linkse mensen dat het de moeite niet waard was achter de Palestijnse zaak te gaan staan. Vele linkse mensen, sociaaldemocraten voorop, hebben toen niet gezien dat de Palestijnen een enorm groot onrecht werd aangedaan. Veel linkse mensen kwamen er tientallen jaren later pas achter dat ze een verkeerde ontwikkeling hadden helpen bevorderen. Eindelijk zien links-zionistische kringen ook dat ze een racistische ontwikkeling hebben gesteund, namelijk mensen op grond van afstamming of godsdienst voorrechten en staatsrechten geven. Israël is immers een staat alleen voor joden, een joodse staat. Dat is racisme. Mensen die niet-jood zijn hebben daar geen leven, vooral de daar geboren niet-joden en personen met een andere godsdienst, de Palestijnen, niet. Maar het geldt ook de Israëliische christenen. Het zionisme strijdt voor joden conform de definitie van jood-zijn, zoals Hitler die feitelijk introduceerde, namelijk een 'ras' of een 'volk' zijn, in plaats van een godsdienst). De religieuze joden (door zionisten kwaadsprekend 'orthodoxen' genoemd) passen echter de juiste definitie toe: jood-zijn is op de eerste plaats een godsdienst hebben, namelijk de joodse godsdienst.

Joden moeten overal kunnen wonen, net zoals ieder ander. Er hoeft (dus) helemaal geen joodse staat te zijn. De echte (orthodoxe) joden zeggen: 'Moshe Dayan zal ons geen beloofd land geven. De

Messias zal dat doen.' Het zionisme is daarom momenteel haast ook onvermijdelijk in staat van oorlog met de religieuze joden.

De zionistische journalist Salomon Bouman heeft een, voor zijn doen, vrij correct boek geschreven, over de enorme tweespalt tussen orthodoxe joden en 'gewone' joden in Israël. Dat is vrij opmerkelijk gezien zijn achtergrond als propagandist van Israël in de Nederlandse media. De titel van het boek is Israël contra Zion. Zijn analyse ondersteunt feitelijk mijn zienswijze, hoewel hij blijft zeggen dat de joden een volk zijn. Maar dat is een andere discussie.

Dat van de joden gezegd wordt dat ze een volk zijn, en 2000 jaar geleden 'uit Palestina zijn gekomen', in plaats van de belijders van een gewone godsdienst zijn, net als de belijders van het christendom en de islam, zorgt voor een grote breuk met de reguliere linkse visie op godsdiensten. Over die benadering – de joden als volk – is politiek het laatste woord nog niet gezegd, omdat de zionisten deze foute zienswijze steeds maar weer van stal halen. Velen trappen erin. Velen durven de zionisten – publiekelijk – niet te corrigeren. Hitler is begonnen de joden als volk of ras te bestempelen en kwam met de betiteling: 'jood', 'halve jood' en 'kwart jood'; ook voor mensen die zich al lang niet meer joods voelden.

Deze aannames, '2000 jaar oude rechten' en 'joden zijn een volk', zorgen voor rampzalige discussies. Ook het schelden op de echte joden (de orthodoxe joden), zoals veel seculiere joden in Israël (de zionisten) doen, is een ultiem bewijs van de misconceptie van het zionisme. Het zionisme staat het gewone jodendom naar het leven. Velen beginnen dat nu eindelijk in te zien.

Leonard Ornstein en Arthur van Amerongen, twee vooraanstaande publicisten, kunnen publiekelijk niet met het boek van Salomon Bouman omgaan. En kritiseren het. Deze twee pro-Israël-publicisten blijven met de definitie van wie of wat is 'jood' en wat zijn dan 'niet-gelovige joden', hinken op twee gedachten. Dit spelen met de terminologie door de zionisten, al 60 tot 100 jaar, zal waarschijnlijk mede de uiteindelijke ondergang van de zionistische ideologie (en dus van Israël als joodse staat) tot gevolg hebben. Eind 2009 heeft zelfs *de Volkskrant* een artikel gepubliceerd onder de kop dat 'joden geen volk zijn'. Weinig mensen hebben het tegengesproken. Hebben de joden dan wel rechten? Op Palestina?

Wie is eigenlijk joods?

Marx en Trotski – bijvoorbeeld – kwamen (gewoon) uit een joodse familie. Maar zij hebben beiden – en velen met hen toentertijd – hun geloof (gewoon) verlaten en wensten (gewoon) niet meer als jood betiteld te worden. Terecht ben je dan (gewoon) geen jood meer! Zo horen anderen (bijvoorbeeld wetenschappers) dat ook te zien. Dat is de vooruitgang. Tegen de achterlijkheid van eeuwen.

Als je niet gelovig meer bent, ben je geen jood, katholiek of moslim meer. Hitler dacht er in de periode, 1930-1945, anders over. Zionisten ook. En nog steeds. Zionisten zien joden blijkbaar als een ras of een volk. Racisten praten in termen van 1/4-, 1/8- of 1/16-jood. Gelovige joden zijn het met mij eens dat niet-gelovige joden geen joden zijn. Zionisten vinden zelfs Ethiopiërs, Nederlanders en Russen joden als het in hun kraam te pas komt. Walgelijk. Wie is er nu eigenlijk jood?

Het socialisme en het communisme komen voort uit de traditie van de verlichting, de scheiding van kerk en staat, de Franse Revolutie, de Russische Revolutie, de seculiere staat, etc. Al deze gebeurtenissen zijn voortgekomen uit zaken als menselijkheid en gerechtigheid. 'Uit

de joods-christelijke traditie', zoals velen zeggen. Dat klopt in zekere zin. In de geschiedenis staat een gebeurtenis (of een denker) nu eenmaal altijd 'op de schouders' van voorgaande gebeurtenissen (of denkers).

Het zijn de racistisch denkende joden die er elke keer weer zo'n heisa van maken dat Einstein, Marx en Trotski joods waren. Hitler wilde de joden vooral uitroeien omdat hij dacht daarmee ook de socialisten/communisten en de bedenkers van het socialisme uit te kunnen roeien of te straffen. Er wordt zelfs geturfd: meer joden dan katholieken. Het is de mythe van de jood als übermensch. Alleen de zionisten durven dat keer op keer nog wel te zeggen. Redelijk denkende mensen beschouwen die discussie als not done of irrelevant. Om die mythe in stand te houden, wordt onzin vaak niet geschuwd. Zionisten rekenen erop dat hoofdredacteurs hun (onjuiste) berichten of visies toch wel plaatsen en anders worden ze wel psychologisch of via morele chantage onder druk gezet.

Wat miljoenen anderen wel zien, maar Nederlanders over het algemeen niet, is dat er al 60 à 70 jaar een vast patroon in de pro-Israëlobby zit. De inval in Irak en de jacht op Saddam, maar vooral de argumentatie eromheen, deed voor velen de deur naar Israël en het zionisme dicht. Was de Golfoorlog al imperialisme van de bovenste plank, de tweede oorlog in deze regio was de opmaat naar een compleet nieuwe vorm van fascisme. Israël heeft toen de westerse wereld, en met name de USA, ertoe aangezet Saddam Hoessein te laten verdwijnen. Nu is het in Irak één en al ellende. De ellende in de regio komt voort uit de leugen van het toegenomen antisemitisme. Robert Fisk noemt in zijn boek dit fenomeen van morele chantage op hoofdredacteurs en het tot vervelens toe gebruik maken van het stempel 'antisemit', ook. Hij schrijft er in *De grote beschavingsoorlog* een zeer overtuigend hoofdstuk over.

Joden behoren – net zoals communisten – te vechten voor gelijke rechten in het land waar ze wonen. Dat doet elke gediscrimineerde of onderdrukte groep. Vluchten voor discriminatie is zinloos. Dat lost het probleem voor de groep niet op. De Palestijnen binnen Israël zullen ook nooit hun rechten binnen Israël opgeven door te vluchten naar een ander land. De Palestijnen nemen geen genoegen met het verhuizen naar een bantoestan. Joden horen dat ook niet te doen. Israël is nu min of meer een (zelfgekozen en aan de Russische en Ethiopische joden zelfs opgelegd) getto, een soort museum voor joden. Belachelijk gewoon. Het bewijs wordt daarmee als het ware geleverd dat het zionisme volledig fout zit. Ook het linkse zionisme dat de sociaaldemocratie erop na houdt.

Het zionisme is een ramp voor het jodendom. En dus een ramp voor iedereen die zich jood noemt.

Waarom geen joodse én geen Palestijnse staat?

De Palestijnen werden in 1948 aanvankelijk alleen door de (toen ook al meestal reactionaire) Arabische regimes gesteund. Links in West-Europa greep dat gegeven aan om zich achter te verschuilen en durfde zodoende niet veel kwaads te zeggen over de vorming van een joodse staat. De Palestijnen konden uiteraard geen enkel begrip opbrengen voor het opdelen van hun land in een joods en een Arabisch deel. De Palestijnen waren voor (vrijwillige) integratie en (vrijwillige, natuurlijke) integratie en zelfs assimilatie van joden, christenen en moslims in het Midden-Oosten en met name in Palestina. Men begon ervoor te vechten, en de Arabische leiders erop aan te spreken. Het gevolg is geweest dat de gevluchte Palestijnse bevolking in het kamp van de rechtse, reactionaire Arabische regimes en het moslimfundamentalisme geduwd werd. En zo was het kringetje rond. Dan krijg je wat in de sociale wetenschappen een 'zichzelf voorspellende uitspraak' wordt genoemd: Palestijnen zijn niet links,

want ze worden gesteund door rechts (de rechtse Arabische leiders). De verdrevenen lopen in zo'n geval uiteindelijk inderdaad een grote kans te kiezen voor een bepaald soort (conservatief) nationalisme of de islam.² Links in Europa had uiteindelijk een reden om de Palestijnse argumenten verder te negeren.

De PLO is een echte bevrijdingsbeweging. Deze beweging heeft tot doel om Israël een land voor alle bevolkingsgroepen te laten zijn. Dus niet een land alleen voor joden, maar ook voor Arabieren en christenen, voor al zijn inwoners. Zo hoort dat. Dat is zeer progressief. Het zionisme had en heeft die doelstelling nadrukkelijk niet. De PLO neemt momenteel – vanwege de krachtsverhoudingen – tijdelijk genoegen met twee kleine bantoestans: op de Westelijke Jordaanoever en de Gazastrook. Bantoestans heeft Mandela helaas ook twintig jaar lang moeten accepteren.

Het zionisme is een gevaarlijke dwaling. Rechten van 2000 jaar bestaan nu eenmaal niet. Stel je voor dat de Batavieren ergens bij München, Keulen of Aken (langs de Rijn waarlangs zij afzakten) een stuk land gaan opeisen? Dan is het ononderbroken opeisen van Israëliisch land door aantoonbaar gevluchte Palestijnse vluchtelingen duizenden malen logischer. Natuurlijk mag een Amerikaan van Nederlandse afkomst, of van niet-Nederlandse afkomst, een huis kopen of huren in Nederland (of in Israël of Palestina) om er zijn dagen in te slijten, maar hij mag nooit in een bestaand land met bestaande structuren een staat creëren exclusief voor één bepaalde groep. Dat is racisme. Dat is algemeen erkend, de 'zionisme is racisme'-resolutie in de VN is in 1975 aangenomen. Joden in Nederland zijn Nederlander en niet ook Israëliër. Je kunt niet twee paspoorten hebben. Je kunt niet én in het Israëliische leger vechten en daarna, weer terug in Nederland, gewoon in het Nederlandse leger gaan.³

Tweedeling in het Midden-Oosten is geen oplossing

Palestina is al 2000 tot 3000 jaar een eenheidsstaat. Zionisten ontkennen dit. Het is een eenheidsstaat voor diverse volkeren, culturen en godsdiensten. Het tweestatenmodel – een joodse staat en een Palestijnse staat – waar Nederland, West-Europa en Noord-Amerika zo achteraan lopen, is een monster. Het zou juist de bevestiging van apartheid zijn, en dus van racisme. Voor dat model moet de wereldgemeenschap zich dan ook niet lenen.

De onechte moeder, die de omstreden baby dan maar 'in tweeën wilde hakken', in het Salomonsoordeel in de oudheid, dacht zo de baby van de echte moeder te krijgen. De echte moeder gaf de baby, en Salomon herkende juist daardoor de echte moeder. Het zijn de onechte moeders, de mensen die geen recht hebben op het verlangde, die omstreden dingen zoals een baby of een land dan maar in tweeën willen hakken. De geschiedenis zal hen echter geen gelijk geven.

Waarom is de tweestatenoplossing in Palestina niet dé oplossing? De tweestatenoplossing gaat zorgen voor bantoestans voor de Palestijnen en een museum voor joden. Met het tweestatenmodel wordt ook het probleem van racisme en het feit dat Arabieren tweederangs burgers binnen Israël zijn, niet opgelost. Dat zullen ze blijven. Ook christenen en andere niet-joden zullen van algemene rechten binnen de joodse staat Israël verstoken blijven. Het probleem blijft voortkankeren. Allemaal omdat de westerse wereld niet meer wil toegeven dat het zionisme, de ideologie die dit op zijn geweten heeft, moet verdwijnen. Het probleem van Israël en de Palestijnen bestaat al meer dan 60 jaar. Er klopt iets niet met het idee van een joodse staat, zoals het zionisme die voorstaat. Volkerenscheiding is antiek. Het tweestatenmodel is de Palestijnen door West-Europa, de EU en de USA 'opgedrongen'. Sharon tekende ervoor, de orthodoxe

christenen in de USA ook. Het is een idee zoals dat van Pik Botha en anderen toentertijd met hun bantoestans voor zwarten (en de Zoeloes die achter het idee stonden). Safe havens – op het grondgebied van een ander – werken natuurlijk niet.

In het Heilige Land kunnen gemakkelijk meerdere bevolkingsgroepen en/of mensen met verschillende geloven blijven wonen. Het zionisme moet verdwijnen, dat is onontkoombaar. De moslims willen dat al 100 tot 200 jaar. Samenwonen van volkeren en religies in het Heilige Land is al 2000 tot 3000 jaar mogelijk gebleken. De oplossing uit het handvest van de PLO is de enige echte oplossing voor iedereen: joden, Arabieren, moslims, christenen en niet-gelovigen in één land. Dan kunnen er ook joden op de Westelijke Jordaanoever en in Gaza blijven wonen. Geen punt.

Juist het idee van safe havens werkt al 60 jaar niet. Het is een weeffout c.q. denkfout van de Verenigde Naties gebleken. In 1948 werd Israël opgericht als safe haven voor joden, later was Srebrenica een safe haven. Het werkte niet omdat het land dat de VN aan mensen gaf, eigendom was van andere mensen. Dat is de denkfout van alle separatisten. Gestolen goed gedijt nu eenmaal niet. Israël is en blijft – als staat – gestolen van de Arabieren. Voor zover de grond is gekocht, prima, wonen mag men daar natuurlijk als jood, net als ieder ander. Het land behoort immers al haar ingezetenen toe, én de vluchtelingen die elders verblijven. Maar er mag geen apartheid ontstaan. Nederlanders moeten daar driedubbel op letten, wij moeten geen tweede apartheid (mede) op ons geweten krijgen.

Het zionisme creëert rechteloosheid, volkerenscheiding, etnische zuivering en (ten slotte) een muur

Het Heilige Land – zoals we dat in navolging van de PLO maar het beste kunnen blijven noemen – is voor al haar ingezetenen. Dus ook

voor Palestijnen, Arabieren, christenen, etc. De wereldgemeenschap kan niet toestaan dat het principe om daar te mogen wonen wordt opgegeven – zeker niet voor de daar nog steeds wonende miljoenen Arabische mensen en de miljoenen vluchtelingen elders. De Palestijnse bevrijdingsbewegingen nemen vooralsnog – in deze fase van twee in slaap gesuste grootmachten en de wereldopinie – genoegen met twee bantoestans: de Gazastrook en de Westelijke Jordaanoever. Maar ze zullen nooit hun volkenrecht, hun democratisch recht, hun bezitsrecht, hun grondrecht en hun staatsrecht opgeven. Ze mogen nu, samen met de joodse en de christelijke bewoners, in het huidige Israël wonen. En binnen Israël vechten ze tegen het zionisme voor het behoud en de uitbreiding van al hun democratische rechten.

Het opdelen van het Heilige Land is geen optie voor de lange termijn. Het zionisme en de Nederlandse adepten van het zionisme hebben geen gelijk en mogen ook niet gelijk krijgen. Een Palestijnse staat is net zo racistisch ('eigen volk eerst') als een joodse staat. 'Joods volk eerst'? Walgelijk. Dat men dat al 60 jaar goed vindt is een schande. Het zionisme is een misconceptie. Enkelen zagen dat toen, velen zien het nu. Het is ook een ramp voor het jodendom. Het is gebaseerd op 19e-eeuws denken. Het is asociaal. Het is en het blijft gewoon apartheid. Apartheid ten top.

Een Palestijnse staat zal wederom een volksverhuizing met zich mee brengen. De joden zullen de Westelijke Jordaanoever (moeten) verlaten en de Palestijnen zullen Israël (moeten) verlaten. Dat is in – mijn optie, en in die van de PLO, Fatah en PFLP – nergens voor nodig.

Linkse partijen, zoals de SP, PvdA en GroenLinks zich nog steeds noemen, mogen gewoon niet in de val trappen van het zionisme. GroenLinks, de Internationale Socialisten, de SP en ook de NCPN kunnen het zich niet permitteren. De PvdA zal haar mening over het

zionisme vroeg of laat moeten herzien, hoe erg men het binnen die partij ook zal vinden. Een beweging die – hoe je het ook wendt of keert – een joodse staat wil en daarmee impliciet stelt dat andere ingezetenen van een land tweederangsburgers zijn en – feitelijk – geen gelijke rechten (hoeven te) hebben, verdient geen steun. Zeker nu niet meer. Er is een oplossing. De strijd om de grond en de mensenrechten in Palestina is alleen op te lossen met de een-staatoplossing. Ik vind dat de volgende stappen moeten worden gezet:

Stap a. De joodse kolonisten op de Westelijke Jordaanoever moeten zich – gewoon – onder Palestijns gezag stellen, de PNA. De PNA (PLO) is immers door de internationale gemeenschap als zodanig aangemerkt. (Gebeurt dit niet, dan wordt nogmaals onomstotelijk bewezen dat Israël een bezetter en kolonisator is.)

Stap b. Er mag geen muur zijn tussen joden en Israëliische Arabieren. Het joods proletariaat en het Arabisch proletariaat is ons – wereldburgers – allemaal even lief. Israël is namelijk een staat voor iedereen; niet alleen voor joden. Een staat, met de Westelijke Jordaanoever, Jeruzalem en de Gazastrook erbij, waar joden, moslims en christenen naast elkaar wonen en minderheden gelijke rechten hebben. Is dat nou zo moeilijk? Het wordt pas moeilijk als de zionistische leiders dit niet accepteren voor de joden en de joden terugtrekken van de Westelijke Jordaanoever en ze dwingen in een joodse staat te gaan wonen.

Stap c. Gelijke rechten voor iedereen.

Het land Israël (Palestina) is voor al zijn ingezetenen, joden, Palestijnen, christenen en anderen, en voor al zijn vluchtelingen buiten de grenzen. Zo is het 2000 jaar geweest. Het zionisme dient – op zijn minst – door heel links afgewezen te worden.

Het zogenaamd toenemende antisemitisme

De zaak loopt in het Midden-Oosten meer en meer uit de klauwen. Eigenlijk is dat al jaren zo. We moeten daar, als linkse mensen, standpunten over innemen of op zijn minst eerlijk, in alle openheid, over zaken die niet kloppen praten of schrijven. Onder meer over het toenemende antisemitisme. Het antisemitisme wordt namelijk niet door Sharon bestreden of verminderd, maar gecultiveerd, uitvergroot en misbruikt. En dat voor een pervers doel: een joodse staat handhaven zonder rechten voor niet-joden. Er zijn zelfs hypes ontstaan, of zichzelf versterkende voorspellingen, over 'het toenemen van antisemitisme'.

Opgeklopte verhalen, bijvoorbeeld over een Frans 'joods' meisje dat naar haar zeggen 'aangerand was door moslimjongens'. 'Brandstichtingen in synagogen' in Frankrijk. Et cetera.⁴

De bekendste leugenaar is Jules Croiset, die begin jaren negentig op zijn eigen manier het antisemitisme heeft laten toenemen. Hij zette zijn eigen ontvoering in scène om het op antisemitisme te laten lijken.

De opeenvolgende Israëlische regeringen doen niets om het antisemitisme in Europa en elders de kop in te drukken, integendeel. Zij, en de zionistische beweging zelf, zijn er de motor van. Dat 'het antisemitisme toeneemt' is in strijd met de feiten en een onaanvaardbare voorstelling van zaken. Het antisemitisme neemt niet toe, de haat tegen Israël en tegen de ontkeners van de problemen, neemt toe.⁵

Nederlandse politici, en vooral prominenten van de PvdA, zoals Ed van Tijn, Max van Weezel, Job Cohen, Judith Herzberg, het CIDI en de Anne Frankstichting tamboerijnen maar door: 'het antisemitisme

neemt toe'. Ze willen niet horen dat wat tegenwoordig antisemitisme wordt genoemd, toch echt iets heel anders is. Het heeft alles te maken met de misdaden van Israël, misdaden die keer op keer door bepaalde personen en onder druk gezette krantenredacties goedgepraat worden.

Het is voor verstandige mensen niet te verteren dat premier Sharon – in de periode dat hij premier van Israël was – alle Franse joden opriep naar Israël te emigreren.⁶ Dat gedrag, die oproep, betekent namelijk dat er zowel op de lange termijn, als op de middellange termijn en de korte termijn iets heel erg mis is met het beleid van de staat Israël op het vlak van het bestrijden van racisme. Velen wisten dat al, maar nu kunnen anderen dat zelf ook wel zien. Door ervoor te vluchten los je racisme niet op. De Israëlische regering speelt spelletjes: één spelletje met het zogenaamd toenemen van antisemitisme, één spelletje met oorlogsdreiging van (eerst) Irak en (nu) Iran, één spelletje met de zogenaamde radicale islam (welke ze zelf heeft gestookt en aangewakkerd), en een spelletje met Amerika en de publieke opinie.

Miljoenen mensen hebben door de film van Michael Moore in 2006 over de oliesjeiks in Saoedi-Arabië inmiddels begrepen dat de moslims bewust uit de tent zijn gelokt om ze te kunnen demoniseren.⁷ Er zijn op dit moment miljoenen mensen die weten dat Israël de Verenigde Staten bewust in de Irakese val gelokt heeft. De Amerikanen en de Europeanen konden de druk van Israël niet weerstaan. Het Westen werd als het ware de oorlog in gefrommeld. Het ging Israël er alleen maar om Saddam Hoessein uit te schakelen. Saddam was immers nog zo'n beetje de enige leider die (openlijk) geld gaf aan de Palestijnse bevrijdingsbewegingen. Die geldstroom, richting PLO, was de zionistisch kliek, al 11 jaar sinds de laatste

Golfoorlog, een doorn in het oog. Het beleid van de Israëlische regering en de Israëllobby is dus niet alleen een ramp voor de Palestijnen en de Arabische Israëliërs, maar ook voor de joden en het jodendom zelf.^{8,9}

Over het zionisme zijn geen genuanceerde opmerkingen te maken. Zionisten streven een eigen exclusieve joodse staat na. Dat kan niet anno 2017. Dat kon ook niet in 1948. De grootste fout die de VN ooit heeft gemaakt is dat de zionisten toe te staan. Daarna heeft de VN nog 4 of 5 keer dezelfde fout gemaakt (onder meer in Joegoslavië en later in Kosovo, door 'Kroaten', 'Bosnische moslims' en 'Albanen' hetzelfde toe te staan). Daarom zit de VN nu in een crisis! Zeker sinds de val van de Sovjet-Unie. Nu er geen adequate controle op de invloed van de Verenigde Staten meer en dáárdoor staan Irak, Afghanistan, Libië, Libanon, Palestina en Syrië in brand. 'Elk volk een eigen staat' is de grootse dwaling geweest sinds 1946/1947, en een instrument van het imperialisme om de wereld te controleren en de macht over de grondstoffen te krijgen. Nederland speelde dat imperialistisch spelletje ook, tegen de vrijheidsstrijd van Soekarno (samen met de Molukkers en met Nieuw-Guinea). Nederland beloofde de één iets en nam het de ander af. Het gevolg is bekend: nog steeds ellende, bij de Molukkers en in de evenwichtigheid van de multiculturele eenheidsstaat Indonesië. Staatsrecht is 100 x belangrijker voor de wereldvrede en een eerlijke samenleving dan volkenrecht. (Dat wat rechts ten onrechte steeds op bepaalde momenten uit de kast haalt.) Joden zijn gewoon wereldburgers en kunnen in elk land wonen. Ze zijn veilig in elk land, alleen in Israël niet. Het zionisme is de grootste dwaling ooit.

Enschede, eerste versie 2005; geüpdatet in 2007, 2009, 2012 en 2015. Laatste versie 2017.

Noten

1. Men wil hierdoor een numeriek overwicht over de Palestijnse ingezetenen binnen en buiten Israël zien te bereiken.
2. Angst voor de islam is ongegrond. Angst voor het aanwakken en het gebruiken van mensen voor terrorisme door het kapitalisme – inclusief het moslim-extremisme – is wel gegrond.
3. Je kunt niet in één land recht op AOW of bijstand hebben en in een ander land ook. Bijstand of AOW kun je niet twee keer 'trekken'. Je kunt ook niet in twee legers dienen, bijvoorbeeld in Israël als daar oorlog is, en de andere maanden van het jaar gewoon in Nederland wonen. Ik ken enkele mensen die dat doen of hebben gedaan.
4. Dat is aantoonbaar gebeurd in Argentinië (rond 1980), Syrië, Marokko, Libanon, Irak, Iran, Antwerpen, Marseille en elders.
5. De Marokkanen in Amsterdam hebben gewoon gelijk dat ze Nederlanders minachten of achterlijk vinden, dit omdat het overgrote deel van de Nederlanders domweg achter de pro-Israëllobby aanloopt en volledig door haar mooie praatjes en leugens wordt ingepakt.
6. Men wil hierdoor een numeriek overwicht over de Palestijnse ingezetenen binnen en buiten Israël zien te bereiken. 'Elk nadeel (antisemitisme) heeft zijn voordeel'. Het antisemitisme is hier het nadeel, het voordeel is de aanwas van het aantal mensen in het leger (kanonnenvlees). Dat is inmiddels bewezen en als bewust beleid door sommige zionisten ook toegegeven.
7. De discussie die Hirsi Ali over geloof voert is niet het probleem – die discussie moet

binnen links ook meer gevoerd worden – maar dat zij pro-Israël is, dat is voor mij het probleem.

8. Dat is inmiddels ook wel bewezen. Daarbij speelt ook nog het trieste fenomeen dat niet goed voorgelichte massa's het onderscheid moeilijk kunnen maken en sommigen gooien daarom het walgelijke beleid van de staat Israël wel eens op één hoop met kritiek op 'de' joden. Sharon en de zionistische beweging hebben er belang bij dit onderscheid niet te maken.
9. Daarom zijn veel orthodoxe joden tegen het zionisme. Vooral orthodoxe joden in Jeruzalem en buiten Israël, bijvoorbeeld in New York en in Antwerpen. Zie het boek *De achterkant van de ster*. Israël noemt sommigen van hen ook systematisch verraders, dat is helemaal een gotspe. Binnen Israël is er een zeer ongezonde haat tegen orthodoxe joden aan het ontstaan. Zie daarvoor de publicaties van de organisatie Een Ander Joods Geluid. Waarom bestaat Israël dan nog, zou je haast zeggen? Zionisme leidt tot niks, sterker nog, tot rampen. Tot haat tussen volkeren en tussen godsdiensten.

7 De aanval op de eenheidsstaat Joegoslavië

Waarom moest Joegoslavië uiteenvallen? Hoe werd het spel met afscheidingsbewegingen gespeeld? Hoe werd deze opdeling er politiek doorheen gedramd? Hoe werd de publieke opinie gemanipuleerd? Waarom werd er in Nederland voor Kroatië en voor de fascisten van Tudjman gekozen? Waarom werd er in Nederland opeens voor Bosnië en voor 'moslims' gekozen? Hoe werden de dingen die 60 jaar recht waren geweest opeens krom gepraat, en de dingen die altijd krom waren geweest, recht gepraat? Waarom werd er opeens op geloof en etniciteit ingezet? Wat is er in Bosnië feitelijk gebeurd en wat heeft het opgelost? Wat is er in Srebrenica gebeurd? Had Karremans niet gewoon gelijk? Wat is er in hemelsnaam tussen 1991 en 2003 met deze met veel moeite opgebouwde eenheidsstaat gebeurd? Waarom heeft links Nederland – de PvdA, GroenLinks en de Volkskrant – dit opdelen kritiekloos laten gebeuren en bijna alle medialeugens van de afscheidingsbewegingen kritiekloos geloofd? Heeft het nationalisme links Nederland tot op het bot weten te verdelen?

Milosevic was geen socialist, laat staan een communist. Joegoslavië was geen socialistisch land. Waarom wilde Milosevic niet buigen voor de afscheidingsbewegingen van de Kroaten en de 'moslims'? De werkloosheid was gigantisch, alleen de toeristenindustrie liep redelijk in Joegoslavië. De kwestie was blijkbaar dat er nog een klein restantje aan sociale voorzieningen was – socialisme kun je het niet noemen – en dat sommigen in Duitsland en de Verenigde Staten blijkbaar grote bedoelingen met dit 'transitoland' hadden. De demonisering begon plotseling en was van een ongekende hevigheid en massiviteit.

Europa, Duitsland, Kohl, Genscher, Van den Broek (toentertijd

verantwoordelijk EU-commissaris) en niet op de laatste plaats de USA, hadden en hebben nooit enig recht gehad dat land in allerlei brokstukken op te delen. Zeker niet zoals zij dat deden met leugens en geweld.¹

Velen in de wereld beschouwen de Kroaten en de Bosnische moslims als fascistten. En dat zijn het ook. Hun leiders, Tudjman en Izetbegovic, deugden voor geen cent. Ze hebben onder Tito al met Duitsland en de Verenigde Staten samengespannen.

Hoe begon alles?

Bonn, Berlijn en Washington stonden achter het massale offensief van de Kroaten. De Kroaten en de 'Bosnische moslims' wilden zich afscheiden van Joegoslavië. De imperialistische mogendheden wilden – koste wat het kost – in die tijd Joegoslavië en andere Oost-Europese landen uit elkaar laten vallen in machteloze staatjes. Om daarna de minderheden – meest 'Serven' – dan te dwingen 'naar elders te verhuizen'.

De regimes van Kroatië en Bosnië die deze afscheidingsoorlogen aangingen bleken duidelijk fascistisch. De Nederlandse regering steunde hen 'klakkeloos'. De Centruumpartij (CP '86) stuurde er zelfs zijn leden naar toe om mee te vechten. Het kenmerk van de mensen die daar nu aan de macht zijn, is dat ze geen acht slaan op de ellende van de bevolking. Laat staan op de ellende van de minderheden in hun staatjes. In *De Twentsche Courant* (van 5 augustus 1995) betichtte de nieuwe Scandinavische VN-onderhandelaar Bildt de Kroaat Tudjman van oorlogsmisdaden. Terecht. Dit is echter een schamele – maar belangrijke – poging onpartijdig te lijken, anders zou de eenzijdigheid van de VN, de NAVO en de media wel erg opvallen. Dit soort geluiden over Tudjman en de moslims hoor je zelden en ze verstommen meestal voordat ze ruim bemeten in de internationale

massamedia terechtkomen. De discussie in de pers, bijvoorbeeld met betrekking tot de zogenaamde massaslachtingen in Srebrenica, tussen Karremans (commandant van Dutchbat toen Srebrenica werd ingenomen in 1995) en Voorhoeve (minister van Defensie van 1994 tot 1998), duiden op een complot tegen de waarheid over Bosnië en Kroatië.

De leugens over Joegoslavië zijn in al die jaren niet te tellen geweest. Er zat een duidelijk systeem in. Het is vanaf de eerste minuut dat deze aanvallen begonnen een aanval geweest op het oude Joegoslavië van Tito. De 'Bosnische moslims' spanden qua leugenachtigheid al die jaren werkelijk de kroon. Mient Jan Faber, Pax Christi (nu PAX), minister Pronk en de ex-voorzitter van de PvdA, Max van de Berg van de NOVIB, traptten er met open ogen in. Maar niet alleen zij. Het is haast misdadig zo naïef als de Nederlandse massamedia en met hen de politici van alle grote partijen en van GroenLinks zijn. Bij de Golfoorlog was er zegge en schrijve één parlementariër (Leonie Sipkes) die niet alle informatie slikte en die wel tegenwicht bood. Nu is er naast de NCPN en *Manifest* vrijwel niemand met een eigen geluid. Journalisten en redacties in binnen- en buitenland slikten toen en nu nog steeds alles van de 'Bosnische moslims', de Kroaten, het Pentagon (CIA) en persbureau Reuters. Niets werd en wordt nog maar gecheckt. Informatie uit Belgrado werd en wordt niet doorgegeven of niet serieus genomen. Onbevestigde berichten van vluchtelingen of moslim-zegslieden komen zonder meer groot in de krant. Aan hoor en wederhoor heeft men geen boodschap meer. Terugdenkend aan andere oorlogen en regime changes werd dat heel duidelijk.

De media hebben blijkbaar maar één doel voor ogen en dat is het doel van het imperialistisch-kapitalistische systeem: een nieuwe wereldorde gebaseerd op het kapitalistische systeem. Grenzen tellen niet meer. De Helsinki-akkoorden zijn vergeten. Men ziet alleen nog

maar begerig uit naar de 6 miljard consumenten die de wereld bevolken en die westerse producten kunnen kopen. De nationale markten van de 'veroverde' gebieden en hun productiesystemen moeten worden uitgeschakeld. Een andere conclusie kan haast niet meer getrokken worden. De nieuwe wereldorde duldt geen andersdenkenden of twijfelaars naast zich. Alternatieve nieuwsbronnen, zoals de communistische pers ten tijde van Vietnam (*De Waarheid*) worden node gemist. In Nederland is er naast *Manifest* nauwelijks nog een concurrent over om *de Volkskrant*, *De Telegraaf*, de NOS, VPRO en NOVA (televisieprogramma, voorganger van *Nieuwsuur*), laat staan DWDD en *Pauw* te corrigeren. *Trouw* en het verenigingsblad voor Nederlandse militairen, *OpLinie*, zijn soms nog het eerlijkst, ze lijken in ieder geval onafhankelijker.

Gelukkig zijn er meer onafhankelijke publicisten, zoals Milo Anstadt, die liet optekenen dat de misleiding over de Balkanoorlog nu al veel te lang duurt. Anstadt schrijft: 'De berichtgeving over de oorlog is zodanig gemanipuleerd dat in het Westen niet anders dan haat jegens de Serviërs kon ontstaan. Wanneer een deelrepubliek zonder formele procedure uit een federatie treedt en haar onafhankelijkheid uitroept, is het dan een wonder dat de onmiddellijk betrokkenen met wapengeweld hun vermeende aanspraken doen gelden, zouden wij niet hetzelfde doen?' Anstadt rekent ex-minister van Buitenlandse Zaken en Europees Commissaris voor buitenlandse betrekkingen Van den Broek tot de belangrijkste veroorzakers van deze oorlog. Is het niet uit 'dommigheid' of 'gebrek aan kennis', dan is het misschien onwillekeurig zijn 'katholieke discipline', zijn solidariteit met het rooms-katholieke Kroatië, die zijn opstelling bepaalt, aldus Anstadt.²

Het Bosnische regime overtrof iedereen in leugenachtigheid. *The New York Times* berichtte in 2004 na maandenlang onderzoek dat nota bene Franse VN-militairen hadden geconstateerd dat Bosnische

moslimsoldaten de sluipschutters waren geweest die herhaaldelijk en maandenlang geschoten hebben op hun eigen burgers in Sarajevo. En wel in een poging om met schokkende beelden de internationale steun te verkrijgen voor harder optreden tegen 'de Serven'. De onderzoekers hadden eindelijk – wat insiders al lang wisten – vastgesteld dat één of meer sluipschutters onder meer opereerden vanaf het dak van het voormalig parlement, een gebouw dat in handen was van het Bosnische moslimleger.

Moslimstrijders bleken aansprakelijk te zijn voor aanslagen op burgers die de afgelopen jaren de wereld deden schokken, zoals de geruchtmakende aanslagen op een rouwstoet op een kerkhof, op een wachtrij bij een bakker en op bezoekers van een markt in Sarajevo. Zelfs de foto's van dat zogenaamde concentratiekamp met een zogenaamd uitgemergelde moslim was misleidende propaganda. (Het waren geen uitgehongerde mensen en het was geen concentratiekamp; het prikkeldraad zat aan de verkeerde kant van de palen.) Goed ingelichte kringen zijn het over deze vijf *media events* (mediagebeurtenissen) inmiddels wel eens. Het was niet wat het was en wat je zag.

Deze gebeurtenissen – inclusief de beelden – worden in de media nog steeds om de haverklap aangehaald om te laten zien hoe slecht de Serven' zijn. Deze methoden zijn psychologisch beproefd, en duidelijk fascistisch. Bedoeld om de aandacht te trekken van de ook niet alles wetende en misleide West-Europese en Noord-Amerikaanse bevolking. Het meest in het oog springend is dat er nooit beelden van vernietigde gebouwen in Sarajevo of afgeslachte mensen in de pers verschijnen. Voorhoeve had bijvoorbeeld Dutchbat toch de opdracht kunnen geven om professionele foto's of video-opnamen te maken, al die maanden in Srebrenica? Waarom is er niet één foto van wat onze jongens daar hebben gezien? Er was bij Dutchbat blijkbaar zegge en schrijve één wegwerpcamera, nota bene van een

individuele soldaat. De lichtgelovigheid van *de Volkskrant*, Pronk en Mient Jan Faber kenden en kent werkelijk geen grenzen. Ze slikken alles, behalve de waarnemingen van 306 Nederlandse soldaten die ter plekke waren en andere ervaringen hebben dan de gangbare opvattingen over 'moslims' en 'Serven'. De vooringenomenheid van de uitsluitend humanistisch en pacifistisch denkende mensen en de mainstream media is beangstigend.

Bij de uiteindelijke erkenning van Kroatië, Slovenië en Bosnië beseftte bijna niemand in het Westen dat er in Kroatië circa 30 procent Serven woonden en in Bosnië naast Kroaten ook circa 30 procent Serven. In Sarajevo bijvoorbeeld woonden in 1991 157.526 Serven, 35.867 Kroaten en 259.085 moslims. Al die 'minderheden' zijn eenvoudig buitenspel gezet. Afscheiden kun je alleen op basis van vrijwilligheid of als 75, 85 of 95 procent van de bevolking echt voor is. Bij een fiftyfifty situatie (zoals in Bosnië) is afscheiden misdadig. Dan krijg je automatisch volksverhuizingen, en heb je dus een *etnische zuivering* op je geweten. De VN en de grote westerse mogendheden hebben 'iets' aan 'iemand' gegeven wat niet van hen was. Net zoals de Verenigde Naties in 1948 in Palestina gedaan hebben, met alle gevolgen van dien. Heel veel vluchtelingen bijvoorbeeld. Daarmee zijn westerse regeringen medeschuldig aan de gevolgen van deze planmatige regime changes, het bewust aten uiteenvallen van Joegoslavië, en dus aan etnische zuiveringen.

Nu we zeventig jaar lang leugens en bedrog in de Koude Oorlog hebben gezien. Nu we gezien hebben hoe de CIA de massa's zestig jaar heeft bedrogen en verkocht. Nu we getuige zijn geweest dat misleiding van de mensheid zeer veel invloed heeft gehad en het kapitalistische systeem heel veel geldelijk gewin heeft opgeleverd (meer dan de zwaarste atoombom zou kunnen), nu moeten we alert zijn op de gebeurtenissen en feiten. Nú kunnen we een

reële inschatting maken van de half begrepen gebeurtenissen en verschijnselen uit de Koude Oorlog. Toen we er middenin zaten, zagen we soms niet hoe de volksmisleiding werkte. Nu kunnen we met de – hun mond voorbijpratende – getuigen al veel beter zien hoe het mogelijk is geweest dat de communistische partijen zo op het verkeerde been zijn gezet. (Men maakte communisten zo zwart dat haast niemand – vooral middengroepen en intellectuelen niet – openlijk tegen onbewezen misinformatie durfde in te gaan.)

In grote groepen van de samenleving ontkent men domweg de mechanismen van misleiding en bedrog. Alleen in kleine kring en in boeken met persoonlijke ontboezemingen erkent men hoe de werkelijkheid van de massapsychologie en de communicatiekunde werkt en hoe ze worden aangewend voor de wereldhegemonie van het internationale grootkapitaal. Mensen die hier bewust of onbewust aan meedoen beginnen te lijken op mensen met een NSB-mentaliteit vanuit de oorlog waar de NSB de leus voerde: 'liever Mussert dan Moskou'. Die zullen zich later moeten verantwoorden. Er zijn al een paar goede analyses van de Koude Oorlog, maar veel te weinig. Ik noem het boek van A. en H. Toffler, *De nieuwe krijgselite*, dat van L. Martens, *Een andere kijk op Stalin* en *De Groote Klassenoorlog 1914-1918* van Jacques R. Pauwels. Ze geven een helder beeld van moderne oorlogsvoering: massabeïnvloeding, misinformatie, het verhullen van feiten en leugens, belangentegenstellingen, het bestrijden van communistische visies, het in dienst nemen van de nazi-elite en anticomunisten, de media als doorslaggevende factor bij oorlogen, de rol van inlichtingendiensten, het anticomunisme, het demoniseren (zwartmaken) van de vijand en 'ongebonden' landen, etc.

Communisten analyseren de feiten, kijken naar de belangen van de bevolking (de massa) en redeneren vanuit die belangen, die de

werkende bevolking (de 'working class') heeft. Communisten weten dat er in dit soort gevallen als de Golfoorlog en het vernietigen van het socialisme in Oost-Europa grote, principieel verschillende belangen – tussen die van de werkende mens en het 'kapitaal' – op het spel staan. Communisten geloven de burgerlijke pers niet zomaar. Zij gaan bij hun wereldbeschouwing en hun visie op de mens en de wereld, uit van de tegengestelde belangen van 'het kapitaal' en van de mensen die 'met arbeid hun brood moeten verdienen'.

De Kosovo-oorlog

Waarom geven in de media de meeste commentatoren Milosevic toch overal en alleen de schuld van? Waarom kijkt men niet naar wat Kohl, Genscher en Van den Broek hebben geflikt bij het forceren van de opdeling van Joegoslavië? Dat zijn de mannen die hadden moeten weten dat afscheiden van Kroatië en Slovenië de Balkan in vuur en vlam zou zetten. Ik heb al in 1993, op een alternatief Joegoslavië-tribunaal, in Amsterdam, bij het Instituut voor Social Studies, de hieruit voortkomende etnische zuiveringen voorspeld. Het Servisch nationalisme bestond toen feitelijk nog niet. Er bestond toen alleen het Joegoslavisch nationalisme.³

Oorlogsmisdadigers zullen we dan ook in het Westen moeten zoeken. Zijn Clinton, Blair en Kok niet ook oorlogsmisdadigers volgens het Neurenberg-tribunaal? Ze vallen de zwakste aan en lopen mee met de sterkste, ze liegen de massa voor. Ze hadden allemaal beter moeten weten. Waarom gaan de mainstream media systematisch níét in op de kwalijke kant van afscheidingsbewegingen? Waarom steunen veel mensen en media wel afscheidingsbewegingen en bijna nooit bevrijdingsbewegingen? Allemaal vragen waarop de doorsnee Nederlandse journalistieke producten niet ingaan. Ze laten de bevolking lelijk in de steek.

De verdedigers van de NAVO-bombardementen en de criticasters van de oorlog van de Joegoslavische regering tegen de UCK noemen de strijd tegen de UCK etnische zuiveringen. Ze moeten toch eens bedenken dat de eerste echte etnische zuiveringen (van na de tweede wereldoorlog) de gebeurtenissen in 1948 waren: het verdrijven van honderdduizenden Arabieren uit Palestina. De verdreven Kosovo-bewoners zullen ooit wel weer terugkeren, daar ben ik van overtuigd. De Palestijnen echter zitten – zeventig jaar na dato – nog steeds in hun vluchtelingenkampen. Het wordt de Palestijnen door dezelfde mensen, die nu Joegoslavië aan het platgooien zijn, onmogelijk gemaakt ooit nog terug te keren naar hun land. Dat NAVO-aanhangers de bombardementen goedkeuren en dat ze de Joegoslaven en de Serviërs het recht ontzeggen om tegen (gewelddadige) afscheidingsbewegingen op te treden, is voor mij alleszeggend. Het meten met twee maten en het zwart maken wat wit is (en wat wit is zwart), maakt dat deze oorlog maar voortkankert. Jarenlang was het niet anders dan moord, doodslag en verkrachtingen. Alleen maar omdat de NAVO-klik zich niets gelegen liet liggen aan de Helsinki-akkoorden (waarin staat dat grenzen onaantastbaar zijn), aan mensenrechten, aan het volkenrecht en aan de meest elementaire manieren van discussievoeren. Ik zeg hierbij: laat ze eerst eens kijken naar de balk voor hun eigen ogen en dan pas naar de splinter in het oog van een ander.

We zijn stilaan politiek gezien al een keer of drie, vier bij 1939 gekomen, toen Hitler het bij de burgers van Duitsland voor elkaar kreeg dat de meesten de inval in Polen normaal vonden en dat het radiopubliek in Duitsland echt dacht dat de Polen als eersten op de Duitsers waren beginnen te schieten; en de aanval van Hitler op Polen dus rechtvaardig was. Zes jaar later doorzagen de meeste Duitsers dit pas.

Volgens de Helsinki-akkoorden en het internationale volkenrecht hebben de Joegoslaven volledig gelijk dat zij hun land niet laten opdelen. Elke andere Joegoslavische leider zou hetzelfde hebben gedaan, zei Raymond Detrez (Parijs/Gent, april 1999). De Helsinki-akkoorden zijn in 1975 door 35 landen ondertekend. Hierbij verplichtten deze landen zich de internationale grenzen, inclusief alle binnengrenzen in Europa, maar feitelijk alle grenzen in de hele wereld, te erkennen en te respecteren. De bedoeling was het nationalisme van de vorige eeuw definitief te vergeten en voortaan in andere termen te denken.⁴ Dit akkoord heeft de Sovjet-Unie altijd gerespecteerd, ondanks dat er een preambule bij was die over mensenrechten ging. Dat onderwerp lag in de Koude Oorlog zoals bekend nogal moeilijk, daar zijn de Sovjet-Unie en China dan ook twintig jaar lang mee getreiterd. In het geval van China gaat het zelfs tot op de dag van vandaag door. Nu het eropaan komt kent het Westen de inhoud van de Helsinki-akkoorden niet meer. Het is als topic volledig uit de media verdwenen. Dat was op het hoogtepunt van de Koude Oorlog en bij de dreigende komst van de neutronenbom, de Pershing II-raketten en de kruisraketten wel anders. Toen werd het communisme via deze methode op leven en dood bestreden. (Voornamelijk via de preambule over mensenrechten.)

Een andere kern van het onbegrip aangaande de gebeurtenissen in Joegoslavië bij de westerse media begint bij een onbegrijpelijk verkeerde benadering van het verschijnsel afscheidingsbeweging. Afscheidingsbewegingen zijn en worden – naar mijn mening – in de Koude Oorlog meestal bewust opgerakeld en gesteund om communisten in het Westen, onafhankelijke landen, eenheidsstaten en socialistische landen in de wielen te kunnen rijden.

Hoe moeten wij het nationalistische denken van Milosevic beoordelen? Hij beschermt zijn land tegen het uiteenvallen ervan.

Milosevic wilde de erfenis van Tito handhaven, maar de NAVO wilde zijn land (en de Sovjet-Unie) juist uiteenrukken. Moesten linkse mensen Milosevic steunen? En zo ja, hoe? Hij was geen socialist, laat staan communist. Joegoslavië was ook geen socialistisch land meer.⁵ Maar hoe moeten we nu omgaan met het nationalisme van Milosevic? De PvdA en GroenLinks steunen wel het nationalisme van de Kroaten maar verwerpen plotseling het Joegoslavisch nationalisme (het bijeenhouden van Joegoslavië). In hun redenering zit iets volledig krom. Graag zet ik daar twee voorbeelden tegenover: het Palestijnse nationalisme en het Vietnamese nationalisme. De Palestijnse bevrijdingsbeweging had (en heeft nog steeds) het volste recht om Israël te bevrijden van de zionistische kolonisatie en daar binnen en buiten Israël voor te strijden. Dan het nationalisme van Ho Chi Minh. Hebben wij niet altijd achter de Vietnamezen gestaan? De Vietnamezen hadden het recht Vietnam te bevrijden van de onderdrukking van het imperialisme. Zijn al mijn 'linkse vrienden' van de PvdA, GroenLinks en de SP deze principes dan vergeten?

Vrijwel niemand maakte een analyse van de werkelijke beweegredenen van de USA en Duitsland aangaande Joegoslavië. Alleen de communisten en andere door de wol geverfde overlevenden van de Koude Oorlog, zoals de meeste Grieken. Net zoals in elke oorlog zijn er aan de kant van de Serviërs ook altijd figuren die iets te vereffenen hebben, dat mag ik niet ontkennen. Maar Srebrenica was een roversnest. De NAVO wist dat. De Bosnische moslims maakten daar misbruik van. Oorlog is dan ook het ergste wat er is, en oorlogen dienen met alle mogelijke middelen voorkomen te worden. Oorlog brengt per definitie het laagste in de mens boven.

Het proces van militaire bemoeienis en inmenging in andermans aangelegenheden is al jaren gaande. Ook in het zuiden van de voormalige Sovjet-Unie. Ik neem niet aan dat de op de USA

georiënteerde partijen op korte termijn van hun dwaling terugkomen. Toch zal dat moeten. De drie grote linkse partijen denken inmiddels bijna net zoals de VVD en het CDA, namelijk imperialistisch: cultureel, economisch en militair. Hebben de 'linkse' partijen wel door wat dat betekent voor de armere volkeren en de armere landen? Die worden opgehitst en zijn slachtoffer. Al die jaren heeft Milosevic overal de schuld van gekregen. Maar is Milosevic de schurk? Neen, dat zijn eerder de NAVO en de Verenigde Staten, zij hebben vanaf het begin van deze verwoestende oorlog systematisch de verkeerde partijen gesteund en met de waarheid over de Servische inbreng lopen sjoemelen.

Als groepen zoals de UCK (en voor die tijd de Bosnische moslims) de wapens oppakken om zich af te scheiden van het land van Tito, dan lopen ze het risico om zelf, als groep, met vrienden en/of familieleden, in de pan te worden gehakt. Immers, ze zijn dan zélf begonnen met tegen hun land vechten. En de volkswijsheid zegt: wie het zwaard oppakt wordt erdoor omgebracht'.

Progressieve mensen – en ook progressieve kranten – horen dus alléén bevrijdingsbewegingen en géén afscheidingsbewegingen te steunen. Linkse mensen horen bewegingen te steunen die een geheel land willen bevrijden van een (imperialistische) onderdrukker, dus bevrijdingsbewegingen zoals de Vietnamese bevrijdingsbeweging, de Indonesische bevrijdingsbeweging van Soekarno, de MPLA in Angola, het ANC in Zuid-Afrika, de PLO in Israël, de bevrijdingsbeweging van Kabila in Congo, etc. (Eigenlijk ook de FARC in Colombia.) Rechtse mensen doen het in de regel andersom. Die denken en doen – vaak zonder erbij na te denken – imperialistisch. Die steunden en steunen afscheidingsbewegingen. Rechtse clubs, en anderen in Nederland, steunden de afgelopen tachtig jaar elke afscheidingsbeweging die ze maar konden vinden, als het maar gericht was tegen socialistische

landen of socialistische bewegingen. Met het bekende (en gewenste) resultaat: instabiliteit in de gehele wereld tot op de dag van vandaag.

Beseffen de Nederlanders eigenlijk wel wie ze steeds maar steunen, wie ze daarmee laten vallen en in wiens belang dat is? Ik vraag me dat aangaande Joegoslavië al vele jaren af. Klopt de informatie die we dagelijks kregen en nog steeds krijgen van o.a. het NIOD over Bosnië en Kosovo wel? Is die informatie wel dubbel of driedubbel gecheckt? Hebben die 2000 waarnemers in Kosovo, die er toentertijd waren, dan niet gezien dat de UCK zich binnen vier weken, gedurende hun waarnemersperiode, overal in heel Kosovo illegaal, achter de rug van de Serviërs om, nog beter bewapend heeft? Logisch toch dat je dan, zoals Milosevic, geen vertrouwen meer hebt in de internationale gemeenschap.

Iedere oprechte observant weet dat als afscheidingsbewegingen hun gang kunnen gaan of zelfs gesteund worden, dat het betreffende leefgebied dan zal ontploffen. De tegenpartij kan daarna gemakkelijk beticht worden van nationalistische retoriek en geweld. Iemand die begint met nationalisme en zijn 'eigen volk eerst' stelt, weet dat de bedreigde minderheid vervolgens ook de neiging zal vertonen in termen van 'eigen volk' te gaan denken. Een haast logische reactie in de politiek, nietwaar? Elke politicoloog kan dat beamen. De 'aangevallen' partij moet dan wel, om te overleven, het opgedrongen nationalisme met nationalisme beantwoorden. De NAVO, de UCK, de moslims, de Kroaten en anderen beschuldigen Milosevic al vanaf 1990 van nationalisme. Men vergeet erbij te zeggen dat het nationalisme hem door de Kosovo-Albanezers opgedrongen is. Terwijl nota bene Tudjman en Izetbegovic de échte nationalistes, de échte oorlogshitsers, zijn.

Het doel heiligde in de Koude Oorlog alle middelen. Is de Koude Oorlog eigenlijk wel over? Tegen de Serven en Milosevic was blijkbaar nog steeds alles geoorloofd. Tegen de voormalige Sovjet-Unie ook.

Kosovo was van oudsher onderdeel van Joegoslavië. Mag een buitenstaander zich daar dan wel mee bemoeien? Aan iemands grenzen morrelen is een vorm van imperialisme. Het is inmenging in andermans aangelegenheden. Joegoslavië was gewoon een autonome staat, met Milosevic als democratisch gekozen leider. Alleen als de totale bevolking – de Serven en de Kosovaren samen – dat in overgrote meerderheid willen, kan Kosovo van Joegoslavië afgescheiden worden. Als 70 tot 80 procent van alle betrokken bevolkingsgroepen het wil, mag je afscheiden. Eerder niet. Dat is een vreedzame weg, de enige democratische. Dat percentage van 70 tot 80 procent werd in Joegoslavië duidelijk nooit gehaald.

Waar zijn het verstand en het politieke inzicht van de linkse partijen en van sommige vredesactivisten gebleven?

Bosnië

Het imperialisme laat elke gebruikte bevolkingsgroep en dissident na gebruik in de steek. Dat heeft dit systeem altijd zo gedaan. Dat zal het blijven doen. We weten het uit ervaring, kijk maar naar de Molukkers, de Zuid-Vietnamese bootvluchtelingen, de Koerden, de Bosnische moslims, de Russen, etc. Na gebruik worden ze aan hun lot overgelaten.

In Bosnië hebben de Bosnische moslims samen met de moedjahedien en Al Qaida gestreden. Dat is recent uitgekomen en bewezen, onder meer door Jürgen Elsasser.⁶ De komst van de moedjahedien in Bosnië en de rol van de CIA (en andere inlichtingendiensten) wordt uitvoerig door Elsasser beschreven in zijn recent verschenen

boek *Wie der Dschihad nach Europa kam. Gotteskrieger und Geheimdienste auf dem Balkan*. Hij behandelt de ontwikkelingen in en rond Bosnië-Herzegovina tijdens en na het uiteenvallen van Joegoslavië.

Volgens Elsasser werd op de Balkan, met name in Bosnië en Kosovo, het oude bondgenootschap tussen de CIA en de moedjahedien nieuw leven ingeblazen. Buitenlandse strijders (Soedanese, Libische, Egyptische, Filipijnse, maar ook Britse), financieel gesteund door allerlei Saoedische, Soedanese, Iraanse en andere fondsen, materieel gesteund door de USA (en soms door Duitsland), werden met open armen onthaald door moslimfundamentalistische leiders, zoals Izetbegovic. Ze speelden een doorslaggevende rol bij de burgeroorlogen in Bosnië, Macedonië en Kosovo (met de daar blijkbaar bij behorende onthoofdingen).

De Verenigde Staten onder Clinton braken het VN-wapenembargo op Bosnië door nachtelijke wapenvluchten.

Hun eigengereide unilaterale Balkanpolitiek was desastreus voor de vrede in Bosnië, maar wel profijtelijk voor een private onderneming van Amerikaanse oud-generaals: de MIPRI (Military Professional Resources Inc.).

Ook onder Clinton bleek de eigen inlichtingendienst CIA overigens niet direct bereid om de door de politiek uitgezette beleidslijn ten aanzien van één staat te volgen.

De gedachte achter deze politiek van Clinton was dat het 'succes' van islamitische strijders in de strijd tegen de Sovjet-Unie in Afghanistan in Europa gewoon herhaald kon worden.

Analoog aan de 'wapenpijplijn' naar Afghanistan ontstond een soortgelijke 'pijplijn' naar Kroatië en Bosnië, opgezet door het Pentagon. Er arriveerden echter niet alleen wapens uit Turkije en

Iran, maar ook veel geld (onder andere uit Saoedi-Arabië, Brunei en Maleisië) en grote aantallen moedjahedienstrijders.

Rapporten van waarnemers over wapendroppings en het 's nachts landen van transportvliegtuigen op vliegvelden in Bosnië kregen weinig aandacht in de media. Hetzelfde lot ondergingen de berichten dat straaljagers soms deze vluchten begeleidden, en er dus sprake moet zijn geweest van staatssteun bij het breken van een wapenembargo. Het hoofdstuk 'Bosnia-Gate' in het NIOD-rapport dat de rol van de regering Clinton bij het bewapenen van de fundamentalisten behandelt, is grotendeels gebaseerd op het NIOD-deelonderzoek van Cees Wiebes naar de rol van inlichtingendiensten (zie www.srebrenica.nl) en geeft een inkijkje in wat er toen al bekend was over dergelijke vluchten.

Na de gevechten op de Balkan verdween een aantal van de moedjahedien naar andere gebieden, zoals naar Tsjetsjenië en later naar Libië en Syrië. Een groot deel vestigde zich in Bosnië en verkreeg daar snel (en slinks?) de Bosnische nationaliteit.³

Enkele anderen vertrokken naar veiliger havens, onder andere naar Roubaix, Wenen en Hamburg. Onder deze laatsten bevonden zich diegenen die de aanslagen van 11 september 2001 in de USA voorbereidden of pleegden.

De aanslagen op de Amerikaanse ambassades in Oost-Afrika (7 augustus 1998) blijken een reactie te zijn op de arrestaties en uitlevering aan Egypte van de in Albanië wonende moedjahedien.

Verder blijken er duidelijke relaties te zijn tussen de bomaanslagen op de ondergrondse in Londen van juli 2005 en moslim-extremistische oud-Bosniëstrijders. In algemene lijnen zien velen nu wel hoe

de opbouw van het moslim-extremisme (en het terrorisme in de Europese hoofdsteden) is gegaan: van Afghanistan sprong het over naar Joegoslavië en vandaar via IS en ISIL naar ISIS in Irak, Libië en Syrië. En vanuit die brandhaarden ook naar Europa. Maar over het waarom en het hoe wordt in de Nederlandse media weinig tot niks goed geduid en/of uitgelegd. Hoe het komt dat het moslim-extremisme voornamelijk van soennieten afkomstig is, en Iran en Hezbollah nu Syrië steunen, is voor de bevolking extra onoverzichtelijk. Maar dat is het voor een 'goed verstaander' niet.

Als je dit alles goed tot je laat doordringen, wordt duidelijk hoe de zaakjes van de 15-jarige oorlogen in Joegoslavië en de rol van de 'Bosnische en Kosovaarse moslims' stinken. De media hebben ons op allerlei manieren voorgelogen over de afscheidingsbewegingen. En vooral de rol van het moslim-extremisme. De 'Bosnische moslims' waren op alle mogelijke manieren gebruikt en ingehuurd om Joegoslavië uiteen te laten vallen. Het grofste geweld en de vuilste leugens, onder meer over de bedoelingen van Milosevic, werden ingezet. Het Pentagon was de moeder van al deze valse berichten. In Nederland stond vooral *de Volkskrant*, maar bijna alle andere media ook, klaar om deze valse informatie zo snel mogelijk aan het publiek door te geven. (Een uitzondering was Pamela Hemelrijk in het AD.) Het gevolg is complete verwarring geweest, juist in het linkse kamp. Een verwarring die met de oorlog in Libië en Syrië nog groter is geworden. GroenLinks steunt nog steeds de verkeerden in de wereld en met de totaal verkeerde argumenten. Harry van Bommel (tot voor kort buitenlandwoordvoerder van de SP) is nog steeds gek op afscheidingsbewegingen *all over the world*. Veel linkse partijen in Nederland hebben niet door dat ze speelbal zijn van de vuilste medialeugens over eenheidsstaten. Ook in de zaak Srebrenica – en waarom daar een volksgericht plaats vond – speelt dat tot op heden door.

Srebrenica

Thom Karremans, commandant van Dutchbat, heeft enige tijd geleden een zeer overtuigend ooggetuigenverslag geschreven, *Srebrenica, who cares?*⁷ Vrij vertaald: wie heeft zich eigenlijk om ons bekommerd? Dat hij gelijk heeft bleek uit het NIOD-rapport en diverse media, onder meer op 8 april 2002 in het NOS 8-uurjournaal. Daar werd gezegd:

'Het grootste deel van het Bosnische moslimleger was gemengd met de (mannelijke) bevolking van Srebrenica.'

Op 10 april 2002 zegt Philip Freriks in het 8-uurjournaal:

'Tienduizenden vochten zich gewapend naar buiten, niet meer dan de helft kwam goed aan.'

Op 10 april 2002 wordt op Radio 1 gezegd:

'Lubbers en Van den Broek hadden de verkeerde intentie en het verkeerde concept voor ogen.'

Op RTL4 vertelde soldaat Harry bij het tv-programma *Barend en Van Dorp* rond die tijd:

'Er waren maar 700 mannen in de compound.'

Jarenlang heeft Karremans gezweigen over de waarheid zoals hij die om zich heen zag en aan den lijve ondervond als verantwoordelijke te velde. Ondanks aanvallen op zijn persoon, van onder meer media als *de Volkskrant*, heeft hij gemeend te moeten zwijgen. Volgens de media en de Bosnische moslims was zijn optreden 'anti-moslim' en heeft hij twee 'foute' uitspraken gedaan. Kortom: hij was 'dus partijdig'. Men heeft in de media zelfs geprobeerd Karremans als 'niet-geschikt' te portretteren en recent heeft *Vrij Nederland* hem nog als een ijdeltuit laten neerzetten, vooral omdat hij 'een boek heeft geschreven'.

De Verenigde Naties, met name de USA en Frankrijk, hebben rond juli 1996 op hoog niveau een deal gesloten: om delen in het westen met de Serven te ruilen voor delen in het oosten. Ze zijn vergeten (hoewel dat waarschijnlijk is) dat aan Kok en Voorhoeve mede te delen. Men ontkent het allemaal, omdat men zich schaamt dat men niet van de Serven of de Bosnische Serviërs kon winnen. Daarom willen Kok en anderen nu geen parlementaire enquête, want dan moeten ze met de billen bloot, dan moeten ze toegeven dat ze dat al wisten. Het staat goed gedocumenteerd in het boek van Karremans.

Verder staat in het boek van Karremans zwart op wit dat de moslimstrijders in de *safe-area's* bewapend waren en jarenlang uitvallen naar de Serven deden. Dat is dus schending van de akkoorden en derhalve een dom soort 'terrorisme'. Ik verwijt de politiek dat men daar geen stelling en geen actie tegen nam.

Iedereen met een beetje verstand van oorlog voeren weet dat als je in *safe-area's* gewapend uitbreekt – als groep van gewapende moslimstrijders – en zonder dat je de Nederlanders op de hoogte brengt – dat je dan als 'moslimstrijder' en als 'vijand' wordt aangemerkt en doodgeschoten kunt worden. Je kunt op een mijn lopen, en als je je niet overgeeft geef je de Serven het morele argument en het oorlogsrecht om je als lid van de 'aanvallende groep' eventueel dood te schieten. In feite toch een logische zaak. Dát is oorlog, en daarom dient oorlog koste wat het kost te worden voorkomen. Voor Nederland niet, Nederland stuurt op volstrekt lichtzinnige wijze Nederlandse jongens en meisjes en Nederlandse F16's het bos in.

De Nederlandse politiek in het buitenland kenmerkt zich door economisch en cultureel imperialisme. Dat is in alles te merken, maar de gemiddelde Nederlander heeft het – althans, op het eerste gezicht – niet door. Dat komt door de rol van de media. Joegoslavië probeerde

men op te delen voordat het met al zijn rijkdom een economische bedreiging voor het Westen kon worden, net zoals de Amerikanen met hun stroman Jeltsin de Sovjet-Unie hebben opgedeeld. Puur imperialisme, met als verborgen doel alle bronnen inpikken. Dat gebeurde in Irak ook.⁸ Nota bene 'linkse' presidenten als Clinton en Blair deden er gewoon aan mee. Veel Nederlanders denken dus in goed gezelschap te zijn. Want beide mannen doen het relatief redelijk, binnenlands. Hoewel? Maar van imperialisme (het hoogste stadium van het kapitalisme) snappen dergelijke leiders blijkbaar niks. De gemiddelde Nederlander ook niet. De media worden door gelikte persbureaus aangestuurd, hoofdredacties worden onder druk gezet. Er zijn geheime verdragen met de Verenigde Staten waarin staat dat Nederland gelikt nieuws op moet nemen. Dan krijg je dat. Daarom trappen er steeds zoveel mensen in.

Ik denk dat er in Nederland maar een paar groepen zijn die weten hoe erg oorlog is, in die zin dat ze nooit lichtzinnig aan een oorlog zullen deelnemen of zomaar militairen ergens naartoe sturen. Of manschappen zullen offeren. Het overgrote deel van de Tweede Kamerleden duidelijk niet. Communisten schamen zich dan ook al jaren voor hun linkse broeders in de Tweede Kamer in Den Haag. Communisten hoef je niet te vertellen wat oorlog en verzet is, zij weten er uit ervaring alles van. En wat de waarheid is bij oorlogen hoeft men communisten ook niet uit te leggen. Hoe burgers onder leugens en misinformatie moeten lijden ook niet. Ook over provocaties, insinuaties en aanhoudende medialeugens hoef je communisten die de Koude Oorlog hebben meegemaakt, niets te vertellen. Goebbels zou zich niet schamen als hij zag hoe de moslims, Genscher, Kohl, Van den Broek en de USA de massa in het Westen met 'Golf van Tonkin-achtige incidenten' de opdeling van Joegoslavië van rond 1991-1993 tot op heden hebben gemanipuleerd.

Het niveau waarop de sociaaldemocratie in Nederland de politieke toestand in de huidige wereld analyseert is bedroevend. Sociaaldemocraten en andere zich links of soms nog steeds socialist noemende groepen en personen zoals Ter Beek, Kok, Pronk (allen van de PvdA) en Rosenmöller (van GroenLinks) hadden blijkbaar geen flauw idee wie of wat ze eigenlijk met hun meningen en standpunten steunen. En welke krankzinnige opdracht ze in dit geval Dutchbat hebben laten uitvoeren. Immers: de moslims en de Kroaten, inclusief bepaalde Duitse en Amerikaanse krachten hebben Joegoslavië in brand gezet. De Tweede Kamer is in de mallemolen van verkeerde argumenten verzeild geraakt. Kohl, Genscher en Van den Broek hebben de genocide op hun geweten, zij wisten dat het steunen van afscheidingsbewegingen altijd tot gevolg heeft dat er eindeloze oorlogen ontstaan. Er blijft altijd weer een minderheid over die zich gepasseerd voelt en haar rechten probeert te halen. Afscheiden is zinloos: nationalisme leidt altijd tot nationalisme bij de andere partij, en is dus uitzichtloos. Het denken over oorlog en het steunen van allerlei willekeurige afscheidingsbewegingen, is van dezelfde politieke lichtzinnigheid als die waarmee de PvdA rond 1948 Nederlandse jongens naar Indonesië stuurde, en de Molukkers uitbuitte en een eigen staat beloofde.

Het heeft allemaal te maken met een zeventigjarige traditie van sociaaldemocraten, christendemocraten en liberalen in het verkeerd inschatten van de op zich goede bedoelingen van het communisme (en van andere mensen zoals Soekarno, resp. Milosevic die een eenheidsstaat willen opzetten of wilde handhaven).

Nederland kenmerkt zich momenteel door een soort onbewust cultureel imperialisme. Dat werd vooral zichtbaar in de Golfoorlog en later in de agressie-oorlog tegen Irak. Het Westen wil voormalige socialistische staten of landen met onafhankelijke leiders, koste wat

het kost, niet als concurrent naast zich hebben. Die landen mogen alleen maar afzetmarkt van westerse producten zijn.

In dat klimaat stuurt Nederland Nederlandse jongens zonder rugdekking het bos in. De VN heeft rond juli 1996 op hoog niveau een deal gesloten – om delen in het westen met de Serven te ruilen voor delen in het oosten – en dat ‘vergeten’ aan Nederland en/of aan Karremans mede te delen. Men ontkent dat nu, omdat men zich schaamt dat men het politiek niet van de Serven of de Bosnische Serviërs kon winnen. Men weet ook al lang, en Karremans vertelde het de politiek keer op keer, dat de Bosnische moslims onder dekking van Dutchbat jarenlang vanuit Srebrenica de Serven hebben geterroriseerd. Srebrenica was – zoals gezegd – gewoon een roversnest. Nederland doet anno 2017 nog steeds of haar neus bloedt, juist op het punt dat de mannen allemaal gewapend, massaal elke nacht uitbraken. Juist die gewapende uitvallen vanuit Srebrenica hebben alles op tilt gezet en tot een volksgericht geleid. In een *safe haven* horen nu eenmaal geen uitvallen te worden gepleegd. Zo was het ook niet afgesproken met de wereldgemeenschap. Door dat door de vingers te zien is het drama Srebrenica ontstaan. Daarom willen de grote politieke partijen nu geen parlementaire enquête, want dan moeten ze met de billen bloot, want wat de Bosnische moslims ’s nachts flikten wisten ze in Nederland al lang. De Bosnische moslims hadden zich allemaal aan Mladic (d.w.z. het Joegoslavische leger) moeten overgeven, dan was er wellicht niet één van hen vermoord of omgekomen.

Enschede, eerste versie 1999-2003, laatste versie 2017.

Noten

1. Zie Cees J. Hamelink, *Regeert de leugen? Mediaplichtigheid aan leugen en bedrog*. Amsterdam: Boom 2004.
2. Zie Milo Anstadt, *Scheuren in de heksenketel*. Amsterdam: Contact 1993.
3. Zie eerdere artikelen van Rik Min, 1995-1999, over de beginfase van de Joegoslavië-oorlogen, www.rikmin.nl.
4. Zie eerdere artikelen van Rik Min, 1995-2003, over het in de Koude Oorlog misbruiken van nationalisme. Zoals het Kroatische, het Koerdische, het Tsjetsjeense, het joodse, het 'Bosnisch-moslimse', het Albanese van de UCK, en uiteindelijk ook – rond 1995 – het Servische nationalisme van Kostinica, om het tegen Milosevic te kunnen gebruiken (www.rikmin.nl).
5. Het is communisten eigenlijk nooit gelukt in Joegoslavië een goede socialistische maatschappij ingevoerd te krijgen. Dat heeft rond 1946 onder meer te maken gehad met een fundamenteel verschil van mening tussen Stalin en Tito. Tito heeft van de Verenigde Staten, om Stalin een voet dwars te kunnen zetten, miljarden dollars ontvangen. Die miljarden dollars bleken uiteindelijk ordinair bloedgeld te zijn. Tito bleef volharden, dat was een enorme fout. Joegoslavië was tientallen jaren het enige 'socialistische' land met een enorme werkloosheid. Andere communistische partijen namen dat de Joegoslavische communisten erg kwalijk. Het Joegoslavische model was geen socialisme, vond men. Werkloosheid was immers niet nodig geweest.
6. Zie Jürgen Elsasser, *Wie der Dschihad nach Europa kam*. Wenen: Buch Verlag 2014.
7. Zie Thom Karremans, *Srebrenica Who Cares?* Nieuwegein: Arkosports Media 1998.

8. Het opdelen van Irak in drie stukken is heel bewust uitgedokterd en uitgelokt. In het zuiden werden de Sjiïeten losgerukt van Saddam (met absurde no-fly-zones) en in het noorden kregen de Koerden van de Verenigde Staten alle kansen om Irak instabiel te maken. De Koerden vernietigden en passant – via loyaliteitsproblemen – ook de Turkse linkse beweging zeer grondig, inclusief de communistische beweging. De vraag blijft of afscheidingsbewegingen eigenlijk wel het recht hebben de beginselen en de ideeën van het marxisme-leninisme te voeren.

8 De vroege aanvallen op de Sovjet-Unie

In dit hoofdstuk kijken we terug op de gebeurtenissen in Boedapest (1956) en Praag (1967). Als we met de kennis van vandaag een analyse maken van die gebeurtenissen en het krachtenveld waarin die zich voltrokken, dan zien we dat ook toen al het Pentagon eropuit was de communisten in een val te laten lopen. Men wilde iets uit te lokken om ze daarna te kunnen demoniseren. Ook toen was er al een opgefokt krachtenveld voor het uit de tent lokken van communisten, vergelijkbaar met het uit de tent lokken van de grondtroepen van de Sovjet-Unie in 1979 in Afghanistan. Het doel van het uitlokken was de woede van het Sovjetleger zo groot te maken dat dat een zo gewelddadig mogelijke tegenreactie zou volgen. Daarom ging het de terroristen vaak om het afsnijden van de kelen van Sovjetsoldaten. Dat hitste ze het meest op. Vervolgens kon men de communisten in de pers heel gemakkelijk als barbaren neerzetten, terwijl de echte barbaren anoniem bleven.

Alle opzienbarende gebeurtenissen in de wereld waar linkse regeringen vielen of bevrijdingsbewegingen verloren sinds 1946, hebben een uitlokkingscomponent: het Tonkin-incident, Soeharto in 1964, Saddam die Koeweit werd binnengelokt, et cetera. De geschiedenis van de Verenigde Staten vanaf 1946 zit er vol mee.

Hongarije 1956 en Praag 1967/1968 opnieuw geanalyseerd

Wat gebeurde er in 1956 feitelijk in Hongarije en in Boedapest? Er was rond 1956 in Boedapest een progressieve regering, die vastberaden was het kapitalisme niet weer in te voeren. Hongarije had daarbij een voor die dagen volstrekt normaal vriendschapsverdrag –

van wederzijdse steun – met de Sovjet-Unie. Dat verdrag was democratisch tot stand gekomen en dus wettelijk. West-Europese landen hadden die vriendschapsverdragen ook, maar dan met de Amerikanen. Sterker nog, de Amerikanen hadden de West-Europese landen volkomen in hun macht en letterlijk *overruled* met hun overal opgeslagen atoomwapens. In deze context werd via burgerlijke en militaire radiozenders, Stichting Oostpriesterhulp, *Reader's Digest* en het familieweekblad *Katholieke Illustratie* – om maar wat te noemen – de bevolking aangepretdat socialisme niets was en dat kapitalisme zo'n beetje het beste was dat je kon krijgen. Middengroepen in de grote steden in Hongarije waren daar best van onder de indruk en sommige arbeiderskinderen en -vrouwen ook.

In Tsjecho-Slowakije was tien jaar later ook zo'n situatie gecreëerd. Wat gebeurde er in 1968 feitelijk in Praag? Door de wapenwedloop was er vaak geen geld om luxe goederen te produceren, dat gaf problemen bij de bevolking. De bevolking morde. Vooral de middenklasse kon op een gegeven moment geen solidariteit en loyaliteit meer opbrengen. Dat was natuurlijk precies waar het Pentagon op uit was. Daarbij moest veel van het zuur verdiende geld – door de spanningen die door het Westen in het kader van een wapenwedloop werden opgeroepen – ook nog eens naar het leger toe. Dat maakte dat het besteedbaar inkomen van de bevolking laag was.

Niet alleen in Hongarije en Tsjecho-Slowakije waren er vanbuiten ingebrachte spanningen. In de rest van de wereld ging Amerika in deze periode ook gewoon zijn gang met het stilletjes of minder stilletjes elimineren van progressieve leiders en progressieve bewegingen: Perzië, Korea, Indonesië, Congo...

Perzië 1953

Perzië, het Iran van nu, was rond 1953 een redelijk normaal land met een redelijk democratisch bewind. Bij de parlementsverkiezingen in 1943-1944 kreeg de communistische partij, de Tudeh-partij twintig procent van alle stemmen. Zij was daarmee de grootste partij in Perzië. Perzië maakte van 1943 tot 1953 een gestage democratische ontwikkeling door. In 1953 werd 'de invloed van de Sovjet-Unie' in de ogen van de USA te groot, en werd de democratisch gekozen regering van Mossadeq uiteindelijk door intriges en rechtstreekse bemoeienis van de USA afgezet. Op zijn plaats 'benoemden' de USA en de CIA de autoritaire sjah Reza Pahlavi. Zijn geheime dienst, de Savak, was de meest fascistische club die ooit in het Midden-Oosten heeft geopereerd. Perzië is een van de vele voorbeelden van de manier waarop de Amerikanen hele regio's voor tientallen jaren politiek volledig verzieken door gezonde ontwikkelingen, emancipatiebewegingen en bevrijdingsbewegingen in de kiem te smoren en 'bevriende dictators' aan de macht helpen.

Wat gebeurde er namelijk daarna? De opstand van de bevolking in 1979, geleid door de toen volledig onbekende ayatollah Khomeini, die dat in volle harmonie deed met onder andere de communistische Tudeh-partij, leidde tot de val van de sjah van Perzië, Reza Pahlavi. Door al deze positieve ontwikkelingen leidden de reacties ook wel eens tot overreactie. Wat gebeurde er? Khomeini vermoordde na enkele maanden – volkomen onverwacht – bijna alle kaders en leden van de communistische partij, en wekte tevens om heel andere redenen de haat op van de Verenigde Staten, Israël en Saoedi-Arabië. Deze drie vonden elkaar in een waanzinnig monsterverbond, met de bedoeling een geheime oorlog tegen de (inmiddels) moslimstaat Iran te beginnen. Natuurlijk om de olie, maar Israël had nog een ander motief, dat moge duidelijk zijn. Hoe ze te werk gingen was onvoorstelbaar smerig. Ze stookten hun 'vriend', of 'minder erge

vijand', Saddam Hoessein van Irak, op om Iran kapot te maken. Maar wel zodanig dat Irak er ook zwakker van werd. Twee vliegen in één klap. Israël zag dit alles met graagte gebeuren.¹ De Israëlsche geheime dienst, de geheime dienst van de USA en de Perzische geheime dienst leerden elkaar alle smerige trucs die ze kenden. Dit monsterverbond in deze proeftuin heeft nog tientallen jaren doorgelukkigd. De rijkdommen van Iran werden vernietigd. Na bewezen diensten werd Saddam Hoessein ook in de val gelokt: Koeweit. Daarmee werden Saddam Hoessein en de rijkdommen van het Irakese volk ook kapot gemaakt. Saddam Hoessein en Irak bleven echter de Palestijnen steunen. Dat deden ook het regime van de Iraanse ayatollahs en het Iraanse volk. De Golfoorlog die volgde, was enorm vernietigend.² De haat van de USA, Israël en Saoedi-Arabië werd er niet minder om. Hoewel ze alle drie andere motieven hadden, hebben ze vanaf 1953 voortdurend samengespannen om de invloed van de lokale communistische partijen, de progressieve bewegingen en de Sovjet-Unie in het Midden-Oosten met geheime en minder geheime acties te elimineren. Het kenmerk ervan was misleiding van alle westerse volkeren, inclusief misleiding van de bevolking van de Verenigde Staten zelf. De ophitsing van de drie bevolkingsgroepen in Irak, de Koerden, de Sjiïeten tegen de Soennieten, kent zijn weerga bijna niet. Alleen de smerige ophitsing van de Kroaten, de Bosnische moslims en de Albanezen tegen Milosevic, om Joegoslavië in zes of meer zwakke staatjes uiteen te laten vallen, komt erbij in de buurt. Als je goed kijkt zie je wederom deze drie landen die deze uitlokkings- en misleidingcampagnes opzetten en ze verder door hun misleide 'vrienden' lieten uitvoeren. Maar er ging iets mis. Hier stokte de moordmachine. De publieke opinie kreeg door hoe het de afgelopen 30 jaar gewerkt had. Wie het bedacht had: Israël en de pro-Israëllobby in de USA. Wie er belang bij had: de USA. Wie de intriges betaald had. Het Saoedisch-Arabisch oliekapitaal betaalde mee aan deze intriges.³ Deze drie staten zijn dus de échte schurkenstaten. De bevolkingen

van deze staten worden gebruikt, misbruikt, misleid, en als het erop aankomt gechanteerd. Maar waarom doen deze drie staten dat? Waarom laten regeringsleiders en bevolkingen zich een rad voor ogen draaien? Duidelijk is wel dat je in de (linkse) politiek daarom ook altijd moet (leren) kijken naar het motief dat iemand heeft om iets te doen en de belangen die er bij groepen spelen.⁴

Het maoïsme was ook een aanval op de Sovjet-Unie

Het maoïsme was ook een aanval op de Sovjet-Unie, maar dit is zeer gecompliceerd. Natuurlijk was het revisionisme van Chroesjtsjov en alles wat er in de periode-Chroesjtsjov gebeurde een reden voor communistische partijen (en met name die van China) om de Sovjet-Unie heel hard te bekritisieren. Maar de Sovjet-Unie afvallen – wat sommige communisten deden – was niet de oplossing voor ‘het probleem Chroesjtsjov’ en zijn volkomen verkeerde beoordeling van de periode-Stalin. Immers, de Sovjet-Unie speelde in de buitenlandse politiek en bij het steunen van bevrijdingsbewegingen in de wereld, wel degelijk – en haast ononderbroken – een goede rol en koos wel degelijk steeds de goede kant in lokale, koloniale en internationale conflicten.

2011: Historisch bronnenmateriaal laat zien dat China gelijk had met het wantrouwen van Chroesjtsjov en zijn getrouwen. China had goede argumenten om de Sovjet-Unie in die periode te bekritisieren. De leiding van de Communistische Partij Nederland, de CPN, ging – achteraf gezien – uit een misplaatste kameraadschappelijkheid met de Sovjet-Unie mee en niet met de kritiek van China. Men durfde in het fel anticommunistische en burgerlijke Nederland niet de kritiek van Chroesjtsjov op Stalin te weerspreken. Veel Europese communistische partijen durfden de kritiek van Chroesjtsjov op Stalin (en op Beria) niet te weerspreken. De gebeurtenissen van 1989 bewijzen dat China voor een groot

gedeelte wel gelijk had. De val van de Sovjet-Unie is het gevolg van het verkeerd beoordelen van de motieven van mensen zoals Stalin, die zich met alles dat in hen verweerden tegen de massieve druk van het in alle geledingen van de maatschappij aanwezige internationale fenomeen van de imperialisme. Stalin onderschatte geen moment het systeem van het internationale kapitaal en de toen al oprukkende globalisering. Chroesjtsjov heeft de kracht en de macht van het internationaal kapitalisme wel volkomen onderschat, en de Sovjet-Unie toen dus echt de verkeerde kant op geleid.

Natuurlijk was de Sovjet-Unie in de periode-Chroesjtsjov en ook daarna, geen ideale socialistische staat, maar men speelde wel degelijk een progressieve rol in de wereld. De kritiek van communisten ging in Nederland op sommige momenten te ver. Opmerkelijk in dit verband is dat Mao tot zijn dood het socialistische karakter van de Sovjet-Unie heeft verdedigd, ook in de periode-Chroesjtsjov. Weliswaar leverde hij kritiek op het revisionisme van Chroesjtsjov, maar hij heeft Stalin tegenover Chroesjtsjov altijd verdedigd.

2011: *Historisch bronnenmateriaal laat zien dat China geen gelijk had in haar kritiek op de Sovjet-Unie voor wat betreft de Cubacrisis. Daar had China terughoudender moeten zijn. China's kritiek maakte veel stuk. Dat was op het onderwerp Cuba niet nodig geweest. De Sovjet-Unie heeft de revolutie in Cuba gered en de macht van het imperialisme gebroken. Immers, de Verenigde Staten moesten in een verdrag, zwart op wit, op laten nemen Cuba nooit meer aan te vallen, in ruil voor het terugtrekken van de raketten van de Sovjet-Unie. Het was voor de internationale communistische beweging een goede deal. Kennedy werd hiervoor later door bepaalde lieden, voortgekomen uit groepen reactionaire Cubaanse ballingen,*

vermoord. Dat zegt wel iets over de belangen die op het spel stonden.

Het latere 'maoïsme' van andere Chinese leiders en andere (Europese) communistische groepen leidde uiteindelijk tot partijen met leiders als Pol Pot. Het socialistische Vietnam moest uiteindelijk Cambodja bevrijden van deze mensen en hun verkeerde opvattingen. Communistische partijen in Europa die het maoïsme volgden, hadden binnen de kortste keren een enorm probleem. (Ook de SP hoorde hierbij. De CPN gelukkig niet.) Vaak werden deze Europese communisten noodgedwongen (tijdelijke) bondgenoten van de tegenpartij. Dat was een droeve periode. *De Telegraaf* en *de Volkskrant* schreeuwden – indertijd – vanaf hun voorpagina's moord en brand toen het volksleger van Vietnam onder leiding van haar communistische partij Cambodja binnenviel en Pol Pot verdreef. De meeste maoïstische partijen in Europa hielden hun mond of waren al ter ziele. Sommige maoïsten werden weer gewoon communist en steunden af en toe de Sovjet-Unie weer. (Hoewel in het internationale discours de kwestie Unita in Angola nog lang voortkankerde.) De geschiedenis van het maoïsme is nog steeds niet duidelijk, maar duidelijk is wel dat gestook en gemarchandeer via derde partijen (bijvoorbeeld Nixon en Kissinger met China) vroeg of laat altijd leidt tot verdeeldheid, en uiteindelijk tot fouten waardoor je aan de verkeerde kant van de geschiedenis belanden kunt. Communisten moeten altijd bedacht zijn op politieke 'een-tweetjes' van de vijand met een derde partij. Een derde partij, die later weer een bondgenoot kan zijn. (Toen China, nu de moslims?)

2011: *Historisch bronnenmateriaal laat toch ook wel zien dat – buiten het 'fenomeen' Pol Pot en het 'fenomeen' Unita in Angola – de kritiek op China, Mao en 'het maoïsme', zoals dat genoemd werd, fout was. Dat geeft de situatie van nu wel aan. China heeft*

een gigantisch bruto nationaal product en is nu op weg om de grootste economie ter wereld te worden. We moeten dat als communisten, socialisten, wereldburger en 'wereldverbeteraars', wel degelijk meenemen in onze analyse, historisch-dialectisch gezien. We kunnen er niet onderuit een analyse te maken van een economie waarin het nationale financieringskapitaal, de som van alle spaartegoeden van 1,2 miljard Chinezen, democratisch en planmatig wordt aangewend ten behoeve van sectoren waarvan het volksparlement vindt dat erin geïnvesteerd moet worden. Dat is volksdemocratie.

Het 'kapitaal' is in handen van de bevolking. Het Chinese volk (de bevolking) bepaalt in welke sector en in welk product zij 'haar eigen particuliere spaargeld' investeert. Elke Chinees krijgt alle revenuen van zijn eigen kapitaal, eigen geld, eigen spaargeld. We noemen dit 'staatskapitalisme'. Let op: het heeft niets met kapitalisme te maken, maar alles met socialisme ('socialisme 1.0' in de Sovjet-Unie en 'socialisme 2.0' in China). In het staatskapitalistische systeem van China wordt particulier kapitaal democratisch aangewend. In het kapitalisme wordt het collectieve spaargeld door bankklerken uitgeleend aan specifieke doelen. De revenuen daarvan gaan niet naar de spaarder. Een investering – de toewijzing van kapitaal – is daar volkomen ondoorgrondelijk, en dus ondemocratisch. In een maatschappij die zich in het stadium van staatskapitalisme bevindt, moet elke ondernemer kapitaal lenen uit het depot met staatskapitaal. Daarna heeft de leiding van de onderneming de plicht de meerwaarde van dat bedrijf uiteindelijk aan de kapitaalverschaffer af te staan. En dat is de Chinese spaargeldbezitter. In China zijn de burgers – de werkende mannen en vrouwen – dus werkelijk de eigenaars van de productiemiddelen. De communistische partij, de partijleiding,

het parlement en het management zijn slechts (beroepsmatige) beheerders, zij worden gekozen of aangewezen om de belangen van de bevolking te dienen.

In de periode mei-augustus 2008 hebben de Nederlandse zenders nog een smerige streek uitgehaald met de 'voormalige maoïst Paul Rosenmöller' (ex-voorman van GroenLinks). Hij 'mocht' van zijn broodheren enkele reportages over China maken, en nog wel in de Chinese gebieden die tijdens de Olympische Spelen roet in het eten van de communistische partij wilden gooien (o.a. de Oeigoeren). Hij ontlokte vele 'kapitalistische' uitlatingen aan de gewone Chinezen die hij interviewde. Het was voor ons communisten heel gênant, vooral omdat duidelijk was dat het eigenlijk Paul Rosenmöller en GroenLinks waren die voor lul stonden. Zijn vooroordelen waren zo evident achterlijk, dat het zielig was om te zien. Zijn broodheren waren natuurlijk dik tevreden, voornamelijk omdat ze zo'n ex-maoïst enerzijds eens publiekelijk voor gek konden laten staan en anderzijds het 'maoïsme', het 'ex-maoïsme' en een ex-maoïst als achterhaald kon laten verklaren. Dat Paul Rosenmöller zich hiervoor leende, zegt alles over deze persoon, nu en in het verleden.

Dat is in de afgelopen jaren wel allemaal duidelijk geworden: momenteel zijn de meeste maoïstische partijen in West-Europa geëvolueerd tot gewone communistische partijen (zoals de PVDA/België) of sociaaldemocratische (zoals de SP in Nederland). In de rest van de wereld is het vrij onduidelijk. Sommige maoïstische partijen zijn zwaar geïnfiltreerd door mensen die geen al te goede bedoelingen hebben en dus het roer hielpen kwijt te raken. Vaak ook lopen de partijen stuk op de weerbarstigheid van de angstige massa, die niet openlijk partij durft te kiezen.

Tsjernobyl

De milieubeweging en andere ngo's, non-gouvernementele organisaties, deden ook voortdurend aanvallen op de Sovjet-Unie, maar dan veel geraffineerder. Een land in oorlog – de Koude Oorlog – kan het milieu nu eenmaal niet steeds helemaal schoonhouden. Er komt te veel op een land in oorlog af om op de natuur of het milieu te kunnen letten. De Sovjet-Unie en China geloofden nu eenmaal in kernenergie. Het Pentagon heeft de onmogelijkheid voor opkomende landen om het milieu goed in de gaten te houden perfect uitgebuit en de westerse jongeren steeds maar weer op dat dat soort 'slechte' punten van 'het socialisme' gewezen. De westerse media zijn meesters in het leiden van de aandacht van hoofdpunten naar bijzaken. (En van bijzaken een hoofdpunt te maken.) Zo werkte en werkt het in een koude oorlog nu eenmaal. Rondom de ontploffing bij Tsjernobyl werd een waanzinnig mistgordijn van irrelevante zaken neergelaten. Atoomenergie werd het punt, de grote boeman, in plaats van atoombommen. Terwijl het hier niet eens een kwestie van atoomenergie was, maar van sabotage waardoor een elektriciteitscentrale ontplofte en er een enorme hoeveelheid straling vrijkwam. Dat is iets heel anders. Dat is een misdaad (en geen kwestie met kernenergie als oorzaak).

Tsjernobyl is een misdaad geweest van twee ingenieurs, die alle regelsystemen 's nachts hadden uitgezet, om een illegale proef met de kerncentrale te doen. Dat is de kwestie. Niet kernenergie was hier de oorzaak, maar twee misdadige wetenschappers. Waren ze opgestookt? Wilden ze beroemd worden? Waren het bewuste saboteurs, wilden ze de Sovjet-Unie ondermijnen? (Mensen die dat wilden liepen daar toen bij bosjes rond.) We weten het (nog) niet. De twee wetenschappers stierven zelf binnen enkele uren aan de straling. Wetenschappers kunnen ook misdadig zijn.

2011: De gasramp in Siberië van twintig jaar terug was wél een bewust gecreëerde ramp, zo is recentelijk onthuld. De oorzaak was een bewust aangelegde softwarefout in de aansturing van oliekranen die van Amerikaanse origine waren. Die oliekranen (pompen) waren verkocht als moderne techniek, maar konden indirect aangestuurd worden vanuit het Pentagon (de Volkskrant, NRC Handelsblad, NOS 8-uurjournaal). Die gasramp was dus een echte Koude Oorlogsmisdaad van het Westen.

De kwestie is: waren deze twee ingenieurs verblind door eigen ambitie of zijn ze door derden opgestoot? Zo zijn er zoveel dingen gebeurd met mensen of dingen in de Koude Oorlog. (Ook in Cuba, Congo, Indonesië, Angola, Irak, Zuid-Afrika, Nicaragua, Libië, Syrië, Venezuela, Brazilië, etc.) Sabotage is heel effectief. Bijvoorbeeld 'problemen' met gifgas. Het is heel moeilijk te achterhalen wie de ware schuldige is in zaken als deze.

Het ging in de westerse pers totaal niet over de kwade opzet van twee ingenieurs die 'eeuwige roem' zochten, en die alle veiligheidssystemen hadden uitgeschakeld om een proef te kunnen doen. De misdaad van deze twee individuen werd in het westen gewoon niet aan de orde gesteld. Steeds werden in het Westen heel andere dingen in het brandpunt van de media-aandacht gezet: kernenergie, en dan met name dat 'de Russen onverantwoordelijke mensen waren' en 'hun technologie nu eenmaal niet deugt'. Uiteindelijk werd in deze laatste en beslissende fase van de Koude Oorlog de Sovjet-Unie compleet afgemaakt en gedemoniseerd. Greenpeace en Amnesty International deden er om het hardst aan mee.

Afrika

In de tussentijd liep de aanval op de Sovjet-Unie ook via Afrika. Daar werd de socialistische/communistische regering van Ethiopië

langzaam maar zeker vanbinnen en vanbuiten ondermijnd. In Ethiopië (en Eritrea) werd de hele socialistische staatsstructuur door contrarevolutie en demonisering van de communistische partij 'opgeblazen'. Mengistu, de leider van Ethiopië, werd rond 1990 letterlijk onder schot genomen door de troepen van Eritrea. Eritrea had het misplaatste gevoel zich te moeten afscheiden van Ethiopië en werd daarin al die tijd gesteund door het Westen (ook door radicale linksen in Nederland) in een niets ontziende strijd tegen deze zogenaamde 'communistische dictator'. Dat er sprake was van een 'dictatuur van het proletariaat' of van een volksmacht, werd systematisch uit de media gehouden en ontkend. Ook hier was er geen houden aan. Leugens en demoniseringscampagnes vierden hoogtij. De communistische leider Mengistu vluchtte naar Zimbabwe. Zimbabwe kreeg later nog een portie demonisering over zich heen die zijn weerga niet kende qua onbegrip (vooral bij de sociaaldemocraten en de zogenaamde 'vrije' vakverenigingen van het Internationale verbond van Vrije Vakbewegingen, IVVV). Die strijd om de macht, in Zimbabwe, loopt nog steeds. Die in Zuid Afrika ook.

Gelukkig treft China de hoon die de Sovjet-Unie altijd ontving, nog niet. Er worden nog geen massaal georkestreerde aanvallen op dat land gedaan. Hoewel er al groepen, ngo's en regeringen zijn die beginnen te roepen dat wat China in Afrika doet kolonialisme is.

Enschede, november 2005, geüpdatet oktober 2006, 2007 en 2008.
Laatste versie 2017.

Noten

1. Robert Fisk, *De grote beschavingsoorlog*. Amsterdam/Antwerpen: Anthos/ Standaard Uitgeverij 2005.

2. Zie o.a. mijn politieke website: www.RikMin.nl.

3. Lees het boek van Moore en bekijk de film van Moore. Let op: in de film en in het boek zitten ook medialeugens en dubbele bodems. Israël verleende namelijk beperkte steun aan dit boek en de film: het land wilde Bush compromitteren en Kelly als presidentskandidaat steunen.

4. Bij een misdaad is de dader niet te vinden als je bij de analyse van de zaak uiteindelijk het motief van de verdachten ontdekt. De meest verdachte dader qua motief is meestal de echte dader. Zo is in een analyse om de macht en bij geopolitieke vraagstukken altijd de kwestie: wie heeft er belang bij iets.

9 Het uiteenvallen van de Sovjet-Unie

De contrarevoluties die hebben geleid tot 'de val van de Muur', zijn allemaal van rond 1989, 1990 en 1991.¹ We nemen eerst de smerigste: die in Roemenië. Leugens en bedrog werden niet bepaald geschuwd. Die in Polen van Lech Walesa – hoewel achter de schermen alles via het Vaticaan en het Pentagon liep – werd nog 'netjes' gespeeld, die in Roemenië niet. Die contrarevolutie (een pure regime change met vele misleidingen, medialeugens en nepnieuws) eindigde met de moord op Ceausescu en zijn vrouw. De contrarevoluties (regime changes) na het vallen van de Muur hebben echter hetzelfde karakter.²

De contrarevoluties die niet direct met de val van de Muur te maken hebben waren die in China (op het Plein van de Hemelse Vrede, het Tiananmenplein) en de smerige oorlog in Ethiopië, opgedrongen o.a. door Eritrea. Die oorlogen en andere in Afrika laten wij in dit hoofdstuk buiten beschouwing.³

Het meest duidelijke signaal en de meest platte vorm van een regime change in het spel van de val van de socialistische landen, waren de toestand in Roemenië met Ceausescu en de kwestie Timisoara. Maar ook de mislukte 'studenten'-opstand op het Tiananmenplein in Peking heeft invloed gehad op het vallen van de Muur.⁴ Telkens kon men via de gelijkgeschakelde media de westerse bevolking overtuigen dat communisten moordenaars en duivels ('demonen') waren.

Oost-Europa

Alles met betrekking tot het 'vallen van de Muur' in Berlijn, begon in Polen met de katholieke Walesa, in Tsjecho-Slowakije met Havel en

iets later met de contrarevolutie in Roemenië. De contrarevolutie in Roemenië was de smerigste in de media. In de media werden ten behoeve van de verburgerlijkte middenklasse in West- en Oost-Europa alle leugens die ze maar konden bedenken uit de kast gehaald. Nu nog zijn er hele volksstammen die de leugens over de geheime dienst van Ceausescu geloven. Weesjes zouden in weeshuizen geen leven hebben, de Securitate was meedogenloos, et cetera. In Timisoara werd een smerig spel gespeeld met een massagraf 'waar duizenden slachtoffers van terreur' zouden liggen, de Securitate zou dat gedaan hebben. Niets was minder waar, het was een verzinsel. Jaren later werd dit opzetje erkend. Op 25 december 1989 werden Ceausescu en zijn vrouw – na een proces voor een militaire rechtbank van een uurtje – gefusilleerd. Wat was zijn misdaad? Hij had de schulden bij het IMF en de Wereldbank afgelost... Dat had hij, als eenvoudige man, inderdaad goed gezien, dat geld aflossen was zeer verstandig was. Meerdere wereldleiders zouden dat vandaag de dag moeten doen. Roemenië kwam daarmee uit de wurggreep van het IMF en de chantage van het internationaal grootkapitaal. Hij werd vermoord omdat hij tijdens zijn proces misschien wel te veel zou gaan praten en zou gaan uitleggen waarom hij op tijd de schulden die zijn land had 'gemaakt', keurig had afbetaald. Enfin, de media wisten wel raad met hem. Iedere burger in het Westen trapte in de toen gangbare medialeugens over Roemenië. Ceausescu was 'een schurk'. Leaders van dit soort 'regimes' wonen 'in grote villa's'. De communisten 'zijn schurken'. Communisten 'hebben geheime diensten' en 'schrijven alles over mensen op'. Al deze leugens gingen erin als koek.

In Tsjecho-Slowakije had Havel rond de val van het socialisme in Oost-Europa het vuile voorwerk al gedaan. De demonisering van de communisten ging maar door en door. Hoe Walesa en de Paus in Polen hebben geopereerd is bekend. Waar de burgerij in het Westen vooral

van smulde, waren de verhalen over de communistische geheime diensten in Oost-Europa en dat er gezegd werd dat 'de communisten van iedere persoon – altijd – een geheim dossier aanlegden'.

Ook Hongarije heeft een belangrijke rol gespeeld in de val van de Muur. Daar wisten de contrarevolutionairen 'het eerste gaatje' in het 'ijzeren gordijn' voor elkaar te krijgen. Hoe 'ze' dat voor elkaar hebben gekregen is nog een raadsel, maar duidelijk is wel in ieder geval dat de middenklassen van Hongarije, Polen en Tsjecho-Slowakije zich achtergesteld voelden en dachten dat 'ze' het kapitalisme wel zonder socialisme aan zouden kunnen. Maar velen uit de middenklasse zouden spoedig merken dat het kapitalisme meedogenloos was (is) en dat de middenklasse gewoon tot de werkende klasse behoort en vrij machteloos staat tegenover het geweld en de meedogenloosheid van het kapitalisme.

Het uiteenvallen van de Sovjet-Unie

Door alle gebeurtenissen in Polen, Tsjecho-Slowakije en Roemenië werden de pijlen steeds weer op de Sovjet-Unie gericht. Het uiteenvallen van de Sovjet-Unie was het doel van het Pentagon. De contrarevoluties werden allemaal begeleid door Amerikaanse adviseurs. Al deze adviseurs waren in de Sovjet-Unie ondergebracht in hotels in en rond Moskou, en stonden in voortdurend contact met Jeltsin en zijn dochter. Deze dochter had de rol van manager van Jeltsin, bewaker van Jeltsin, en doorgeefluik van de uitgebroede ideeën uit Harvard, het MIT en het Pentagon. *Nieuwe Revu* beschreef jaren later gedetailleerd hoe dat ging. Doel van het hele spektakel was om de laatste leider van de Sovjet-Unie, Gorbatsjov, op de simpelste manier te elimineren, namelijk door hem letterlijk buitenspel te zetten. Gorbatsjov, had enige maanden daarvoor, via een decreet, de communistische partij van de Sovjet-Unie verboden. Niet Jeltsin heeft dit verbod op zijn geweten, zoals algemeen wordt gedacht,

maar Gorbatsjov heeft het verbod op de communistische partij van de Sovjet-Unie op zijn geweten. Voor de zoveelste keer in de historie werden alle bezittingen van de communistische partij in beslag genomen en geconfisqueerd.

Het doel was de Sovjet-Unie in een twintigtal republieken uiteen te laten vallen. Dat is in betrekkelijk korte tijd gelukt. Toen Gorbatsjov in de Doema het spreekgestoelte wilde beklimmen vroeg Jeltsin hem terwijl hij op de trap naar het podium liep, ten aanschouwe van de hele wereld, wat hij hier kwam doen. 'De Sovjet-Unie is enkele minuten geleden toch opgeheven?' Nooit eerder in de geschiedenis heeft een man zo'n afgang moeten meemaken als Gorbatsjov toen letterlijk heeft moeten meemaken. Vanaf dat moment immers was de Doema van Rusland en niet meer van de Sovjet-Unie. Jeltsin en zijn adviseurs hadden een ongekend stukje manipulatie (zeg maar rustig: diefstal) gepleegd. Gorbatsjov is daarna nooit meer normaal op het wereldtoneel verschenen. Puur lafheid. Zijn rol als verrader van het socialisme werd hem waarschijnlijk pas op dat moment duidelijk. Hij werd immers in die periode nergens meer in gekend. Nooit is Gorbatsjov met maar een woord op deze episode ingegaan. Zijn rol was uitgespeeld. Kort daarop verloor hij zijn vrouw aan kanker. Aan haar geweten heeft wel iets geknaagd, wat aan zijn geweten heeft geknaagd, weten we niet. Hij was in Reykjavik op IJsland door het Pentagon omgekocht, daarover bestaat volgens mij geen twijfel.

DDR

Hoe het in de DDR met de eigendomsverhoudingen liep is beter bekend. Het 'ompolen' gebeurde er zelfs nog grondiger dan in de Sovjet-Unie. Voor de zoveelste keer in de historie werden ook daar weer alle bezittingen van de communistische partij in beslag genomen en geconfisqueerd. Niet alleen de bezittingen van de partij, maar ook alle bezittingen van het volk (fabrieken, bedrijven, wegen,

spoorwegen, tv-zenders, kranten, etc.) werden door manipulatie en zoals dat ging, via 'privatisering' en een of twee handige jongens 'in beslag genomen'. Zeg maar geconfisqueerd. De 'wessi's', en de Nederlanders natuurlijk, vonden dat heel normaal. Het werd ook als heel normaal in de media neergezet. Maar het was gewoon plundering. Heel Oost-Europa werd geplunderd, tot en met de pensioenfondsen.

Estland, Letland en Litouwen

Nadat de Sovjet-Unie uit elkaar was gevallen ging de aanval op de overgebleven macht van Rusland door. De grondstoffen van onder meer Siberië waren voor nog niet genoeg veiliggesteld voor het Westen. Heel subtiel en stap voor stap ging het elimineren van de zogenaamde 'Russische invloed' in de kleine Oostzeestaten door. Daar werden alle leugens uit de Koude Oorlog en de Tweede Wereldoorlog herhaald en nog eens herhaald, en met succes. Poetin had er keer op keer geen goed antwoord op, want dan zou hij Stalin gelijk moeten geven. Door gezwalk van Poetins kant werd door de anticommunisten via de media en de politiek in Estland, Letland en Litouwen een sterke anti-Russische sfeer gecreëerd. Alle registers gingen open.

In Estland, Letland en Litouwen zie je een psychologisch heel moeilijk te bestrijden gigantisch monsterverbond tussen het grootkapitaal en de sociaaldemocratie. Allemaal gericht tegen de invloed van 'de Russen' en natuurlijk tegen de (groeierende) terugkerende invloed van de communisten in deze Oost-Europese landen en landjes.

Oekraïne was voor de Tweede Wereldoorlog een fascistisch land, net als Roemenië en Finland. De Oranje Revolutie heeft in Oekraïne niet veel opgelost. President Viktor Joesjtsjenko en zijn aanvankelijke premier Joelia Timosjenko scholden elkaar al meteen rond september 2005 uit voor rotte vis. Niemand wilde blijkbaar het einde van het

sprookje van de Oranje Revolutie op zijn geweten hebben. In juli 2006 is Janoekovitsj premier en Joesjtsjenko president. Honderden Amerikaanse adviseurs hebben de contrarevolutie en Joesjtsjenko gesteund, en Janoekovitsj kreeg een bijbaantje als premier. Later viel het land ten prooi aan de fascisten en werd Janoekovitsj alsnog verjaagd

In Georgië is met behulp van het westen Saakasjvili aan de macht gekomen. Daar zijn grote bevolkingsgroepen pro-Russisch gebleven. Het zijn echter wel minderheden.

Duidelijk is wel dat de afscheidingsbewegingen in Oost-Europa maar ook in Azië steeds maar weer gesteund worden door het Westen, door de EU en de USA. Allemaal met de bedoeling om de landen die het overkomt en de volkeren daar verdeeld en dus machteloos te houden.

Enschede, 2005, geüpdatet oktober 2006. Laatste versie 2017.

Noten

1. De contrarevoluties (en regime changes) die hier bedoeld worden zijn van 'net even voor het vallen van de Muur'. In min of meer willekeurige volgorde: Polen (Lech Walesa, 1980-1990), Tsjecho-Slowakije (Havel), Roemenië (Timisoara), Berlijn/DDR (1989), Moskou (Gorbatsjov en Jeltsin 'tegen' de Sovjet-Unie).
2. Die van 'na het vallen van de Muur' zijn de contrarevoluties (en regime changes) in Libanon (tegen Syrië), Georgië, Oekraïne (Joesjenko tegen Janoekovitsj), Servië (Kostunica tegen Milosevic), Irak (tegen Saddam), Estland, Letland, Litouwen (tegen 'de Russen'), Congo (het proberen te wippen van Kabila) en Venezuela (de coup tegen Chavez). Sommige faalden, sommige slaagden voor een deel.

3. De contrairevoluties (regime changes) in onder meer Afghanistan (1979), Ethiopië, Panama, Guatemala, Nicaragua (tegen de sandinisten) zijn van een andere orde – gewelddadiger en opener – en worden hier niet bedoeld.
4. Ludo Martens, *Van Tien An Men tot Timisoara*. Antwerpen: Uitgeverij EPO 1994.

10 De nieuwe koude oorlog

De koude oorlog gaat maar door. Nu tegen het communisme in het algemeen en tegen staten die niet voor 100% voor het internationale kapitalisme willen buigen. De demonisering van Rusland en van andere voormalig socialistische landen gaat ook nog steeds door, terwijl Rusland inmiddels toch een zeer kapitalistisch land is en er (nog steeds) een soort roofof kapitalisme aan de macht is.

Het moderne anticommunisme wordt vooral via de media verspreid. Het kapitalistische systeem moet wel doorgaan met het bestrijden van communisten en hun streven ooit een beter systeem op te zetten dan dit misdadige, moorddadige en 'ouderwetse' kapitalisme/imperialisme. 'Ze zijn gedoemd' om de communisten te blijven bestrijden. En dat zien we dan ook overal. Voornamelijk in geniepige verhalen in de geschreven media en in rare situaties in de audiovisuele media.

De 'kapitalisten' en hun handlangers weten dat het streven naar een socialistische maatschappij door velen in de wereld nooit opgegeven zal worden. Daarom moeten communisten en socialisten gedemoniseerd worden. Communisten zijn hier niet bang voor. Die durven onzin en onzinverhalen door te prikken, ze zijn er al decennia lang aan gewend om dat te doen. Communisten blijven werken aan de bewustwording van mensen en zullen blijven wijzen op de fundamentele tekortkomingen van het kapitalisme (crises en oorlog). Daarom noem ik de periode na de gewone, eerste Koude Oorlog, na het vallen van de Muur, de 'Tweede Koude Oorlog'.

De 'Tweede Koude Oorlog' loopt wat mij betreft, van 1991 tot heden. Weinigen zullen het zien, maar communisten voelen 'deze oorlog' aan den lijve. Elke dag worden ze als boemannen of als wereldvreemde wezens met een achterhaald wereldbeeld neergezet in de media. Cuba wordt, na al 50 jaar geboycot te zijn, nu zelfs nog meer en openlijker geboycot, en gedemoniseerd door CNV, Pax Christi, PAX, Amnesty, de Mient Jan Fabers en *de Volkskrant*. Volgt het FNV spoedig in het demoniseren van Cuba? Met China zijn ze al een tijdje bezig.

Wat is hier toch aan de hand? Waarom gaat die hetze tegen communisten gewoon door alsof de Koude Oorlog niet voorbij is? Deze Tweede Koude Oorlog wordt nog meer dan de Eerste Koude Oorlog gevoerd door psychologen en communicatiedeskundigen. Die maken en breken imago's, die demoniseren en blijven (tegen beter weten in) moord en brand roepen over mensenrechtenschendingen. Terwijl iedereen kan zien dat gezondheid, onderwijs, sport en volkshuisvesting prima geregeld zijn in socialistische landen zoals Cuba en China. In 2004 bood Castro nog aan 1100 artsen te sturen naar het door orkanen getroffen New Orleans, Bush weigerde hoogmoedig. Overigens bleek toen ook dat hulpverlening in de USA iets was 'voor het particulier initiatief, niet iets voor de overheid'. 'De mensen hadden zich maar voor hoog water moeten verzekeren', sprak een hoge overheidsfunctionaris op de Amerikaanse televisie. En dat zonder het schaamrood op de kaken te krijgen.

De oorlog om de opsplitsing van Joegoslavië is een apart geval. ('Elk volk een eigen staat', Nederland liep daarin zelfs voorop.) Geweld werd niet geschuwd. Zelfs pacifisten riepen daartoe op. 'Het waren maar ex-communistische landen', dus deugden ze toch al niet. Kohl, Genscher en Kok plus *de Volkskrant*, de VPRO en de VARA, liepen voorop. De andere revoluties binnen de ex-socialistische landen in Oost-Europa, Rusland, Oekraïne, Estland, Letland, Litouwen en Georgië,

zijn meer interne oorlogen tussen internationalistisch georiënteerde kapitalisten en nationalistisch georiënteerde kapitalisten onderling geweest. Contrarevoluties dus. De schermutselingen hadden (helaas) bitter weinig met de strijd voor het herinvoeren van het socialisme te maken. In die gebieden is momenteel gewoon een ordinaire darwinistische strijd om de macht gaande tussen allerlei soorten lokale en internationale kapitalisten. Gelukkig voor de bevolking zijn de communisten in sommige van die landen (weer) gestaag gezag aan het winnen. Hoewel de demonisering maar doorgaat. Waarschijnlijk juist daarom.

Zimbabwe

Dat de Koude Oorlog steeds maar doorgaat is het duidelijkst te zien in Zimbabwe, de voormalige apartheidsstaat Rhodesië. Groot-Brittannië had ooit hulp beloofd om de boerderijen van de blanken te kunnen nationaliseren. Net zo als Nederland als koloniale macht in Suriname ook allerlei beloftes deed en die nooit is nagekomen, kwam Groot-Brittannië haar beloftes aan Zimbabwe ook niet na. Zelfs de Nederlandse vakbonden – die zeggen niet aan politiek te doen – deden en doen nog steeds mee in de hetze tegen Zimbabwe. Hetzelfde gebeurde in Congo maar iets subtieler.

Congo

In Congo is het een ongekende smeerlapperij. Er zijn miljoenen onschuldige mensen omgekomen, vermoord door de rebellen die maar blijven vechten tegen Kabila en ondertussen het land leegroven. Nederland en België zwijgen, zij kiezen absoluut geen partij en zijn dus medeplichtig. Leugens worden gewoon in de Nederlandse en Belgische kranten afgedrukt, hoor en wederhoor bestaan niet. Bij zogenaamd 'links Nederland' ook niet. Alleen de NCPN en de PVDA/België nemen over Congo een moedig standpunt in: voor Kabila. Er zijn twee keer verkiezingen geweest, Kabila heeft gelukkig steeds

gewonnen. Tegenover hem heeft steeds een zeer rechtse kandidaat gestaan: een notoire grondstoffenrover.

Tegen Kabila worden nog steeds zeer subtiële koude-oorlogsmethoden ingebracht. Bloeddiamanten et cetera. We kennen ze allemaal, dat soort leugens en medialeugens, tot sabotage en bedrog toe. Het feit dat het Belgische leger daar zit, voorspelt nog steeds weinig goeds. Het imperialisme is springlevend in Afrika. Juist zij delven bloeddiamanten in Congo en verhandelen ze illegaal. Gelukkig is de band van Congo met China goed en vindt er een levendige ruilhandel plaats. (Net als overigens in grote delen van Afrika.) Wurgcontracten met het IMF konden zo vaak worden verbroken.

Kosovo

De bevolking van Kosovo is gigantisch gemanipuleerd. Ze heeft het geweten: de UCK heeft enorme rampspoed gebracht. De arme 'Albanese moslimbevolking' is er niet alleen ingetuind, maar ook zelf de dupe van haar leiders geworden. Net als in Albanië waren de gewone Albanezen en de gewone Kosovaren niet opgewassen tegen de medialeugens van het Pentagon.

Over Kosovo is veel geschreven, maar wat er in de burgerlijke pers geschreven is, is waardeloos. Iedereen van zogenaamd links tot bewezen rechts steunde feitelijk bij voortduring de Amerikaanse visie van de UCK met hun beroep op het zogenaamde 'recht op afscheiding'. Dat recht bestaat niet. GroenLinks trapt er (weer) met open ogen in. Het enige wat GroenLinks en de SP wel hebben gedaan is de bombardementen van de USA afwijzen en Clinton en Kok kritiseren. Niemand binnen links – op een paar NCPN'ers na – durfde te zeggen dat Clinton en Kok volgens het Neurenbergtribunaal in deze kwestie gewoon oorlogsmisdadigers waren (en Milosevic juist niet).

Recent hebben ook de Verenigde Naties min of meer toegegeven dat veel partijen in Kosovo eigenlijk niet deugen. Het betreft dan op de eerste plaats de UCK, maar op de tweede plaats vind ik vooral nadrukkelijk dat ook met name de Servische ultranationalisten van Kostunica en zijn staf, zoals die in 2000 aan de macht zijn gebracht door de USA, Groot-Brittannië, Duitsland en de contrarevolutionaire Servische 'studentenbeweging' (onderdeel van de OTPOR-beweging), niet deugt. Kostunica, de Servische nationalist, heeft Milosevic uitgeleverd aan Den Haag. Met mediahulp van onder andere GroenLinkers, PvdA'ers en *de Volkskrant*.¹

VN-gezant Kai Eide schreef een vernietigend rapport over alle partijen binnen Kosovo. Hij schrijft: 'Van een opbouw van een multi-etnische samenleving is geen sprake'.² Logisch, want de UCK en de Albanezen zijn niet voor niks aan hun afscheiding van Joegoslavië begonnen. Dit monsterverbond van Albanezen en de USA, met in Nederland stilzwijgende hulp van de sociaaldemocratie en GroenLinkers, heeft een explosieve situatie doen ontstaan waarvan Milosevic in alle media steeds maar weer de schuld kreeg. Zelfs in het Nederlandse blad van de Internationale Socialisten. Niets is echter minder waar. Men heeft via al deze contrarevoluties en regime changes, juist vanuit Nederland, Duitsland en de USA, het Servisch nationalisme aan de macht gebracht. Het nationalisme dat Milosevic probeerde tegen te houden. Nu is overal in ex-Joegoslavië het zwarte nationalisme aan de macht: in Kroatië, in Bosnië, in Kosovo en inmiddels dus ook in Servië.

Elders

De contrarevoluties hebben bijna allemaal een gewelddadige component. De gewone psychologische oorlog tegen progressieven, socialisten en communisten in Nederland daarentegen gaat niet met geweld gepaard. Cuba en Venezuela, inclusief haar leiders,

worden doorlopend 'tot de orde geroepen' en steeds maar weer gedemoniseerd. De situatie in Venezuela, met tot tweemaal toe een coup tegen Chavez, is ook een geval apart. Het imperialisme, de USA, het IMF en Wereldbank zijn bezig in alle landen nog steeds hun systeem in te voeren en overal haat en verderf te zaaien: Haïti, Costa Rica, Suriname, Bolivia, Indonesië en Peru, het kan niet op. Het is onvoorstelbaar dat de westerse landen en de westerse intellectuelen dit in Latijns-Amerika, Afrika en Azië (inclusief het Midden-Oosten en het zuidoostelijke deel van de voormalige Sovjet-Unie) maar blijven pikken. In Nederland hoeft het niet ingevoerd te worden. Daar is het al. Inmenging in andermans binnenlandse aangelegenheden wordt door Artsen zonder Grenzen, Amnesty International, Oxfam Novib en zelfs Greenpeace net zo normaal gevonden als Bush en Blair dit vonden.

In oktober 2005 sprak VN-wapeninspecteur Riter over oorlogsmisdaden en noemde in dit verband Bush en Blair 'oorlogsmisdadigers en zelfs nazi's'. De oorlog tegen Irak noemde hij vergelijkbaar met de inval van Hitler in 1939 in Polen.³

Zo komen we (ten slotte) uit op een leuke overeenkomst tussen het uitroeien van de ideeën van communisten en het uitroeien van bacteriën, of: hoe werkt een penicillinekuur? Net zoals bij een penicillinekuur moet je altijd doorgaan met het slikken van de pillen die je voor het uitroeien van alle bacillen gekregen hebt. Een penicillinekuur moet je afmaken. Ook het laatste pilletje zul je moeten slikken. Stop je eerder, dan gaan de bacillen niet allemaal dood en kunnen ze zich snel weer vermenigvuldigen. Zo moet de bezittende klasse wel doorgaan met het anticomunisme. Immers als er maar één bacil, dus één communist, overblijft, kan hij/zij de ideeën voor en van het socialisme weer doen 'uitzaaien'. De ideeën van het communisme zullen altijd weer opduiken.

Wat brengt de toekomst?

De Olympische Spelen in China en de Olympische Winterspelen in Sotsji lieten al het een en ander zien van de methodes van anticomunisten. Ook al is Rusland nu kapitalistisch. Veel Nederlanders vonden de aanvallen op China heel normaal. Volkskrantlezers gingen hier zelfs in voor. We kunnen er vergif op innemen dat de anticomunisten niet stil zitten. Men is al bezig afscheidingsbewegingen te mobiliseren en dissidenten op te leiden. Men is al jaren bezig via de boeken van Jung Chang verzinsels en leugens over Mao en China te verkondigen.^{4,5} Het verhevigde anticomunisme, na het vallen van de Muur, begon met het vuistdikke *Zwartboek van het communisme* in 1991 in Frankrijk.⁶ De wonderlijkste verhalen worden hierin als de waarheid opgevoerd. Waarom de Arbeiderspers dit soort boeken uitgeeft, laat zich alleen maar raden. Men ziet blijkbaar een noodzaak en gaat door met anticomunistische gruwelverhalen, want hierna kwam het boek *Hitler en Stalin, parallelle levens*.⁷ Daarin worden krankzinnige getallen genoemd en verhalen als waarheden verkondigd die zelfs *Reader's Digest* en *het Beste* in de Eerste Koude Oorlog niet durfden op te schrijven. Allemaal onder het mom van 'nieuwe bronnen uit het Kremlin'. De Tweede Koude Oorlog is wat mij betreft geen fabeltje. Tot en met de laatste moeten de communisten blijkbaar worden uitgeroeid, of op zijn minst volledig gedemoniseerd.

Communisten zullen het socialisme weer gaan verspreiden. Kapitalisten zijn waakzaam. Ze vertellen weer de grote leugens aan het publiek (dat communisme gelijkstaat aan fascisme). Dat werkt beter dan kleine leugens vertellen. Het principe dat grote leugens effectiever zijn dan kleine leugens, kennen we nog van uit de tijd van Goebbels. De methode is nog steeds geldig. Hero Brinkman, toen van de PVV, is er een meester in. En met hem de christen-zionisten.

Enschede, 2005-2006, geüpdatet 2007 en 2012. Laatste versie 2017.

Noten

1. *NRC Handelsblad*, 11 oktober 2005.
2. Deze fluwelen contrarevolutie in Belgrado in 2000 staat bekend om 'het brengen van de democratie in Servië' en alle restanten van de Joegoslavische eenheidsstaat te vernietigen. Zij werd uiteindelijk uitgespeeld door Kostunica, in samenspraak met kringen rondom het Pentagon en het Witte Huis. Enkele maanden later werd Milosevic in opdracht van het Pentagon uit zijn huis gekidnapt en naar Den Haag gebracht.
3. Ik trok deze vergelijking met Polen en Hitler in een ingezonden brief in 2008 naar *De Twentsche Courant Tubantia* ook. Ik kreeg toen in de krant openlijk de hoon van voormalig studentenpastor De Jong van de Universiteit Twente terug. De huidige studentenpastors zijn anders: zij zitten beiden in de vredesbeweging 'Oorlog is geen oplossing' in Enschede. Zie website www.ncpn-twente.nl. Daar vind je ook een foto van mij met mijn bord over oorlogsmisdadigers Genscher, Kohl, Clinton en Kok voor de gerechtsgebouwen in Amsterdam en in Den Haag.
4. Jung Chang, *Wilde zwanen. Drie dochters van China*. Amsterdam: Boekerij 2013 (herdruk).
5. Jung Chang en Jon Halliday, *Mao, het onbekende verhaal*. Amsterdam: Forum 2008 (herdruk).
6. Stéphane Courtois, Robert Laffont e.a., *Zwartboek van het communisme: misdaden, terreur, onderdrukking*. Amsterdam: De Arbeiderspers 1997.
7. Alan Bullock, *Hitler en Stalin, parallelle levens*. Amsterdam: De Arbeiderspers 1991 (2e ed. 2001).

11 Epiloog

De periode 2006-2017

De afgang van Blair, Bush sr., Bush jr. en Hillary Clinton plus de mondiale crisis van het kapitalistisch-imperialistische systeem

De periode van 2006 (de crisis) tot 2017 kenmerkt zich door schandalen, economische crises en door onthullingen van schandalen uit het verleden. Meestal krijgen deze schandalen van het kapitalisme niet meer aandacht dan een kort bericht in een krant. Soms iets meer, maar toch lopen veel schandalen vrijwel altijd met een sisser af. De spanning accumuleert wel van maand tot maand en van jaar tot jaar. Vooral ook op macro-economisch gebied loopt de spanning hoog op: bedrijven en banken hebben gigantische problemen, de werkloosheid in Europa is huizenhoog. De crisis is zichtbaar op alle fronten, er moet wel iets barsten.

In het Midden-Oosten en in de voormalige socialistische landen zijn dagelijks sociale conflicten. Het nationalisme, gezaaid door het Pentagon en altijd bevorderd door de sociaaldemocratie, inclusief GroenLinks, heeft er een onvoorstelbare zwakte, onvoorstelbare ellende en onvoorstelbare roof teweeggebracht. En een herschikking van de resources in al die landen veroorzaakt.

Alle landen in het Oosten en in Afrika worden geplunderd. Regime changes zijn aan de orde van de dag.

Zuid-Soedan wordt afgesplitst van Soedan. De sociaaldemocraten in Nederland lopen voorop; de NAVO valt Libië binnen; in Oekraïne wordt zomaar een president afgezet; Kadaffi wordt

vermoord; er is een niet-aflatende poging tot regime change op Assad; Saoedi-Arabië valt Jemen aan en er wordt een bijna-coup gepleegd in Turkije.

Resources, grondstoffen, pensioengelden, mankracht en intellect: alles in de wereld wordt voortdurend herschikt en uitverkocht. Hoe gaat het in de landen die het slachtoffer zijn nu met de ouderen en de kinderen? Welke kansen heeft de jeugd er op werk op eigen niveau? Wat is er het niveau van het onderwijs? En niet te vergeten: hoe gaat het met de gewone man in al die landen in Oost-Europa? Die is door de recente (contra)revoluties alles kwijtgeraakt, ook de gezondheidszorg.¹

Het nationalisme van volkeren is in de Koude Oorlog door het Pentagon overal gebruikt en misbruikt. Dat nationalisme van volkeren heeft daardoor haat gezaaid tussen volkeren die samen in één natie of in aangrenzende naties wonen. Het 'gewone' nationalisme van staten, en met name dat van eenheidsstaten, werd bewust 'niet begrepen'. Het doel van het Pentagon was bepaalde naties te destabiliseren en zodoende de macht van het wereldwijde kapitalisme overal ter wereld veilig te stellen en zo letterlijk nieuwe markten voor westerse producten te veroveren. GroenLinks en de sociaaldemocratie hebben hier volop aan meegedaan. Die quasilinkse politieke stromingen bleken blind te zijn voor de nadelen van het kapitalisme. Zuidoost-Azië en heel Afrika worden dag in dag uit beroofd van al hun grondstoffen, mankracht en intellect. Ngo's, zoals Novib, Oxfam, vara, vpro, NCDO, Amnesty International, War Child en m.n. Human Rights Watch, een obscuur eenmansbedrijfje in London, werken hier bewust en/of onbewust aan mee. Nog steeds worden volkeren en volksstammen misbruikt voor de vaak verholde doeleinden van deze perfide macht van het kapitaal.

Demasqué

Gelukkig zijn er lichtpuntjes. De generaal die in de eerste Golfoorlog de coalitietroepen leidde, Colin Powell, heeft gezegd dat hij zich enorm misleid voelt. Dat moeten we en kunnen we ondanks alles als positief nieuws zien. Dit soort onthullingen/ontboezemingen kan ooit het tij in de politiek doen keren. Hoewel je natuurlijk nooit weet hoe lang het tij – het fascisme diep in de spelonken van het Pentagon – gekeerd blijft. Deze politiek van misleiding kwam volgens *de Volkskrant* en *NRC* uit de uiterste rechtse hoek binnen de geheime diensten. In werkelijkheid kwam de misleiding van de Israëlische geheime dienst. Maar daar doet elke bron nog steeds heel moeilijk over. Over Israël praten doet men niet, nog niet. Er is een duidelijke aanwijzing en een duidelijk motief: Israël wilde koste wat het kost Saddam Hoessein weg hebben.²

Israël heeft er in de aanloop naar de Irakoorlog alles aan gedaan om de oorlogsmachine van de Verenigde Staten richting Irak te duwen. Ook heeft Israël er alles aan gedaan Kadaffi en Assad weg te krijgen.

Scott Ritter, bekend voormalig waarnemer en wapeninspecteur van de Verenigde Naties, heeft Blair en Bush afgekraakt. De politiek van Blair is door hem fascisme genoemd. De inval in Irak heeft hij vergeleken met de inval van Hitler in Polen in 1939. Die vergelijking gaat zeker op. Fascisten liegen de massa immers ook voor en fascisten vallen ook zomaar, zonder duidelijke redenen, landen aan.

Ook de draai van minister Bot, dat hij 'altijd al tegen de oorlog in Irak was, en is', moeten we als een gebeurtenis in de goede richting zien. De regering-Balkenende II was *not amused* door deze uitspraak van de Nederlandse minister van buitenlandse zaken op een internationaal congres in Groot-Brittannië in oktober 2005.

Maar het belangrijkste nieuwsfeit rondom het demasqué van de oorlog in Irak is toch wel dat *de Volkskrant*, middels een artikel van Jan Tromp, schreef dat een belangrijke Amerikaan 'in het Witte Huis' een 'samenzwering van de vicepresident Cheney en de minister van defensie, Rumsfeld, aantrof'.³

Dat zo opschrijven, in deze woorden, wil heel wat zeggen voor Jan Tromp en voor *de Volkskrant*: trouwere bondgenoten van de USA, echte *believers*, vind je in Nederland immers haast niet. In de *Los Angeles Times* voegde deze Wilkerson, van The New American Foundation, er aan toe: 'De geheime werkmethoden waren efficiënt en vlot, niet verschillend van de besluitvorming die men eerder met een dictatuur dan met een democratie associeert.'

Kortom, er zijn allerlei gebeurtenissen die ervoor zorgen dat de Engelsen en Bush onder druk komen te staan. Het zou best kunnen dat Israël van Bush af wil en toch weer wil gaan bouwen op de democraten. Democraten zijn meer zionistisch, Republikeinen zijn meer op de olie. De zionisten zijn immers nog steeds kwaad op Bush dat hij hen gedwongen heeft de Gazastrook aan de Palestijnen af te staan.

2006-2008

Meer en meer wordt er bekend over hoe de Koude Oorlog is gespeeld. In oktober 2006 publiceerden alle kranten in Nederland, maar ook kranten elders in de wereld, dat de voormalige veiligheidsadviseur van de Amerikaanse oud-president Ronald Reagan, Richard Allen, in een gepubliceerd interview met de Poolse krant *Dziennik* openlijk vertelde dat de vorige paus, Johannes Paulus II, een aantal keren de CIA-chef William Casey ontmoette 'om informatie uit te wisselen om het communisme ten val te brengen', waarbij o.a. 'satellietfoto's werden getoond'. William Casey reisde daarvoor incognito naar

Vaticaanstad. Dit is/was volgens de Nederlandse kranten de eerste keer dat 'een dergelijke hoge functionaris' zich openlijk uitliet over contacten tussen de CAI en de in 2005 overleden paus.⁴

Recent heeft nota bene Brzezinski, dé Brzezinski met wie in 1979 het opzetten tegen de moslims in Afghanistan juist begonnen is, George W. Bush in het openbaar gekapitteld en hem verweten dat hij de zaken – die hij zelf begonnen is – allemaal heeft verknoeid.⁵

Reactionairen die elkaar de tent uitvechten om hun eigen gelijk te halen. Ondertussen vragen historici zich publiekelijk af of dit misschien te vergelijken is met hoe het Romeinse rijk aan zijn eind kwam. Zover zijn we nog niet, hoewel in 2007 de huizenprijzen en de beurs op Wallstreet flink kelderden (28-30 juli 2007). Er werd zelfs gemeld dat de ellende van de Amerikaanse fondsen ook Duitsland al bereikt had.⁶

In oktober 2006 werd er nog meer bekend. De Irakoorlog werd min of meer als verloren beschouwd en dat werd nu breder dan ooit erkend. Het Britse opperbevel liet deze mening zelfs open en bloot in *The Sun* zetten. Zelfs Blair en Bush moesten dat één voor één schoorvoetend aan de toegestroomde pers toegeven. Blair is in 2007 afgetreden. Zijn opvolger is ondemocratisch, d.w.z. zonder verkiezingen, aan de macht gekomen. Dat feit is op zichzelf weer een heel nieuw schandaal voor de sociaaldemocraten in Europa. Uit Bush' *inner circle* waren rond 2007 ook al zeven kopstukken weg. Zelfs de Republikeinen zijn aan het twijfelen geslagen. Alleen de media geloven de leugens die uit het Pentagon komen nog. Het lijkt wel of de media en de westerse politici met contracten waarvan wij het geheim niet kennen, gechanteerd worden. Of ze onwaarheden als waarheden door moeten geven.

Begin 2008 moest *de Volkskrant*, vanwege een tot ieders verbazing vrij openhartige film, *Charlie Wilson's war*, met Tom Hanks & Julia Roberts (januari 2008), onder de kop 'Democraat Charles Wilson motor achter grootste CIA-operatie', toegeven dat de CIA rond 1979 in Afghanistan de motor was achter alle ondemocratische en anticomunistische smeerlapperij. Dat bewijst wel hoezeer de analyses van Target, Manifest en Solidair, en mijn analyses, correct waren. Jim Woolsey, voormalig directeur van de CIA, zei in de media van deze film en de daarin nagespeelde (en grotendeels natuurlijk weer verdraaide) acties dat 'zonder deze acties de geschiedenis er vreselijk anders uit zou hebben gezien' en dat 'de Muur dan waarschijnlijk niet gevallen was'. 'De strijders waren er na 'hun' overwinning op de Sovjets van overtuigd dat met de hulp van God ze best nog een tweede supermacht konden aanpakken: de USA.' En dat is dan ook gebeurd. Na 9/11 heeft de USA, in de euforie om van het communisme/socialisme af te komen, de regio echter voor de tweede keer in brand gestoken.

In de zomer van 2008 begon Georgië, tijdens de opening van de Olympische Spelen, plotsklaps Zuid-Ossetië te bombarderen. Grotere provocatie bestaat niet. Een van de duidelijkste voorbeelden van uitlokking die ik ken.

Ik kies geen partij in de zaak van Zuid-Ossetië. Hoewel Saakasjvili en de NAVO daar begonnen zijn, en daarvoor natuurlijk Jeltsin en zijn Amerikaanse adviseurs. Zij allen hebben de kiem gelegd voor deze afschuwelijke oorlog. Ikzelf heb al 20 jaar geen interesse meer in Rusland en 'de' Russen. Net zoals ik al jaren niet meer geïnteresseerd ben in Servië en 'de' Serven. De mensen daar, in Oost-Europa, hebben hun rijkdom weggegeven: hun grondstoffen, hun spaargeld, hun pensioen, hun vooruitzichten en feitelijk ook hun vrijheid. 'Ze' bleken niet

bestand tegen verlokkingen en verleidingen. Nu heeft meer dan de helft spijt. Alleen een kleine bovenklasse niet.

Ik was geïnteresseerd in de eenheidsstaat Sovjet-Unie en in de eenheidsstaat Joegoslavië, en in hun pogingen een eigen weg te vinden om het kapitalisme de baas te blijven. Ik vond die staten ijzersterke concepten in de vooruitgang, ten behoeve van al die volkeren die daar leven. Dat alles, inclusief het socialistische systeem, is vernield. Enerzijds van buitenaf, anderzijds door het misplaatste geloof van sommige leiders daar, afkomstig uit de toenmalige middenklasse. Het socialisme is er veranderd in de – laat ik het zo maar noemen – mythe van 'vrijheid' en 'democratie'. Die 'vrijheid' bleek alleen maar te gelden voor multinationals, en die 'democratie' alleen maar voor het kapitaal. De bevolking van Oost-Europa kreeg na het verdwijnen van het socialisme niets dan ellende.

Een andere opvallende zaak in deze slotperiode van Bush is de economische crisis. Gaandeweg de crisis komt er een heel helder beeld naar voren: de Amerikanen hebben hun dollar niet meer aan het goud gekoppeld, maar aan iets veel sterkers en veel slimmers kunnen koppelen, namelijk aan de olie. Want wat is kostbaarder dan goud? Juist, olie. Ze hebben dat kunnen bewerkstelligen door iedereen te dwingen zijn olie in dollars te kopen en verkopen. De USA heeft de oliesjeiks geen keus gelaten: 'Jullie doen dit zo of we zetten jullie af. Jullie oliedollars investeren jullie in de USA.' Zo lieten ze de Saoedische olieprinsen geen enkele keus.

2009-2015

Afscheidingsbewegingen worden nog steeds uit de kast gehaald. Kosovo kankert maar door, en vergeet Ossetië niet. Allemaal onder het mom dat er democratie gebracht wordt. Recent nog steunde het imperialisme de afscheidingsbeweging in het christelijke Zuid-

Soedan tegen het islamitische en Arabische Noord-Soedan. Het ging om de olie in het grensgebied. Het enige positieve in deze periode zijn de opstanden in Tunesië en Egypte. Maar het imperialisme beantwoordde ze direct met inmenging in de buurlanden Libië en Syrië, in de hoop en de veronderstelling de geest van revolutie in het Midden-Oosten weer in de fles te krijgen en haar eigen macht niet kwijt te raken. Inmiddels is duidelijk dat Obama accepteerde dat het imperialisme zijn macht in het Midden-Oosten kwijt is.⁷

Leugens worden nog steeds niet geschuwd. Dezelfde leugens die men in de jaren vijftig aangaande Lumumba en Soekarno hanteerde, worden nu ook gebruikt. Kadaffi zou in Libië 'zijn eigen bevolking aanvallen en uitmoorden'. Het bleek niet waar. Er werden honderdduizend slachtoffers gemaakt door de NAVO en door de bandieten die men van wapens voorzag. En ten slotte werd Kadaffi *ausradiert*.

Ook in Syrië is de president gedemoniseerd. De Nederlanders trapt er weer massaal in, ook links Nederland. De zogenaamde 'vrije' Syrische oppositie krijgt alle kans om zich in de Nederlandse media voor te doen als legitiem, terwijl ze het grofste geweld gebruikt en Assad de schuld van alle slachtoffers geeft. Zwartmaken van regeringsleiders is hét beproefde middel. Men liegt er gewoon op los. Men maakt regeringen zwart met behulp van allerlei gekunstelde medialeugens – die niet een, twee, drie zijn te weerleggen. We zagen het eerder in Afghanistan, Irak en Joegoslavië. Het is altijd weer verbazingwekkend te merken hoe mensen die zeggen 'vredelievend' te zijn, 'links', 'pacifist' zelfs of 'tegen de doodstraf', ook in het geval van Syrië, achter die zogenaamd vrije Syrische oppositie met al haar wapens gaan staan.

Samenvatting en conclusies

Alle oorlogen die sinds 1946 hebben gewoed, zijn feitelijk contrarevoluties en (vooropgezette) *regime changes* geweest. Ook alle hongersnoden sinds 1918, waarbij mensen zijn omgekomen en nog omkomen, zijn oorlogen tegen het socialisme.⁸

Het vallen van het socialisme – wat in de mainstream media ‘het vallen van de Muur’ wordt genoemd – is veroorzaakt door regime changes, volgens de wetenschappelijk beproefde methode van geweldloosheid van G. Sharp. Altijd gingen regime changes gepaard met ‘medialeugens’. Naderhand zijn er ook nog een tiental regime changes geweest (Joegoslavië, Irak, Libië, Oekraïne, etc.). En ver daarvoor ook: Hongarije 1956, Tsjechoslowakije 1975, Polen rond 1996, Moskou in de periode 1989-1991 met Jeltsin, etc. Alleen de regime change in Syrië (2010-2017) lukte niet. En in Rusland en China zal het ze ook niet (meer) lukken.

De ellende van bijna alle oorlogen in de wereld komt voort uit de drang van het kapitalistisch-imperialistische systeem om het communisme er overal militair onder (te proberen) te houden. Op alle mogelijke en onmogelijke manieren wil men het idee van marxisme uit de hoofden van de mensen (proberen te) rammen. Men wil de ‘wereldhegemonie’ niet opgeven.

De demoniseringstheorie en de uitlokkingstheorie van G. Sharp die ik in dit boek beschrijf als systematische methoden van rechts om links kapot te maken, via demoniseren, uitlokken en het vertellen van medialeugens, zijn gelukkig anno nu langzaam maar zeker doorgedrongen bij het grote publiek. Dat heeft wel lang geduurd.

De politiek van uitlokking en steun geven aan de verkeerden wordt nog iedere dag toegepast: in Gaza, Irak, Libanon, Oost-Europa, Congo,

Indonesië, Venezuela, Ossetië, Kosovo, Soedan, Libië en Syrië. Keer op keer trapt het publiek in de subtiele leugens. Erger nog: het zijn leugens die de mensen kopschuw maken voor het socialisme. Het duurt jaren voordat men ziet dat men weer belazerd is. En dan is het, zoals dat al 60 tot 100 jaar gebeurt, te laat. Denk aan het Duitse volk dat in 1945 wakker werd uit de nachtmerrie dat ze 15 jaar lang de verkeerde mensen hadden geloofd, namelijk Hitler en Goebbels.

Men weet intussen tamelijk breed wel dat het Pentagon met zijn 'eindsprint tegen de communisten' rond 1979 in Afghanistan is begonnen en dat dateen ongelooflijk smerige streek was. Het was 100% antidemocratisch, 100% onwettig; 100% illegaal; 100% inmenging in andermans aangelegenheden en 100% anticommunistisch. Als de USA of Nederland zo iets zou zijn aangedaan, zou de pleuris zijn uitgebarsten. Maar deze smerige streken werkten wel.

Brede lagen van de bevolking traptten er tientallen jaren in. Vooral ook linkse mensen en linkse partijen, mensen die hun dwalingen publiekelijk vaak niet wensen toe te geven. Maar toegeven dat je fout zat is natuurlijk niet het punt. Bewijzen dat het Pentagon er achter zat we. De strijd van het Pentagon en zijn trouwe helper Israël ging 60 tot 70 jaar lang over de ruggen van honderden volkeren. Al die tijd wisten communisten en honderden andere insiders dat de kostprijs tientallen miljoenen slachtoffers zal bedragen. En het is nog niet gestopt: het worden er nog meer. En toch gaat het Pentagon maar door.

Waarom moest/moet dat alles gebeuren? Bij Afghanistan was het duidelijk, maar waarom moest Irak kapot? Waarom moet Iran kapot? Elke keer komt de kwestie Israël om de hoek kijken. Israël blijkt, na het Pentagon als centrum, meer en meer het centrum van het hedendaagse imperialisme en de neoconservatieven. Israël dicteert

de buitenlandse politiek van de USA en van het imperialisme al tientallen jaren, alle presidenten van de USA en hun acties. Irak en Iran moesten van Israël en van minstens de laatste vier USA-presidenten, kapot. Omdat deze twee landen 'beide de Palestijnen steunen' in hun strijd tegen 'de joodse staat'.

De rol van afscheidingsbewegingen bij regime changes is groot. Elke keer weer leidt het opdelen van een land tot etnische zuiveringen. We zagen etnische zuiveringen bij de opdeling van Joegoslavië. Serven in Kroatië vluchten massaal voor het geweld van de afscheidingsbeweging van de Kroaten. Ook de Bosnische moslims brachten grote vluchtelingenstromen op gang, allemaal richting Belgrado. Het UÇK in Kosovo deed er nog een schepje bovenop.

De volkeren van voormalige eenheidsstaten als Joegoslavië, de Sovjet-Unie, Irak, maar ook Libanon, voelen zich belazerd. Voorheen waren ze machtig, nu zijn ze als economische en politieke macht compleet uitgeschakeld. De uitstraling van de nu al 30 jaar durende haatzaicampagne tegen alles wat links, communist of progressief is, is zelfs voelbaar in Congo, Soedan en elders in Afrika. Sommigen zien die verbanden nog niet, maar dat komt nog wel. Het wordt namelijk nog erger.

De Europeanen voelen wel dat het neoliberalisme zijn langste tijd gehad heeft. Of het imperialisme gestopt kan worden is afwachten. Het imperialisme is immers een product – en mogelijk het eindstadium – van het kapitalistische systeem. Een systeem dat als doel heeft: overleven en de meerwaarde van het door de bezittende klasse ingelegde kapitaal *all over the world* blijven innen, ten koste van de werkende klasse.

De Nederlanders voelen – net als anderen – wel de hete adem van de naderende crises: de beurscrisis, eurocrisis, bankencrisis, etc. En ze voelen dat het hele luchtkasteel van Bush, Blair en Balkenende en uiteindelijk het neoliberalisme van Rutte in elkaar aan het vallen is. Maar of de ‘verwende’ en in ieder geval misleide westerse bevolking het kapitalistische systeem als oorzaak van alle ellende in de wereld zal aanwijzen, is afwachten, en een kwestie van het weer op poten zien te krijgen van de linkse krachten. De media doen aangaande de ellende in de wereld, en vooral de oorzaak daarvan, of hun neus bloedt kwijt is. In het gunstigste geval zijn ze sceptisch, maar ze zullen mij op een gegeven moment één voor één gaan volgen in bovenstaande analyse. Daar ben ik van overtuigd.⁸

Enschede, 2017.

Noten

1. In Moskou alleen al waren er rond 2004 ‘tussen de 500.000 en 4,5 miljoen dakloze kinderen die een zwervend bestaan leiden’. Elk jaar verdwenen er in die periode ‘30.000 kinderen spoorloos’, *NRC Handelsblad*, 21 oktober 2004.
2. *De Twentsche Courant Tubantia*, 8 oktober 2005.
3. *de Volkskrant*, 27 oktober 2005, p. 5, Buitenland.
4. *Spits*, *Metro*, *de Volkskrant* en *NRC Handelsblad*, rond 18 oktober 2006.
5. De moord op Nasser en Saddam; de liquidaties van leiders en allerlei acties in Afrika (o.a. in Oeganda), de liquidaties in Libanon, Deir Yassin in 1948, maar ook de liquidaties van sporters in München bij de Olympische Spelen, die allen door Israëlsch vuur en Israëlsche methoden omkwamen, de oorlogsmisdaden

in Kuneitra (in Syrië achter de Golanhoogte), in Argentinië, in Ethiopië (via Eritrea), via de Koerdische afscheidingsbewegingen, de Iran-Contra's-kwestie, het zogenaamde schip met uranium voor Irak, het geven van volstrekt geheime steun aan fundamentalistische moslimgroepen in Bosnië en bij de oprichting van Hamas (tegen de PLO en Fatah gericht), etc.

En het gaat maar door: de neoconservatieven hebben er volgens Radio 1 (december 2007) 'hun belangrijkste hoofdkwartier of hun op één na belangrijkste hoofdkwartier. De acties om 1,2 miljard moslims zo'n beetje achterlijk te verklaren, komen bijna allemaal uit Israël. Wilders zit 'dag en nacht' op de Israëlische ambassade in Den Haag, zegt *Elsevier* in 2007.

6. De crisis die eraan dreigt te komen en die al bezig is de middenklasse in Europese landen al haar 'spaargeld' af te nemen, wordt groter en groter. Zij was in 1971 al voorspeld, toen Nixon de dollar, een niet-gedekt product, als dekking aanbod. Al in 1945 – Breton Woods – kon men weten hoe het eens met een op deze manier gedekte economie zou aflopen: een gigantisch piramidespel. De econoom Ravi Batra voorspelde de naderende ultieme crisis, die nu breed voorspeld wordt, in 1985 al voor 1990. Dat bleek te vroeg. Hij kreeg toen geen aandacht, maar inmiddels wordt hij volop geciteerd. Zelfs rechtse economen citeren hem nu, bijvoorbeeld Willem Middelkoop van RTL7 in zijn boek *De dollarcrisis*. De crisis die er nu, in 2008, echt aan dreigt te komen, zal catastrofaal blijken (denk ik) en een combinatie zijn van de bewezen (marxistische) theorie van systematische relatieve overproductie (ten gevolge van verlies aan koopkracht bij de werkende klasse) en bewezen (kapitalistische) praktijk.

Wat bleek namelijk in 2008:

- ten eerste een combinatie van 'gewone' overproductie en koopkrachttekort (sinds 1975);

- ten tweede een krediet-, valuta- en systeemcrisis vanwege – absoluut foute – mondiale afspraken (in 1945 en in 1971) en

- ten derde een dollarcrisis, omdat dollars ongelimiteerd door USA-regeringen konden worden aangemaakt zonder enigerlei dekking. Hierdoor kon de hele Vietnamoorlog en wellicht zelfs ook de hele Koude Oorlog inclusief de geheime dienst en hun geheime operaties tegen alles wat links of progressief was, simpel worden gefinancierd. Anderen, bijvoorbeeld West-Europa, kregen domweg – zonder dat de massa het doorhad – de rekening. De arbeiders in West-Europa kregen gewoon lagere loon en minder koopkracht.

We kunnen zelfs stellen dat de arbeiders, en de werkende klasse in het algemeen, hun eigen ketenen hebben gefinancierd. Grotendeels onbewust vanwege de continue hersenspoeling door de gelijkgeschakelde media en Hollywoodfilms. De enige uitweg (het socialisme) is door henzelf 'gedemoniseerd', als reële oplossing achter de horizon weggeduwd, door geen hoge, reële looneisen te stellen, mede door onwillige vakbonden. Immers al het door de arbeiders verdiende geld, het geld van de werkende klasse, is door de bezittende klasse gebruikt om ideeën over socialisme, communisme en de reëel bestaande socialistische landen weg te zetten als duivelse of niet-relevante, niet-levensvatbare – dank je de koekoek – oplossing. De enige uitweg uit de ellende, de werkloosheid, de armoede, contrarevoluties, de koude en hete oorlogen, oorlogsdreiging en uitzichtloosheid uit de gedachten van de mens te halen, te blokkeren. Mede door sommige van onze eigen 'linkse' vrienden. Het zal ze echter niet lukken. Al doende, al ziende, al lezende leert de massa immers.

7. Obama heeft in de Syrische kwestie 7 maal niet doorgepakt. (Ook twee maal in de Oekraïense kwestie.) Allemaal tegen de zin van Democraten en Republikeinen, en de mainstream media in. Ik beschouw dat als positief. Dat Trump Syrië in April 2017 met kruisraketten heeft bestookt is dus eigenlijk een breuk met Obama.

8. Zie ook:

- Jacques R. Pauwels, *De Groote Klassenoorlog 1914-1918*. Antwerpen: EPO 2014.
- Marie-Therèse ter Haar, *Zijn zij nou gek of zijn wij het? Ruslands actuele geschiedenis en de westerse verslaglegging hiervan*. In eigen beheer, 2014. ISBN: 9789081713979.
- Lucas Catherine, *Jihad en Kolonialisme*. Antwerpen: EPO 2005.
- Udo Ulfkotte, *Gekochte Journalisten*. Groningen: De Blauwe Tijger 2016.
- Cees Wiebes, *Samen met de CIA; operaties achter het IJzeren Gordijn*. Amsterdam: Boom 2016.
- Egbert Harmsen, *De VVD en de kwestie Israel-Palestina sinds 'Oslo' (1993)*. Stichting Palestina Publicaties 2016. ISBN 978-90-804293-3-8.
- WIKILEAKS (Red.) *Wikileaks documenten*. Groningen: De Blauwe Tijger 2016.
- Arnold Karskens, *Journalist te koop: Hoe corrupt zijn de media?* Amsterdam/Antwerpen: Querido 2016.

Een analyse van koude oorlogen, warme oorlogen en 45 regime changes

Rik Min (1946, Bergen NH) is communist, activist, skepticus, wereldburger en vrijdenker. Hij publiceerde dit boek eerst als e-book op internet, er verschenen verschillende versies in de periode 1997-2017. Het boek geeft een analyse van de Koude Oorlog en de daaropvolgende, 'tweede', minstens net zo koude oorlog.

Rik Min toont aan dat na de val van de Sovjet-Unie als socialistische maatschappij, de koude oorlog tegen 'het socialisme' en 'het communisme' gewoon is doorgegaan. Hij noemt al het stoken in 'ongebonden' en 'onafhankelijke' landen daarom de 'Tweede Koude Oorlog'. Hij laat ook zien dat het moslim-extremisme is gecreëerd door de Verenigde Staten (lees: 'het Pentagon') en is ingezet 'om het communisme op te rollen', te beginnen in Afghanistan, daarna in Joegoslavië, Libië, Oekraïne en Syrië. Elke regime change die vanuit het Pentagon werd ingezet, verdeelde tegelijkertijd ook de linkse beweging verder.

Rik Min overtuigt ons ervan dat verschillende afscheidingsbewegingen al die jaren door het imperialisme zijn gebruikt om bevrijdingsbewegingen – zoals het ANC en de PLO – kapot te maken. Israël werd intussen het grootste getto van de wereld, Srebrenica werd een roversnest. Ver voordat het begrip 'nepnieuws' in omloop kwam zag hij al haarscherp dat 'medialeugens' voor het kweken van haat om regeringen zwart te maken en omver te werpen, schering en inslag waren.

Niemand in Nederland heeft zo duidelijk de misdaden van het imperialisme en van de Nederlandse mainstream media aangetoond als deze communist.